

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

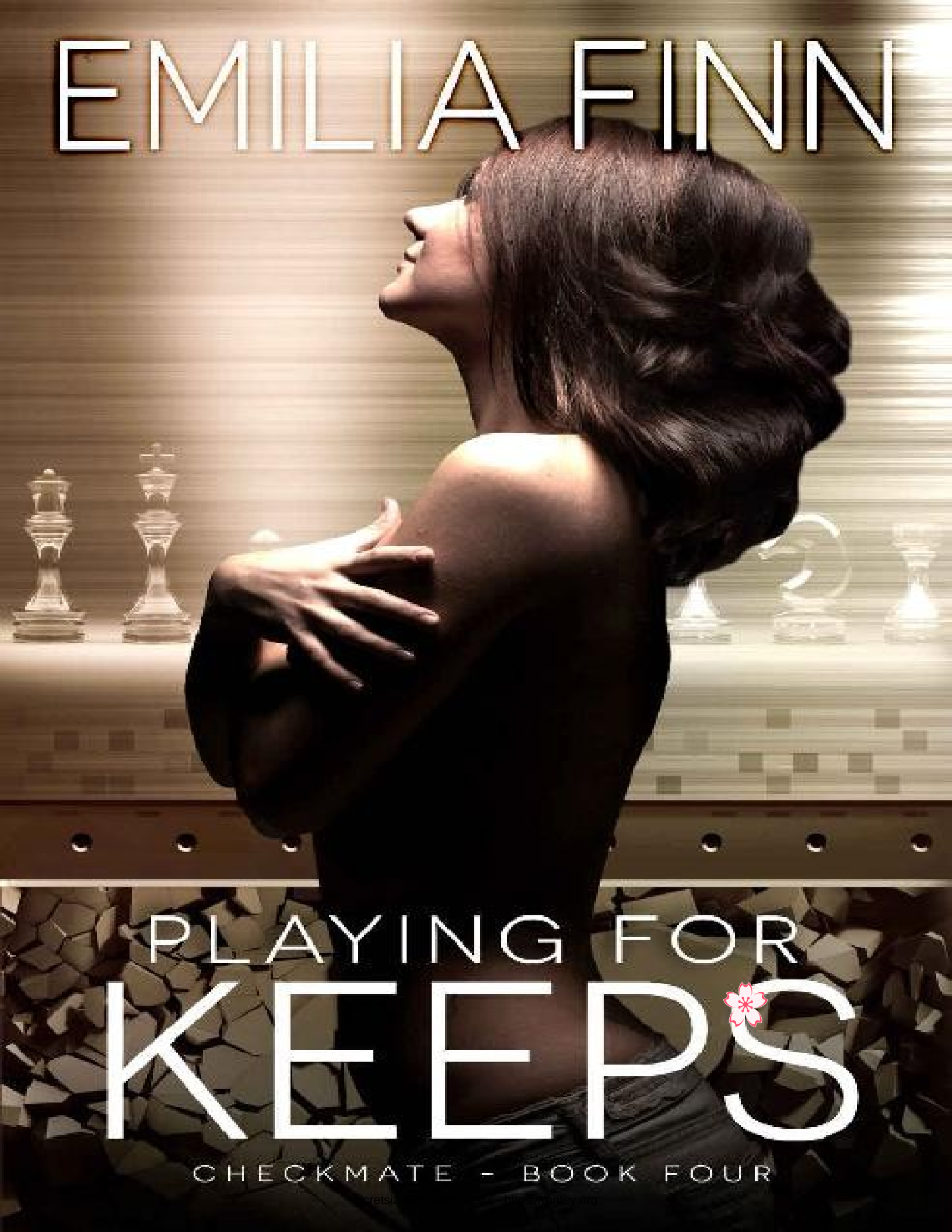
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EMILIA FINN

A woman with dark hair styled in an updo is shown in profile, looking upwards. She is wearing a dark, strapless dress. Her hands are clasped in front of her chest. In the background, several chess pieces are visible on a shelf. The overall lighting is warm and dramatic.

PLAYING FOR KEEPS

CHECKMATE - BOOK FOUR

crests

www.emiliafinn.com

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KAZANMAK İÇİN OYNAMAK

ŞAH MAT, #4

EMILIA FINN

KAZANMAK İÇİN OYNAMAK

Yazar: Emilia Finn

Telif hakkı © 2019. Emilia Finn

Yayınevi: Beelieve Publishing, Pty Ltd. Kapak

Tasarımı: Amy Queue

ISBN: 9781075642739

Bu kitap yalnızca kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka biriyle paylaşmak istiyorsanız lütfen her kişi için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı satın almadan okuyorsanız veya kitap sadece sizin kullanımınız için satın alınmamışsa, lütfen iade edin ve kendi kopyanızı satın alın.

Metnin bazı bölümlerini alıntılar için izin almak üzere lütfen yazarla iletişime geçin.

info@emiliafinn.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar Emilia Finn'in hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır.

Yaşayan veya ölmüş kişiler, gerçek olaylar, yerler veya kuruluşlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

www.emiliafinn.com

İletişimde kalmanın en iyi yolu Emilia'nın haber bültenine abone olmaktır:

<http://eepurl.com/ds5vML>

Ondan düzenli olarak haber almıyorsanız, lütfen gereksiz/spam klasörünüzü kontrol edin ve e-postalarını güvenli/spam değil olarak ayarlayın, böylece yeni kitapları, harika ödüller kazanma fırsatlarını veya bölgenizde olası etkinlikleri kaçırmazsınız.

Kindle okuyucuları: Yeni yayınlar [çıktığında](#) bildirim almak için Emilia'yı [Amazon](#)'da takip edin.

Bookbub okuyucuları: Yeni yayınlar [çıkıldığında](#) bildirim almak için Emilia'yı [Bookbub](#)'da takip edin.

İÇİNDEKİLER

Emilia Finn'in diğer kitapları

Bağlantı kurmak mı
istiyorsunuz?

KALICI OYUN

Önsöz

1. Andi
2. Andi
3. Riley
4. Andi
5. Riley
6. Andi
7. Riley
8. Andi
9. Riley
10. Andi
11. Riley
12. Andi
13. Riley
14. Andi
15. Riley
16. Andi
17. Riley
18. Andi
19. Andi
20. Riley
21. Epilog

Yazarın Notu

*Riley ve Andi, benim ailem için –
Benim için çok çalıştığım insanlar için.
Sizler olmasaydınız, hiçbir anlamı olmazdı.*

*Ama aynı zamanda, dağ gibi biriken çamaşırlar, kirli bulaşıklar, dökülmüş
mısır gevrekleri, uykusuz geceler ve kanepeme yapışmış kırıntılar da
olmazdı.*

#buna değer

EMİLİA FİNN'İN DİĞER ESERLERİ

(okuma sırasına göre)

Rollin On Serisi

Evi Bulmak

Zaferi Bulmak

Sonsuza Kadar

Bulmak Huzuru

Bulmak

Kefaret Bulmak

Umut Bulmak

Hayatta Kalanlar Serisi

Senin Sayende

Hayatta Kalmak

Sensiz Sen Olmadan

Seni Yeniden

Yazmak Her Zaman

Sen

Bana Bir Şans Ver

Şah Mat Serisi Piskoposun

Oyunundaki Piyonlar Güneş

Batana Kadar

Rok Atmak Kalıcı

Oynamak

Rollin On Novellaları

(Rollin On Serisini bitirmeden okumayın) Yeniden

Başla – Kısa Hikaye

Yıldızlarda Yazılı – Kısa Hikaye Tam

Döngü – Kısa Hikaye

Savaşmaya Değer – Bobby & Kit Novella

BAĞLANMAK İSTİYOR MUSUNUZ?

Web sitesi: www.emiliafinn.com

Facebook: <https://www.facebook.com/EmiliaBFinn/> Haber

Bülteni: <http://eepurl.com/ds5vML>

E-posta: emilia@emiliafinn.com

Ekip: <https://www.facebook.com/groups/therollincrew/>

KAZANMAK İÇİN OYNUYORUZ

ŞAH MAT #4

Emilia Finn

PROLOG

Hayat e seçimlerden ibarettir,
değil mi?

Sabahları dişlerimizi fırçalamaktan gece yatana kadar yaptığımız her şey bir dizi seçimdir. Bazen kötü seçimler yaparız, bazen iyi seçimler yaparız, bazen baskı altında seçimler yaparız ve bazen de *iki kötü* seçenekten *daha az* kötü olanı seçeriz.

Bazen hiç seçim şansı yoktur, ama yine de bir şey yapmak zorunda kalırsınız

bir şey yapmak zorunda kalırsınız, çünkü dünya sizin için yavaşlamayı reddeder.

Ve bazen, benim durumumda olduğu gibi, tek *mükemmel* seçim, polis üniforması ve güzel bir gülümsemeyle karşınızda durur ve size onun hissettiklerini hissetmenizi, onu sevmenizi, ona bir şans vermenizi ister, ama inatçı tarafınız olması gerekenden daha fazla galip gelir ve yanlış olduğunu bilseniz bile yanlış seçim dudaklarınızdan çıkar.

Başkalarına zarar verdiğini bilsen bile.

Gurur.

Mutluluğu gururla takas etmek aptallıktır.

Ama ben öyle yaptım.

Benim yaptığım şey bu.

Gururum uğruna, incitmemem gereken tek adamı incitmeyi *seçtim*. Ona doğru koşmam gerekirken, korkarak kaçıyordum.

Kendimi korumak için bir oyun oynuyordum, oysa kalıcı bir oyun oynamam gerekirdi.

Yapmam gereken o kadar çok şey vardı ki.

Ve şimdi artık çok geç olabilir.

ANDİ

ARALIK

Çalan cep telefonum, günün son müşterisinin yavaşça dışarı çıkarken dikkatimi dağıttı. Aşıl tendonu ameliyatı fizik tedavi demek, bu da cebime birkaç dolar daha girmesi ve sefil hayatımın bir günü daha geçip gitmesi demek.

Üç hafta önce bir kulüp tuvaletinde yaptığım büyük, cesur, "*kızma*" konuşmasına rağmen, Mia ile tamamen aynı hale geldim; acı ve kötü, çünkü bir erkek artık beni sevmiyor. Çünkü telefonlarıma cevap vermiyor. Çünkü onun için ölmüşüm gibi ve "*eğlenceliydi, ama bitti*" mesajını bile hak etmiyorum.

Hepsi de ona karşı hisler beslediğim ve güvensizliğimi onun üzerinde çıkardığım için.

Bravo, Andi. Aptal.

Ofisimde tekerlekli sandalyemle dolaşıp, patlayan hücre, ve bunun olası olmadığını bilsem de, acı çeken kalbimin küçük bir parçası bunun Riley olmasını umuyor. Onu düşünmeden duramıyorum ve bana ne kadar soğuk davranırsa, yalnızlık ve umutsuzluk çukuruna o kadar batıyorum.

Mia ve ben bu noktada bir kulüp rozeti yapmalıyız sanki. İkimiz de bekâsız, acımasız ve acı çekiyoruz.

Ekranımı kontrol edip, acınası bir iç çekişle parmağımı kaydırarak cevap verdim. "Selam Linds. Naber? Uzun zamandır senden haber almadım."

"Selam, özür dilerim. Son zamanlarda çok yoğunum. Nasıl olduğunu bilirsin. Sen nasılsın?"

Yalnız, kindar ve duygularımı yemekle bastırdığım için beş kilo almış. "İyiyim. Şükran Günü nasıldı?"

"Eh..." O, lafını uzatıyor. "Bu yıl pek bir şey olmadı. Akşam yemeği falan yedik ama pek eğlenceli değildi."

Hala mutlu olabileceğime kendimi ikna etmek için sahte bir gülümseme takınıp, cep telefonumu omzuma sıkıştırıp eve gitmek için eşyalarımı toplamaya başlıyorum. "Gelecek yıl gelip ortamı neşelendireceğim." Belki Riley'yi davet ederler, o zaman onu yine herkesin önünde küçük düşürür ve bozduğum şeyi yeniden başlatırım. "Tabii ki senininki berbattı; oğlun kötü ve kocanla herkesin önünde öpüşmene izin vermiyor. Bu her zaman ortamı bozar."

"Evet..." Bir kahkaha bekliyorum, belki sadece küçük bir kıkırdama, ama hiçbir şey gelmiyor. Kuzenim üzgün ve bu, zaten göğsümde bulunan endişe katmanına daha da fazla yük ekliyor.

"Lindi? Ne oldu tatlım? Haftalardır sessizsin ve şimdi de tuhaf davranıyorsun."

"Bir şeyim yok," diye iç geçiriyor. "Herkesin şu anda kendi sorunları var, sanırım ben de onların üzüntüsünü üstüme alıyorum."

"Keder mi?" Çantamdan anahtarlarımı çıkarmışken durdum. "Kim kederli, Lindi? Ne oluyor?"

"Herkes. Bilmiyor musun?"

"Neyi bilmiyorum?" Elimi havaya kaldırdım. "Hiçbir şey bilmiyorum. Kimse beni aramıyor."

"Oh..." Sanki beni eliyle uzaklaştırdığını hayal edebiliyorum. "Jess... Jess'i tanıyor musun? Sarışın. İkiz."

"Avukat mı?"

"Evet. Çok kötü durumda, Andi. Erkek arkadaşı öldü."

"Oh hayır!" Adamı tanımıyorum bile, ama yine de empati gözyaşlarımı tutmak için kendimi zor tutuyorum. "Öldü mü? Gerçekten öldü mü? Bu çok korkunç!"

"Evet. O..." Bir an durup, uzun bir nefes verdi. "Şey, uzun bir hikaye, ama önemli olan, çok korkunç bir şekilde öldü. O kadar acı çekiyor ki, sanki hepimiz bunu hissedebiliyoruz. Sonra kız kardeşi, diğer ikiz, o da neredeyse dilsiz hale geldi, çünkü söylentilere göre - ve ben bunu doğrulatmadım," diye aceleyle ekledi, "çünkü bu kesinlikle beni ilgilendirmez - ama söylentilere göre erkek arkadaşı, eski sevgilisi, her neyse ne demek istersen, tam bir

pislik. Ve normal bir pislikten bahsetmiyorum, ilk evlendiğim pislikten bahsediyorum."

"Hayır!"

"Evet, ama *daha kötüsü*. Kocam beni asla başka erkeklere satmadı." "Aman Tanrım. O iyi mi?"

"Pek sayılmaz." O içini çeker. "O ve Jess odalarından çıkmayı reddediyorlar. Sürekli uyuyorlar, hep kilitli kalıyorlar, hiç konuşmuyorlar. Oz, erkeklerin yüzlerce kez ikisi için bir terapist getirmeye çalıştıklarını söyledi, ama onlar gitmiyorlar. Konuşmuyorlar. Sadece duvara bakıyorlar ve erkeklerden biri onları zorla çıkarmak için odaya girdiğinde, tekrar yalnız kalana kadar tekmeliyor ve bağırıyorlar."

"Tanrım." Tabureme geri çöküp, elimi göğsüme koyup tavana bakıyorum. "Bu çok korkunç."

"Evet. Alex ve Oz hala iyileşiyorlar." Kalbim göğsümde hızla atıyor. "Ne? Neden?"

"Yangın. Kane'in öldüğü yangın... Oz ve Alex de oradaydı ve biraz yandılar. İkisi de iyi," diye ekledi, ben sormadan. "Sadece birkaç yanık, birkaç kabarcık. Her gece biraz krem sürüyorlar, yani önemli bir şey değil."

"Çocuklar nasıl? İyi mi?"

"Evet, Ben ve Livi biraz sessizler galiba. Ama şu anda herkes öyle. Riley iki gün sonra eve gelecek, bu da yardımcı olur herhalde."

"Riley mi?" Onun adını söylemesini bekliyordum. Söylemesini umuyordum. Ama bir saniyelik rahatlama hemen dehşete dönüştü. "Eve mi geliyor? Neredeydi?"

"O... Sen..." Kekeledi. "Ne?" "Ne?"

"Ne biliyorsun?"

"Ne hakkında ne biliyorum? Hiçbir şey bilmiyorum! Sen benim yerel dedikodu kaynağımsın." Gülerek geçiştirmeye çalışıyorum. Şaka yapmaya çalışıyorum ve onun yokluğunun beni incitmediğini iddia ediyorum. "Tatilde miydi?" *Bensiz. Muhtemelen hayatının aşkı ile. Havuz başında kokteyller, çift masajları, lüks akşam yemekleri ve evlilik teklifleri.* O romantik biridir, derin bağlar kurmayı sever, ama ben ona karşı bir şeyler hissetmeye başladığım anda...

Ona baktığım anda, beyaz bir çit gördüm ve paniğe kapılıp o kökleri söktüm. "Alex onu iş için mi gönderdi?"

"Hayır... Andi..." Sesi kırıldı. "Riley... Yaralanmıştı." "Yaralanmış mı? Ayak parmağını çarpmış mı, yoksa arabasını mı çarpmış? Çünkü bunlar tamamen farklı şeyler."

"Daha kötüsü," diye fısıldadı. "Çok daha kötüsü. İş yerinde yaralandı. Vuruldu."

"Vuruldu mu?" Tabureden fırladım ve çantamı yere düşürdüm. "Vuruldu mu? Silahla mı?"

Nefesi patlayıcı bir hıçkırıkla dışarı çıkıyor. "Bildiğini sanıyordum!"

"Bilmiyordum!" Titreyen ellerimle eğilip çantamdan düşen eşyaları topluyorum. Dudak parlatıcısı, tamponlar, cep telefonu şarj cihazı, bir paket nane şekeri. "Onunla haftalardır konuşmadım. Biz... biz kavga ettik, o yüzden artık telefonlarıma cevap vermiyor."

"Öyle mi?"

"Evet. Üç haftadır onunla konuşmadım."

"Üç hafta oldu." Her iki kelimedede bir sesi çatlıyor. "Tam olarak üç hafta."

"Aman Tanrım. Bütün bu süre boyunca telefonlarıma cevap vermedi." Eşyalarımı çantama tikiştirip titrek bacaklarımla ayağa kalkıyorum. "Telefonlarıma cevap vermedi."

"Aramaları cevaplayamadı. Hastanede yatıyordu." "Hastanelerde telefon kullanmak serbest, Lindsil!"

"Karnından vuruldu." Boğuk fısıltısı kalbimi parçaladı. "Karnından ve bacağından. Çok hastalandı, bu yüzden uzun süre uyudu."

Gözlerimden yaşlar akıyor ve yanaklarımdan süzülüyor. Anahtarlarımı tekrar alıp, ofisimin köşesindeki siyah çantayı alıp omzuma asıyorum. Kapıyı açıp resepsiyona doğru koşarken, Carla'nın yanından geçiyorum ve onun neşeli vedasını tamamen görmezden gelerek sokağa ve arabama doğru koşuyorum. "O iyi, değil mi? Öyle demiştin; vurulmuştu, hastaydı, uyuyordu... Her şey geçmiş zaman, yani şimdi iyi, değil mi? Eve geleceğini söyledin."

"Evet... Yakında taburcu olacak. Oz şu anda onu ziyaret ediyor." Yine de, sanki o ölmüş gibi konuşuyor.

"Ne oldu Lindsi? Neden söylemiyorsun?"

"Şey... hiçbir şey. Hayatta olması bir mucize, bu yüzden hepimiz buna odaklanıyoruz. Gerisi önemsiz."

"Onu görüyor musun, Linds? Sorabilir misin..." Kalbim çarparken arabamın yanında duruyorum. Kapıya yaslanıp yüzümü ellerimle kapattım ve göğsümdeki endişeyi bastırmaya çalıştım. "Ziyaret etmemin sakıncası olup olmadığını sorabilir misin?"

"Ziyaret mi?" Nefesini tuttu. "Eve mi geliyorsun?"

"Şimdi hazırım." Dönüp arabanın kapısını açtım ve içine atladım. "Ziyaret edebilir miyim, Linds? Fazla yer kaplamam."

"Tabii ki gelebilirsin. Sormana gerek olmadığını biliyorsun."

"Riley'i görmeye geliyorum. Ona söyler misin? Lütfen benimle görüşmesi için ortamı yumuşat. Son konuşmamızda kavga ettik, bu yüzden beni görmek istemeyebilir, ama sen çok nazik bir şekilde söylersen, ona gerçekten üzgün olduğumu söylersen, muhtemelen kabul eder."

"Andi..." Bir an durdu. "Bilmiyorum. Bu benim işim değil. O... senin düşündüğün kadar basit değil."

"Uçak bileti alacağım, tamam mı? En yakın seferi. Nerede olduğumu bilmen için ayrıntıları sana mesaj atarım."

"Biliyor musun? Neden biraz daha orada kalmıyorsun? Geçen sefer kavga ettiyseniz, şimdi muhtemelen konuşmak için iyi bir zaman değildir. Eski kavgaları tekrar gündeme getirmek için iyi bir durumda değil."

"Onunla kavga etmeyeceğim, Linds! Ondan özür dilemek istiyorum. Bir şans daha istiyorum. Ben..." Yutkunuyorum. "Daha fazlasını istiyorum."

Lindsi ile telefon görüşmemizi bitirir bitirmez hemen eve koşuyorum, çantamı hazırlayıp tekrar dışarı çıkıyorum. Her kırmızı ışıkta uçuş saatlerini kontrol ederek, sürüş sırasında telefonumu kullandığım için bana ceza kesecek olan tüm sert polislerden özür diliyorum. Uzun süreli otoparka girdiğimde, check-in kontuarlarına doğru koşuyorum.

Bu gece başka uçuş yok, ama yarın sabah saat altıda küçük evcil hayvanların kargo bölümüne yerleştirilmek yerine bagaj olarak taşınmasına izin veren bir uçuş var. Uçuş salonunda paltolardan bir yatak yapıp Nacho'yu vücuduma sıkıca sarıyorum. Alarmımı kurup Lindsay'e yarın uçağımın varış saatini mesajla bildiriyor ve onu beni almaya gelmesi için yalvarıyorum. Yan yatarken başımı çantama dayıyorum, ama keşke Riley'nin göğsüne dayayabilseydim. Keşke elimdeki Nacho'nun ağır kalp atışları Riley'ninkiler olsaydı ve vücudumun altındaki paltolar onun yumuşak yatağı olsaydı.

Gözlerimi kapatıyorum, göz kapaklarımın arkasında ilk gördüğüm şey Riley olduğunda gözyaşlarımı tutuyorum.

Artık gördüğüm tek şey o.

BÜYÜK HAVAALANI, Riley'nin yaşadığı küçük kasabadan bir saatlik sürüş mesafesinde, bu yüzden Lindsay beni alır ve sessizce yola çıkarız. Hayatımızda ilk kez konuşmuyoruz, çünkü Riley için endişelenmeden duramıyorum. Bana neyi söylemiyor? Ne kadar kötü, ne kadar korkunç bir şey ki, Lindsay'nin endişesi kapalı arabada dolaşıp kalbime yerleşecek kadar Lindsay'yi incitiyor?

Tabii ki dün gece yine cep telefonunu aradım, ama çaldığına göre şarjı dolu ve kullanılıyor, ama cevap vermiyor. O tatlı polis, tüm saçmalıklarımı tolere eden ve onu göle attığımda bile neredeyse hiç kızmayan adam, ama şimdi benim varlığımı görmezden geliyor. Aklımda, her aradığımda muhtemelen cep telefonuna bakıp bana siktirip gitmemi söylediğini hayal edebiliyorum. Alaycı bir şekilde gülüp, belki de tatil karısının kollarında dönüp bir zamanlar tanıdığı o kaltak hakkında güldüğünü hayal edebiliyorum.

Lindsay, üç hafta önce yaralandığını ve yakında eve döneceğini söyledi; bu, uyanık ve ayakta olduğu anlamına geliyor. Bu, tehlikeyi atlattığı ve lanet olası cep telefonunu eline alabileceği anlamına geliyor.

O benim aramalarımın cevap vermemeyi *tercih ediyor*.

"Önce eşyalarını eve götürmek ister misin? ... Andi?" Lindsay koluma dokunuyor. "Andi?"

Gözlerim ağaçlıklı yoldan ayrılıyor. "Ha?"

"Önce eşyalarını bizim eve götürmek ister misin?" Kucağımda uyuyan Nacho'ya bir bakış atıyor. "Fareni yerleştirip rahat ettirmek ister misin?"

"O sıçan değil," diye somurtuyorum. "O bir domuz ve çok tatlı, sakın dalga geçme."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirir. "Önce tatlı domuzunu eve götürmek ister misin? Arkadaki ormanda kurtlarla birlikte uyuyabilir."

Onun acımasız sözlerine karşılık vermiyorum. Bunun yerine, Nacho'nun kulağını okşayarak onu teselli ediyorum, çünkü uçuş onun antisosyal eğilimleri için pek de rahat geçmemiştir. "Doğrudan hastaneye gidebilir miyiz? Onu görmek istiyorum. Kendimi çok kötü hissediyorum, sanki kavgamız onun yaralanmasına neden olmuş gibi. Sanki daha nazik, daha az korkak, daha az cadaloğ olsaydım, belki onun için her şey farklı olurdu."

"Bundan emin misin?" Kaşlarını çatıyor; o hala benim büyük kuzenim, hala anne modunda. "O senin erkek arkadaşın değildi. O sadece..." Duruyor. "O sadece senin bir kaçamaktı, anlıyor musun? Sonra kavga ettiniz ve ayrıldınız. Onu ziyaret etmek zorunda değilsin. Zorunda değilsin..."

"Ben istiyorum." Nacho'nun fırfırlı pembe koşum takımını inceliyorum ve kirpiklerinin titremesini izliyorum. "Onu gerçekten görmek istiyorum. Bana söylediğinden beri yemek yiyemiyorum. Midem bulanıyor. O benim arkadaşım, Linds. Ne olursak olalım – tek gecelik ilişki, seks arkadaşı, ayrılmış olsak da – onun iyi olmasını önemsiyorum. Onu görmek istiyorum."

Havaalanı otoparkından çıkıp berbat şehir trafiğini aşarak bir saatten biraz fazla bir süre sonra, Linds küçük kasabanın hastane otoparkına girer ve el frenini çeker. "Emin misin?"

Başımı sallarım. "Çocuklar içeride mi?"

"Evet. Öz, Riley'i ziyaret etmek istedi, ama ben seni almaya giderken çocukların yarım gün arabada oturmasını istemedi, bu yüzden onlarla birlikte kalabileceklerini söyledi."

"Tamam..." Kemerimi çözdüm, çantamı ve içindeki eşyaların çoğunu yere bıraktım, sonra inleyerek arabadan çıktım, Nacho'yu çantasına koydum ve omzuma astım. Karanlık

ve rahat; burası onun en sevdiği yer. Lindsi bana baktığında omuz silkiyorum. "Onu arabada bırakamam, o yüzden Livi'nin bir dakika tutmasına izin vereceğim."

"Neden domuz aldın, Andi?" Kapısını kapatıp arabayı kilitliyor. Benim tarafıma gelip koluna giriyor ve beni ileriye doğru çekiyor. "Neden? Sen evcil hayvan beslemezsin. Özellikle de yirmi yıl yaşayan türden olanları. Neden altın balık almadın?"

Domuzlar yirmi yıl mı yaşıyor? "Daha sorumlu olmaya çalışıyorum. Hafta sonu eğlenceli gibi görüldüğü için Barbados'a kaçıp gidemeyeceğim türden bir hayat kuruyorum."

Gözleri inanamama hissiyle büyüdü. "Riley'e bağlılık göstermek için domuz mu evlat edindin?"

"Hayır!" Utanmış, kızgın, kendime çok kızgın bir şekilde, otomatik ön kapılardan geçip hastanenin bekleme odasına giriyorum. Lindsi nereye gideceğini, hangi kapıları kullanacağını, hangi katlara asansörle çıkacağını biliyor, ben de onu takip ediyorum ve çantamın bir domuz barınağı değil, bir çanta olduğunu göstermeye çalışıyorum. "*Kendime* bağlılık gösterebilmek için onu evlat edindim. Artık büyümek ve sırf parti yapmak eğlenceli gibi görüldüğü için insanları incitmeyi bırakmak zamanı geldi. Aptalca davrandığım için Riley'i incittim. Böyle olması gerekmiyordu."

Hüzünlü bir iç çekişle kolumu okşadı. "Bu senin suçun değil, biliyorsun değil mi? Bu sadece..."

"Andi teyze!" Ben, hastanenin bekleme salonunda bağırır ve birkaç kişinin dikkatini çeker. Hem sahte hem de gerçek bir gülümseme takınarak, olduğum yerde durur ve Ben ile Livi'nin güçlü kucaklamalarına hazırlanırım. Ağır adımlarla koşarak gelen Benny, etli kollarını omuzlarıma atar ve omurgam yerinden çıkacakmış gibi vücudumu eğirir. Artık bir dövüşçü, annesinin her gün çalıştığı spor salonunda, sektörün en iyileri tarafından eğitiliyor. Artık bir bebek değil, neredeyse 90 kilo ağırlığında, erkekliğe yaklaşan bir dövüşçü. Yakışıklı bir gülümseme ve parıldayan mavi gözlerle geriye yaslanarak, yanağıma bir öpücük kondurur ve beni ikinci kez sıkıca sarar. "Seni çok özledim."

"Ben de seni özledim, bebeğim." Elimi uzatıp yakışıklı yüzünü avuçlarım. Çok yakından bakarsam, parmak uçlarımla sıkarsam, hala bir

kasın altında biraz bebek yağı var. "Yemin ederim, bir aydan az oldu ama seni son gördüğümünden beri büyümüşsün." Livi, kardeşi ile benim aramda yerini aldığı anda eğilip onun siyah saçlarının üstüne bir öpücük konduruyorum. "Seni özledim, küçük kızım. Eve her gittiğimde seni ne kadar özlediğimi bilemezsin."

"Andi." Oz yanıma yaklaşır ve beni garip bir şekilde yanından sarar, bu da çantamdan çılgınca çığlıklar çıkmasına neden olur. Oz, Nacho onu ısırmış gibi geri atlar, sonra çantanın kapağını açtığımda tekrar eğilir. Gülümser, çenesinin üzerindeki sakalları ağır eliyle okşar ve başını sallar. "Ne halt ettin sen, Andi?"

Onu görmezden gelerek, yeğenimin yüzünü avuçlarım ve gülümserim. "Livi, bebeğim, bu Nacho. Ben Memur Cruz'la konuşurken ona bir dakika bakabilir misin? Hiçbir şey yapmana gerek yok. Sadece onu biraz kucakla, ama çantadan çıkmasına izin verme. Onu elden ele dolaştırma, bu onu korkutur."

"Tamam!" Livi sabırsızlıkla elini uzatır. "Merhaba Nacho." Çantayı, birinin yeni doğmuş bir bebeği kucağına alacağı gibi alır. Topuklarını döndürerek meraklı kardeşinin yanından geçer ve yumuşak fısıltılar ve neşeli bebek konuşmalarıyla plastik koltuklara geri döner.

"Andi..." Oz'un sesi derin ve otoriterdir. Polis sesini kullanmaktadır. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Nachos? Ayak altında dolaşmayacak, söz veriyorum. Sadece yemek yer, sonra çantasında uyur. Tuvalet eğitimi var, o yüzden bu konuda endişelenmenize gerek yok. Bazen yememesi gereken şeyleri çiğner, ama onu meşgul tutup elektrik kablolarından uzak tutacağım. Onu sessiz tutacağım, yemin ederim."

"Nachos olmaz." Kaşlarını çatarak ellerini ceplerine soktu. "Riley'i görmek iyi bir fikir değil. Burada olmamalısın."

"Neden herkes bunu söylüyor?" Gözlerinden Lindsy'ye, sonra tekrar ona bakıyorum. "Yani, kavga ettik, ama büyük bir kavga değildi. Sadece aptalca şeylerdi. Aptalca şeyler! – Hatırlatayım – daha önce de kavga etmiştik." En ikna edici gülümsememi takınıyorum. "Biz hep tartışırız, bu bizim özelliğimiz. Sanki ön sevişmemiz gibi. Onun annesine şişman falan demedim ki."

"Siktir!" Oz, Lindsy'ye dönüşür ve binlerce küfür daha eder. "Annesi, Angel. Lanet olası annesi! Onu tamamen unutmuşum."

"Biz hallederiz." Sesindeki titremeyi yatıştırmak için elini tutar. İki eliyle onun elini kavrar, göğsüne bastırır ve şişkin göğsünün gevşemesini bekler. "Lakeview'da, buradan çıkar çıkmaz oraya gideceğiz." Gözleri benimkilere bakar. "Normalde senin için endişelenmem gerekmez, Andi. Yoğun olduğumuz için neredeyse bir ay boyunca konuşmadık, ama bu süre boyunca senin için endişelenmeme gerek yoktu. Riley'yi görmek..." Başını sallar. "Muhtemelen iyi gitmeyecek ve seni bundan korumak benim görevim. Hazırlıklı olmalısın."

Onun nesi var? Oz ve Lindsay'ın bu kadar endişelenmesine neden olacak ne yaptım?

Zavallı kalbim göğsümde o kadar hızlı atıyor ki, onu geri itmek zorunda kalıyorum, yoksa derimden dışarı fırlayacak gibi. Artık bu gizemi daha fazla kaldıramıyorum, odada dolaşan gerginlikle başa çıkamıyorum. Her zaman sınırları zorlayan bendim; yaşına uygun olmayan daha büyük lunapark trenlerine binen, en yüksek ağaçlara tırmanan, henüz gençken kulüplere gizlice giren bendim. Oscar Franks'tan çok önce polisleri tanıyordum ve hepsi beni komik bulmuyordu.

Soluma bir adım atarak, Oz'un gözlerinin parladığını izliyorum. Bir adım daha atıyorum ve burun delikleri hareket ediyor, emirlerine karşı gelmeye cesaret edersem bana saldırmak niyetinde olduğunu belli ediyor. Üçüncü adımımı atarak onun şüphelerini doğruladım ve koridorun ortasında bir kapı açılıp Alex karısını koluna takarak dışarı çıktığında, şansımı denedim ve koşmaya başladım. Oz beni durdurmak için elini uzattı ama ben kolumu onun elinden çekip Alex'i geçerek koşmaya başladım ve onu takip eden doktorun kollarının altından geçtim.

Parlak beyaz bir hastane odasına kayarak girerim, nefes nefese durumum ve hastane yatağında yatan başka bir adamı görünce derin bir nefes alırım.

Koyu saçlı.

Yeşil gözlü.

Kaslı göğüs, ama hatırladığımdan daha küçük.

Riley Cruz – bebek yüzlü Riley – şok, inanamama ve ihtiyat duyguları gözlerinden okunurken bana bakıyor. O benim tanıdığım adam, ama aynı zamanda farklı da. Yaşlanmış. Ağır gözlerinin altında morluklar, sıkı dudakları, çenesinde bir haftalık sakal izleri var. Bu odada durduğum yirmi

saniye içinde, Riley'nin ihtiyatı çok daha karanlık, kesinlikle zehirli bir şeye dönüşüyor, bakışları sanki benim alevler içinde yanıp, çılgılık atarak acı içinde erimemi istediğini söylüyor.

Onu tanıdığım süre boyunca, Riley bana meydan okuyan gözlerle, sevgi dolu gözlerle, seksi gözlerle ya da öfkeli gözlerle baktı, ama bir kez bile bana ölüm dileklerini ifade eden gözlerle bakmadı.

Bugün ise, saf, filtrelenmemiş bir nefretle bakıyor.

Sözler boğazımda düğümleniyor, beni boğuyor ve bacaklarımı titretiyor, çünkü beni nefret etme ihtimali çok yüksek olmasına rağmen, hastane yatağında yatan bu güçlü adamın görüntüsü beni tüketiyor.

Hastane önlüğünün arkasından görünen beyaz bandajlar midemi bulandırıyor ve kalbimde ilk günden beri burada olmak için derin bir özlem uyandırıyor. Ona bakabilmek istiyorum. Ona duygularımı göstermek, bir erkeğe karşı duygularım *olabileceğini* ve bu konuda paniğe kapılmadığımı göstermek istiyorum. Onun ihtiyaç duyduğu anda ona yardım etmek benim görevim ve o üç haftadır bana ihtiyaç duyuyor olmasına rağmen, ben ülkenin diğer ucundaydım.

"Riley...?" Titrek bacaklarımla bir adım öne çıkıyorum ve onun yatağına girip acısını öperek dindirmek istediğim halde kendimi zor tutuyorum. Bunu yapabilirdim. Yatağa girip bacaklarımı onun bacaklarının arasına kaydırabilirdim ve başımı göğsüne yaslayabilirdim. Parmak uçlarımı kalbinin üzerinde gezdirip ikimize de onun iyi olduğunu ve benim yetişkin olmaya hazır olduğumu hatırlatabilirdim.

Görev başında yaralandı, ama durumu iyi. Şu anda karşımda duruyor, yani endişelenecek bir şey yok. Bana bakışlarıyla öldürmeyi bıraktığı anda her şey yoluna girecek. "Hey." Sesimin titremesinden tiksiniyorum. "İyi misin?"

Beni uzun bir dakika boyunca izliyor. Muhtemelen hayatımın en uzun dakikası. Ayakkabılarımı, kot pantolonumu, karnımı inceliyor, sonra tekrar gözlerime dönüyor. Adem elması sallanıyor ve gözleri sessiz bir savaş veriyor. Çok şey söylemek istiyor, duygularını ifade etmek istiyor – kötü olsa bile – ama kendini tutuyor. Beni şaşırtacak şekilde kolunu düzleştirip kapıyı işaret edene kadar, içindeki ateşi besleyen şeyi söylemeyi reddediyor. "Siktir git, Andi." Hemşire çağırma cihazını kapıyor ve dev kırmızı acil durum düğmesine basıyor. "Güvenlik

geliyor. Seni buradan çıkaracaklar ve bir daha buraya gelmeni istemiyorum."

"Riley...?" Sözleri acımasız, ama sesi robot gibi, söylemek istediği her şeyi kendine hakim oluyor. "Hayır, gitmiyorum. Daha yeni geldim." Bir adım daha ileri atıyorum, bu da onun acil durum düğmesine basma gücünü artırıyor. "Riley, dur. Lütfen, sadece..."

Kapı açılıp duvardan sekince, elim kalbimin üzerindeyken dönüp bakıyorum.

Oz ve Alex odaya girerler – *polisler mi, yoksa aile mi?* – ardından iki genç hemşire de onların peşinden gelir. Bunun gerçekten olup olmadığına, gerçekten onun hastane odasından atılıp atılmadığını inanamadan Riley'e dönerim ve göğsünün çoğunu kaplayan mavi-beyaz hastane önlüğünden bacaklarını örten waffle battaniyelere kadar onu incelerim. Bileğini saran ve benim yenilmez olduğunu düşündüğüm bu adamın da bizim gibi bir insan olduğunu kanıtlayan kimlik bileziğinden, yatak başı masasının üzerinde duran plastik idrar kabına kadar; boş, ama kısa bir süre önce yıkanmış gibi ıslak.

"Daha dün duydum. Senden kaçıyordum. Lindsy yaralandığını söylediği anda hemen buraya geldim." Dudaklarım titreyerek bir adım öne çıktım. "İlk uçuşum, yemin ederim." Kolayca korkacak bir kadın değilim. Nadiren korkarım, asla utangaç değilim ve asla dinlemem. Bu yüzden, onun şiddetle gitmemi istemesi rağmen, bugün kulaklarımı kullanmaya başlayacağım gün olmayacak. Dizlerimin titremesini saklayarak yatağının uzak tarafına geçtim, komodinin üzerindeki plastik şişeyi, yarısı içilmiş portakal suyu şişesini, okunmamış gazeteleri... bana cevap verebilecek kadar yakın duran cep telefonunu görmezden geldim.

O bunu yapmamayı *tercih etti*.

"Riley." Kalbim güm güm atarken, öne uzanıp onun yumruk haline gelmiş elini tuttum. Elini okşadığımda bile, el hala kaya gibi sert, damarlı ve sert kalmıştı. "Ne oldu sana? Haftalardır seni özledim, sana milyonlarca kez aramaya çalıştım, ama kimse bana yaralandığını söylemedi."

Beni, arkamı, içimi sanki yokmuşum gibi süzdü. Onun ilgisizliği canımı yaktı, sinirlerimi yakıp gözlerimin arkasına

gözlerimin arkasına yanık gözyaşları getiriyor. "Onu götür, X. Hemen. Sonra hastaneye isteğimi bildir."

"Riley? Hayır." Gözyaşlarım akmaya başladı. "Seni görmeye geldim. Beni kovma."

"Şimdi," diye dişlerini sıkarak söylüyor. "Ben kalkıp onu kendim çıkarmadan önce onu hemen buradan çıkarın."

Oz, sanki ben Lindsy'ye aitmişim gibi, benim sorumluluğumdaymışım gibi öne çıkar. "Gitme zamanı, Andi."

"Hayır!" Onun tutuşundan kurtulup geri dönüyorum. "Gitmek istemiyorum! Neden beni dinlemiyorsun? Seni görmeye geldim; ne yaptım da kovulmayı hak ettim?"

"Onu dışarı çıkarın!" diye bağılıyor. O kadar yüksek sesle bağılıyor ki, kulaklarım çınlıyor ve Riley'nin ağzından tükürükler sığıyor. Ama sorun değil, çünkü ben de bağırabilirim. Öne çıkıp dikkat çekebilirim; bunu hayatım boyunca yaptım.

"Neden burada kötü adam benim?" Oz'un ellerine karşı direniyorum ve bu yılın bir noktasında aptalca aşık olduğumdan emin olduğum gözlerine doğrudan bakıyorum. Riley, kalbimi çaldığına göre artık bağları koparabileceğini düşünüyorsa, başka bir şey daha bekliyor onu: bir beyzbol sopası ve bana böyle zarar veremeyeceğini hatırlatan bir ders. Eğer kalbimi verecek kadar aptal olacaksam, o zaman kesinlikle orada olup onu tutacak bir yastıkla hazır bulunmalı. "Tabii, son konuştuğumuzda sana pislik gibi davrandım, ama lanet olsun, ben birçok insana pislik gibi davranırım. Bu, bir hafta sonu soğuk davranmayı haklı kılabilirdi, *ama* üç hafta ve senin hastane odandan fiziksel olarak uzaklaştırılmayı *değil*. Ne oluyor lan, Cruz?" Oz'un ellerini itiyorum ve durmayınca tekmeliyorum. "Ne? Sorun ne?"

"Onu dışarı çıkarın!" Riley, çıkışın yönünü bilmiyormuşum gibi kolunu uzatır. Hareketleriyle battaniyeleri kayar, bacakları hareket ettiğinde tekrar aşağı iner ve tekrar hareket eder. "Onu uzaklaştırın. Arkadaşlarımla değil, polislerle konuşuyorum. Onu benden ve mülklerimden uzak tutmak için resmi bir talepte bulunuyorum."

"Riley?" Öfke. Kalp kırıklığı. Hiddet. Yıkım. Hepsi bir araya gelip, onun gözlerindeki buzu gördüğümde canımı yakıyor. Ateşli bir öfkeden, buz gibi soğuk bir ilgisizliğe; buz çok daha fazla acıtıyor. Gözyaşları yanaklarımdan süzülüyor ve kendimi aptal hissediyorum. Erkekler için ağlamam, ama işte buradayım, kalbim kırık, gözyaşları ve titrek bacaklarla.

"Neden bunu yapıyorsun? Sadece merhaba demek istedim. Seni kontrol etmek ve iyi olup olmadığını görmek istedim."

Yarım saniye boyunca, fikrini değiştirip değiştirmediğini, gözyaşlarımdan onun saklandığı duvarı yıkıp yıkmadığını merak ediyorum. Bana uzandığında, her şeyi yok eden bir kucaklamaya hazır olup, her şeyin yolunda olduğunu söyleyeceğini düşünüyorum. Kalbim gevşer ve haftalardır istediğim kucaklaşma için yatağına tırmanmaya hazırlanırım, ama hayallerim, eli gömleğimin yakasını kavrayıp nefesimi kesene kadar sıkınca yok olur.

Öfke ve acı dolu gözlerle öne eğilen Riley, dişlerini yüzümden sadece beş santim uzakta şaklatır. "Defol git, Andi. Uçağa bin ve bir daha buraya *asla* dönme. Seninle işim bitti. Seni bir daha görmek istemiyorum." Beni o kadar sert itiyor ki, Oz'un geniş göğsüne çarpıyorum ve neredeyse dengemi kaybediyorum.

Ben odaya girer – benim kurtarıcım, kahramanım – ve sanki Riley'i döverek onurumu korumak istermiş gibi yatağın benim tarafına doğru ilerler. Bir dizi küfür ve yumruk sallayarak Alex, Ben'i geri çeker. Yeğenim benim için polis şefi ile kavga eder, ama bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktur, çünkü Oz da patronu kadar sert bir şekilde beni geri çeker.

Riley'nin hemşireleri hastalarına yardım etmek için öne çıkarlar. Onun sallanan ellerini tutmaya çalışır ve battaniyesini düzeltmeye çalışırlar. Beni ittiğinde yaptığı dağınıklığı düzeltmeye çalışıyorlar, ama o yardımlarını reddeder ve onlarla mücadele eder. Onların telaşlı elleri onu öfkeliendirir, ama Oz'un beni kapıya doğru sürüklediğini izlerken öfkesinin çoğu bana yönelir.

Bugüne kadar, Riley'nin beni her şeyden koruyacağına yemin edebilirdim. Tehlikenin önüne geçip, benim asla acı çekmememi sağlayacağına yemin edebilirdim. Ama şimdi beni izliyor, Oz'un sert ellerini ve serbest bırakılmak için çığlık attığımı izliyor ve durumu düzeltmek için hiçbir şey yapmıyor.

Oz'un tutuşuna karşı koyarak, ikinci kez kıvrılıp kaçıyorum – çünkü ben cezalandırılmaya bayılıyorum ve Riley ile işim henüz bitmedi – ama Oz beni eşikten geçip salona soksa da, kapı kapanıp yolumu kesmeye çalışsa da, ben hala Riley'i görüyorum.

Hâlâ gözlerindeki öfkeyi görüyorum.

Ama daha da kötüsü, çok daha kötüsü, genç hemşirenin battaniyesini düzeltip bana asla unutamayacağım bir şey gösterdiğini görüyorum.

Asla düzeltilemeyecek bir şey.

Sessizce, dalgalar kafamda çınlarken kapıda durup Riley'nin bakışlarının bana dönmesini izliyorum. Bu sefer öfke yok, ama yorganları düzelden hemşire battaniyeleri çok fazla kaldırıp bacağını ortaya çıkardığında, güzel gözlerinden saf bir keder geçiyor.

Bacak. Tek. Tekil.

Riley'nin gözlerinde yaşlar birikiyor. Güvensizlik, korku, çaresizlik; hepsi birleşiyor ve büyük, güçlü, bebek yüzlü sert adam Riley gözlerimin önünde ağlamaya başlıyor ve boğazıma bir yumru geliyor.

"Andi." Oz'un güçlü elleri kollarımı tuttu. "Gitme zamanı."

Artık onunla kavga etmiyorum. Riley benim gitmemi istiyor ve onun için durumu daha da kötüleştirmeden gitmem gerekiyor. Oz'un elinden kurtulup, gözyaşlarından yarı kör bir halde odadan kaçıyorum ve kaygan zeminde kayıyorum. Bekleme odasındaki ailemin yanından koşarken, spor ayakkabılarım muşamba zeminde gıcırıyor. Otuz plastik sandalyeyi, otomatları, hemşire masasını geçiyorum, hepsi boş çünkü hepsi Riley'nin odasında. Körü körüne koridorda koşuyorum ve bir umumi tuvalet bulduğumda keskin bir sola dönüş yapıyorum. İçeri girip ağlayarak kapıyı çarpıyorum, lavabonun önünde durup titrek ellerimle musluğu açıyorum.

Asla ağlamam, özellikle de erkekler için, ama bugün Riley için ağlıyorum. Gözlerindeki acı ve kalbindeki endişe için ağlıyorum. Bir daha asla eskisi gibi olmayacağı için ağlıyorum ve onun acısı beni de acıttığı için ağlıyorum. O kadar çok ağlıyorum ki, burnumdan sümük baloncukları çıkıyor.

Cildime buz gibi soğuk su sıçratıp, gerekenden fazla nefes alırken, kapı gıcırdayarak açıldığında dönüp bakıyorum.

"Andi?"

"Bacağı, Lindsii!" Yumruklarımı sıkıp öne doğru adım atıyorum ve onun için savaşılmaya hazırlanıyorum. Herkesle savaşıyorum. Her zaman. Onun için bunu düzeltmek için kiminle savaşmam gerekiyorsa. "Bacağına ne oldu? Neden bana söylemedin?"

"O... onlar..." Lindsii ve benim ortak bir yanımdır var - belki de Conner genleri yüzündendir - ama nadiren ağlarız. Hatta hiç! Ölen kocası tarafından neredeyse öldürülüyordu, ama tek bir gözyaşı bile dökmedi. Ama bugün, gözyaşları benimkiler gibi onun yanaklarından da serbestçe akıyor. "Bacağı ölüyordu,

Dee. Çok hastaydı. Kanında enfeksiyon buldular, septik hale geldi."

"Yani lanet olası bacağını kestiler mi?"

"Yapmak zorundaydılar!" diye bağırdı. "Bunu yapmak zorundaydılar, yoksa ölecekti."

"Bu kararı vermek için uyanık mıydı?" Kolumu koridora doğru uzattım. "Bu kararı aktif olarak mı verdi? Çünkü kesmek son çare olmalıydı!"

Dudakları titreyerek gözlerini yere indirir. "Uyanamadı. Kanında enfeksiyon vardı. Beyaz kan hücreleri çıldırmıştı ve ateşi düşmüyordu. Enfeksiyon hızla yayılıyordu ve daha fazla bekletilseydi, daha fazlasını kesmek zorunda kalacaklardı."

Midemden bir tiksinti dalgası geçerken lavaboya geri döndüm. Ona neden kızgın olduğumu bilmiyorum. Kendimden başka kızacak kimsem yok. "O çok kızgın, Linds. Öfkeli. Bunu istememişti."

"Sana kötü davrandı, ama elinden gelenin en iyisini yapıyor..."

"Kızgın olmaya hakkı var!" Yumruklarımı sıkarak geriye doğru döndüm. "Onun bacağını aldılar! O yüzmeyi sever, Linds. Dalış yapmayı, spor salonuna gitmeyi, ağırlık kaldırmayı ve sabahları koşmayı sever. O bir polis, ama Alex'in onun aktif göreve dönmesine izin vermeyeceğini biliyorsun. Ömrünün geri kalanını bütün gün evrak işleriyle geçirecek birine benziyor mu? Mart ayında maratona hazırlanıyordu. Bu da koşmak demek. Tek bacakla bunu yapamazsın, Linds!"

Linds'i'nin öfkeli gözleri benim öfkemi karşıladığında, Conner genleri çirkin yüzünü gösteriyor. "Sen daha iyi bilirsin, Dee! Yakında tekrar ayağa kalkacağını biliyorsun."

"Hissettiği öfkeyle olmaz! O bunu istemiyor." Milyarlarca "ya eğer" ve "neden olmasın" düşüncesi zihnimde dolaşıyor. Milyarlarca plan; yardım etmek için yapabileceğim şeyler, bunu kolaylaştırmak için hazırlayabileceğim şeyler. O benim burada olmamı istemiyor. Bunların hiçbirini istemiyor. "İki gün sonra taburcu mu edilecek? Rehabilitasyon için nereye gidecek?"

Kafasını sallar. Elini kaldırıp, gözyaşlarını ve sümüklerini gürültüyle siler. "Reddediyor. Eve gitmek istiyor."

"Gidemez! Tanrım! O..."

"Sigorta şirketi onun isteğini kabul etti, Andi. Yüksek sesle söyledi, onaylamak için belgeleri imzaladı. Eve gidecek kadar sağlıklı olduğunu söylediğine göre, sigorta şirketi bunun masraflarını asla karşılamaz. Evi tek katlı, koridorları geniş. Kimsenin bunu değiştirmek için söyleyebileceği veya yapabileceği bir şey yok."

"Yardıma ihtiyacı var! İki parmağını kaldırıp *iyi şanslar* diyerek eve bırakılmamalı!"

Omuzlarını düşüren Lindsay'nin öfkesi yerini yorgunluğa bırakır. *Ne kadar zamandır Oz ile hastanede? Bu yüzden kaç gece uykusuz kaldı?*

"Oz, Alex'le birlikte sırayla onunla kalacaklarını söyledi." Parmaklarını birbirine kenetleyerek, sol bileğindeki saati inceliyor, böylece gözlerine bakmak zorunda kalmıyor. "İlk bir süre her gün bir hemşire gelip giyinmesine yardım edecek..." Sözünü yarım bırakır, gözlerine bakar ve söylemeyi reddeder. "*Kütük*" demeyi reddeder. "Yarası. Bir hafta sonra dikişleri aldırarak için randevusu var."

Dizlerim titremeye devam ediyor. Ellerim titriyor. Kahretsin, dudaklarım bile titriyor. Ona bunu yaptıkları için tiksiniyorum. Uyumurken ve hayır diyemeyecek durumda olduğu için bu olayın gerçekleşmesine çok kızgınım. "Bacağını ne zaman kestiler?"

"Şey..." Gözlerini kapatır, akan bir gözyaşını siler ve düşünür. "Sanırım on üç gün. Yaralandığı gece, yirmi bir gün önce, hemen ameliyata alındı, çünkü..." Gözlerini tekrar açar. "Şey... Bir kurşun midesinden girip diğer taraftan çıkmış. Asıl korkutucu olan bu olmalıydı, ama iyileşiyor. Ama diğer kurşun, bacağındaki kurşun, içinden geçmemiş. Sanki içeride patlamış gibi, silah atışı gibi." Ellerini açar, genişletir, sanki patlamayı görselleştirmeme yardım etmesi gerekiyormuş gibi. "Her şeyi çıkarmak için onu ameliyata gönderdiler, ama yani, durumu stabildi. Yaralanmıştı ve bu korkunçtu, ama genç ve sağlıklıydı, durumu stabil olmalıydı. Böyle olmamalıydı."

Tuzlu gözyaşları yanaklarımdan süzülüyor. Yüksek sesli, haykırarak ağlamak değil, daha kötüsü. İcini parçalayan ve seni bitiren sessiz ağlama.

"Şey..." Sesi çatallanıyor. "Hayatımın en uzun gecesi değildi, ama en uzun gecelerden biriydi. Alex ve Oz yanık tedavisi görüyorlardı. Jess ve Laine yanık tedavisi görüyorlardı. Jess'in erkek arkadaşı ölmüştü. Bütün kasaba kargaşa içindeydi ve Alex yaralanmıştı, ama yine de çalışıyordu. Oz yaralanmıştı, ama Alex'i bırakamıyordu, çünkü o onun en iyi arkadaşıydı. Her şey çılgınca idi ve ben ortada sıkışıp kalmıştım, kocama yetismeye çalışıyordum ama geride kalıp bebeklerimi tutmam gerekiyordu.

"Tüm bu süreç boyunca, Riley'nin geri dönmesini bekleyen, kırık kalpli insanlarla dolu bir bekleme odası vardı. Korkutucuydu, ama iyi olması gerekirdi, değil mi? Ve öyle de oldu! Ertesi gün uyandı. Uyandı ve merhaba dedi." Dudakları titriyor. "Bana Andi dedi. Beni sen sanmıştı!" Yüzünü sertçe ovuşturarak gözyaşlarını sildi. "Sonra tekrar uykuya daldı ve bir daha uyanmadı. Testler yapmaya devam ettiler, ama durumu her geçen gün daha da kötüye gidiyordu. Ateşi yükselmeye devam ediyordu, hiçbir uyarana tepki vermiyordu. *Nekrotik*." Gözyaşlarıyla dolu gözleri benimkilere bakıyor. "Bacağı ölmeye başladığında kullandıkları kelime buydu. *Nekrotik*. Kurtarmaya çalıştılar. Günlerce antibiyotik verdi, ama yayılmaya devam etti. Sonunda dizine, sonra da uyluğuna kadar yayılacaktı. Daha fazla bekletirlerse bacağını tamamen kesmek zorunda kalacaklardı, ama hiç müdahale etmeselerdi, bu onu öldürecekti." Bir adım öne çıkarak, titreyen ellerimi tutup sıktı. "Tek seçeneğimiz buydu. En *iyi* seçenek buydu. Bacağının yarısını kaybetmek ölüm cezası değildir. Bunu biliyorsun."

"Ona göre öyle." Yaklaşarak gözlerine bakıp dişlerimin arasından "O kızgın, çünkü ona göre bu durum daha kötüye gidemezdi. Onun zihninde her şey bitmiş ve bu adil değil, çünkü kimse ona bir seçenek sunmadı."

Tiksinerek ellerini bırakıp banyo kapısından dışarı çıkıyorum. Koridorda hızla ilerleyerek, beni dikkatle izleyen ailemin yanından geçiyorum ve Alex'i görmezden geliyorum. Alex, sanki ikinci bir deneme için geri dönecekmişim gibi Riley'nin kapısında nöbet tutuyor. Kafamı sallayıp, banyoda bir şey kaçırmış olabilirim diye yanaklarımı siliyorum, Livi'nin önünde durup her şey yolundaymış gibi gülümsüyorum. "Nacho'ya baktığın için teşekkürler, bebeğim. Umarım sana iyi davranmıştır." Kucağından çantayı alıp rahatlarım.

Nacho benim dokunuşumla rahatladığında. Hala yeni bir çiftiz, hala ritmimizi bulmaya çalışıyoruz, ama o her geçen gün daha da rahat oluyor. "Seninle konuştu mu?"

Livi gözleri yaşlı ve çenesi titreyerek bana baktı. Cesur davranıyordu, ama kaosu duymuştu, kaçtığını görmüştü. "Çok konuştu, Andi teyze. Kaçtığın için üzüldüğünü düşünüyorum."

"Belki." Öne eğilip Liv'in başına bir öpücük konduruyorum. "Onu daha sonra getiririm, tamam mı? Onu tanımak için zamanın olacak."

"Kalacak mısın?"

Bekleme odasındaki tüm erkekler bizi yoğun bir bakışla izliyor. Yeğenimin yanağını okşayarak onları görmezden geliyorum. "Kalacağım, bebeğim. Ama şimdilik çıkmam lazım, halletmem gereken işler var."

"Geri gelecek misin?"

"Hastaneye mi? Hayır, bebeğim." *Burada hoş karşılanmıyorum.* "Ama akşam yemeğinde ne var? Ben de gelebilirim."

"Bir şeyler pişiririm." Ben yaklaşır, ama onun yakınlığı Nacho'yu çığlık atarak çılgına çevirir. Sanki onun kokusunu alıyormuş ya da hissediyormuş gibi, Ben bir adım geri çekilip ellerini teslim olarak kaldırıncaya kadar çantamın içinde çığlık atar. "Tamam." Nacho sakinleşince gözleri benimkilerle çantanın arasında gidip gelir. "Dokunmayacağım. Şey... Sadece bu akşam gel dedim. Yemek yaparım. Saat yedi olur mu?"

Gözlerimin pembe olduğunu, yanaklarımda gözyaşları olduğunu biliyorum, ama cesur bir ifade takınıp başımı sallıyorum. "Orada olacağım. Sabırsızlanıyorum. Şimdi çıkmam gerek, ama sonra görüşürüz, tamam mı?"

"Seni arabaya kadar geçireyim."

Gözlerim Oz'a çevrilir, sanki onun çocuğunu bu odadan çıkarmak için onun iznine ihtiyacım varmış gibi. Tartışmaz, başını sallar ve bir takım araba anahtarları uzatır. "Bugün benim kamyonetimi kullanabilirsin, ben Lindsy'nin arabasına binerim."

Utangaç bir gülümsemeyle anahtarları kabul ettim. "Gerçekten mi?"

"Evet. Departman malı, yani kaza yaparsan Alex sana hiç görmediğin bir şekilde başının etini yer. Radyoya ya da düğmelere dokunursan canını yakarım. Sorumlu davran. Kamyonetimi kötüye kullanma." Sonra fısıldayarak ekler, "Bu durumu daha da kötüleştirme."

Anahtarları elimde çevirip başımı sallıyorum. "İyi olacağım, söz veriyorum. Akşam yedide senin evinde olacağım."

Lindsi geri gelip tuvalette ağlamamış gibi davranınca onu yanına kabul eden adam başını sallar ve bir adım geri çekilir. "Yedi. Burayı kokutmanızı özledik, hoş geldiniz."

"Seninle gelebilir miyim, Andi teyze?" Ben'in okyanus mavisi gözleri benimkileri inceliyor. "Senin gittiğin her yere gelmek istiyorum."

"Bu sefer olmaz, bebeğim. Beni kamyonete kadar geçir, Oz'un nereye park ettiğini bulmama yardım et, ama sonra annene geri dönmelisin."

Gözleri kısıılır. "Andi..."

Cesurca kaşlarımı kaldırırım. "Eski kurallar hala geçerli; bana teyze demeyi bırakırsan, sana bir yumruk atarım. Özel muamele yok. Hadi gidelim."

Ben'in beni bekleme odasından çıkarıp asansöre, kapıdan dışarı ve acil durum giriş yoluna kadar eşlik etmesine izin verdim. Kolunu koluma doladı – çünkü Tanrı korusun, sokakta takılıp onun gözetiminde ölmemem için – ve parlak siyah bir kamyonetin yanındaki otoparkın ikinci katında durana kadar kolunu bırakmadı. Tekerleklerin üst kısmı karnımdan daha yüksekti, kapı kolu da başımdan daha yüksekti.

Erkekler kamyonetlerini kaldırırken çok aptallar.

Homurdanarak, Benny'nin bana yardım etmesine izin verdim, sanki mutfak masasına tırmanmaya çalışan bir çocukmuşum gibi. Bu, arkamızda hastanede yaşanan kargaşadan ikimize de bir saniye nefes alma fırsatı verdi. Her şey çok karanlık, çok çaresiz.

"Hey... Andi teyze?"

"Evet, bebeğim?" Nacho'yu yolcu koltuğuna oturtup Benny'nin üzgün gözlerine baktım. O kadar büyük ve güçlü ki, bir erkeğin vücuduna sahip ama zihni hala bir gencin zihni. Artık benim küçük bebeğim değil. Uzun süre benim küçük dairemde benimle yaşayan tatlı çocuk değil. "Ne oldu, tatlım?"

"Şey... Memur Cruz..." Boynunun arkasını kaşıyor. "Onun senin arkadaşın olduğunu biliyorum. Ve sana bağırdığını da biliyorum." Nazikçe, gözlerime dolan yeni gözyaşlarını görmezden geliyor. "Sadece iyi olup olmadığını kontrol etmek istedim. Orada olanlar berbat bir durumdu. Bütün bu yolu ziyaret etmek için geldin ve o seni dışarı attı, bu onun açısından çok kötü bir hareketti."

"Kötü bir hareket değil, bebeğim. Onun tüm dünyası değişti. Yaralandığını bilmiyordum, sonra düşünmeden buraya koştum, bu yüzden habersiz gelmek gerçekten duyarsızcaydı. Şimdi bazı işleri halledeceğim ve umarım bunu onun için biraz daha kolay hale getirebilirim. Ben iyiyim." Eğilip Ben'in tatlı yüzünü avuçlarımla ve o bana yaslandığında gülümserim. "Riley Cruz iyi bir adam, Benny. En iyilerinden biri. Bu yüzden bugün olanları ona karşı kullanmayacağım."

"Olay olduğunda Jess ve Laine'i koruyordu," diye fısıldadı. "Onların önüne geçti ve vuruldu."

Tabii ki öyle oldu. Tabii ki başka birinin önünde durmuş, onu korumuş, hayatını kurtarmıştı. "Bu onu bir kahraman yapar. Oz ve Alex'in de o gece kahraman olduklarını duydum. Etrafın harika erkeklerle çevrili. Bu, özlem duyulacak bir şey, değil mi?"

Başını sallayarak kamyonete doğru yürür ve alınının ortasına nazik bir öpücük alır. O dönüp uzaklaşır uzaklaşmaz, başımı direksiyona eğip içindeki öfkeli kahraman için ağlarım.

Çok fazla acı, çok fazla acı. O bunu istememişti.

Her kurban suçlayacak birine ihtiyaç duyar. Dünyaları kontrolünden çıkmıştır, bu yüzden kontrolü yeniden ele geçirmek için suçlayacak birine, bir şeye ihtiyaç duyarlar.

Ben Riley'nin suçlusuyum.

Hepsi ona sinirlendiğim ve duygularımla ne yapacağımı bilmediğim için oldu. Kavga ettik, incindiğinde öfkesi hala tazeydi ve şimdi onun ruhunda kötü adam olarak damgalandım.

Bu adil değil. Hiçbiri adil değil.

Geriye doğru eğilip elimi yanaklarımdan geçirdim, anahtarı kontağa soktum ve bir plan yapmaya çalıştım. Ona yardım etmem gerekiyor. Bu geçişi kolaylaştırmam gerekiyor, bu yüzden otoparktan çıkıp onun evine doğru yola koyuldum.

Anahtarım yok, ama kötü şeyler yapma konusunda olağanüstü bir yeteneğim ve yerlere gizlice girme konusunda bir becerim var. Bu çocuk oyuncağı gibi olacak.

ANDİ

TEMİZLİK

Bu küçük kasabanın bir ucundan diğer ucuna arabayla sadece birkaç dakika sürüyor. O kadar küçük ki, kalbim yavaşlamaya fırsat bulamadan Riley'nin banliyödeki evine varıyorum. Motoru kapatıp, hava pek de güzel olmadığı için fazla uzamış olmasa da biraz dağınık çimleri inceliyorum. Posta kutusu dolup taşmış, ön verandasında birkaç paket duruyor ve bu evin haftalardır ne kadar yalnız olduğunu kanıtlıyor.

Nacho'yu bir dakikalığına kamyonette bırakıp, dışarı çıkıp kaldırıma indim ve pratiklik açısından bahçeyi inceledim. En azından kısa vadede engelliler için erişilebilir bir eve ihtiyacı var, bu yüzden evin önündeki basamaklar uygun değil, ama ön yol geniş ve doğrudan garaj yoluna çıkıyor. Bu yardımcı olacaktır.

Posta kutusunu bir saniye yalnız bırakarak, araba yolunda ilerliyorum ve geçtiğim her pencerede parmak uçlarımda yükseliyorum. Tüm panjurlar kapalı, pencereler kilitli. Ama pes etmiyorum. Çöp tenekelerinin önünden geçiyorum – kokusu midemi bulandırmaya yetiyor – ve bunları yapılacaklar listeme ekliyorum.

Onları dışarı çıkar, boşalt, hortumla yıka.

Garajda durup, sanki sihirli bir şekilde içeri girebilecekmişim gibi garaj kapısını tıklatıyorum, ama hiçbir şey olmuyor. Çömelip, kolu tutup çekiyorum, ama bu polis o kadar aptal değil ve ben zaten bir kez zorla girmiştım; belki de dersini almıştır. Kapı kapalı ve kilitli kalıyor, bu yüzden omurgamı düzeltiyorum ve iki metrelik arka bahçe çitine doğru ilerliyorum, kapının mandalını açıyorum ve arkaya geçiyorum. Ön tarafta olduğu gibi, çimler biraz dağınık, ama hemen ilgilenmem gereken bir şey değil. Durup eve bakıyorum; daha fazla basamak. Komik.

Sıradan bir insan için dört adımın hiçbir anlamı yok, ama Riley için... bu adımlar özgürlüğü ile evinin bir hapishaneye dönüşmesi arasındaki farkı belirleyecek.

Bu yüzden bunları yapılacaklar listeme ekliyorum, sonra arka kapıya gidip kolu deniyorum.

Kilitli.

Kendini benden daha akıllı sanıyor. Sıradan bir hırsız evinden uzak tutabileceğini düşünüyor... ama ben sıradan bir hırsız değilim. Ben Andi'yim ve bu işten vazgeçmeden önce o lanet bacadan aşağı kayacağım. Evin arka tarafında dolaşırken, yatak odasının penceresinin önünde durup kilidi deniyorum. Cam hareket etmiyor, ama gözümün ucuyla hiç beklemediğim bir şey görüyorum; bir keresinde banyo penceresinden içeri girmiştım. Çalışkan acemi, dersini çoktan almış olmalıydı. Pencere küçük, sadece bir santim açık ve dikkat çekmiyor, ama ben görüyorum.

Bunun için teşekkür ederim.

Yirmi bir yaşındaki bahar tatilindeki halimi hatırlayarak, tırnaklarımı duvar ile perde arasına geçirip onu çıkarırım, sonra cep telefonumun ve anahtarlarımın yerinde olduğundan emin olmak için ceplerimi kontrol ederim, kendimi yukarı çekip pencerenin yarısında dururum.

İlk olarak koku burnuma çarptı. Gözlerimi kapatıp yüzümü omzuma çeviriyorum, koku bana bir duvar gibi çarptığında gözlerimden yaşlar akıyor. Sadece çöp kokusu değil, gerçek *dışkı* gibi bok kokusu. "Ne oluyor lan?" Pencereden geriye doğru eğilip, ciğerlerim ağrıyana kadar uzun bir nefes alıyorum, sonra nefesimi tutuyorum ve pencereden geçip karo zemine düşene kadar tırmanıyorum ve değerli temiz havamı dışarı çıkarıyorum.

Ayağa fırlayıp gömleğimi ağzımı ve burnumu kapatmak için yüzüme çekiyorum. Bu evin içi berbat kokuyor ve bunun nedenini anlamak sadece yirmi saniye sürüyor. Ninja, tehditkar bir hırıltıyla koridordan geçiyor, kuyruğu garip bir açıyla bükülmüş ve geçtiği yerde kedi kumu izleri bırakıyor. Koridorda ilerlerken, pisliğin etrafından parmak uçlarında yürüdüm ve çamaşır odasında durup, taşan kedi kumuna bakarak inledim. "Tanrım, Ninja. Seni unutmuşlar."

O yokken kimse onu hatırlamamış.

Göz yaşlarım yanaklarımdan süzülüyor; kokudan dolayı ağlıyorum, hastanede yatan adam için üzüntüden ağlıyorum ve terk edildiğini düşünen kedi için ağlıyorum. Üç haftadır unutulmuş ve yalnız kalmış, dolup taşan kedi kumuna pisliyor, tuvaletten su içiyor ve sadık insanının onu neden terk ettiğini merak ediyor. Riley eskiden kahvaltı omletlerini onunla paylaşırdı, ama şimdi o bir çöplükte yaşıyor ve muhtemelen açlıktan ölüyor.

Çamaşır odasından çıkıp koridora geri dönerek mutfağa doğru ilerlerken, varsayımımı değiştiriyorum; aç değil. Beş kiloluk bir kuru kedi maması torbası, ortada yırtılmış – daha doğrusu, çiğnenmiş – bir şekilde duruyor. Kuru bisküvi parçaları, artık boşalmış çöp tenekesinden saçılmış çöpler arasında yere dağılmış durumda. Çürümüş muz kabuğu, yumurta kabukları, boş bir süt kartonu. "Ninja?" Dönüp uyluğumu okşuyorum. "Ninja, çık dışarı bebeğim. Sana düzgün bir şeyler yedireceğim. Hadi." Yaka zili çalana ve koridor kapısında durana kadar uyluğumu tekrar okşuyorum. Kızgın gözlerle etrafa bakınıyor, ama dışarı çıkmıyor. Haftalarca yalnız kalmaktan vahşileşmiş ve korkmuş durumda.

"Tamam. Sorun yok." Çöpün etrafından dolaşarak, lavabonun üzerindeki büyük pencerelerin önünde durup, biraz temiz hava almak için pencereleri açıyorum. Artık kokuya biraz alışmış durumdayım, gömleğimi çıkarıp oturma odasına doğru ilerliyorum. Kedi kakası halıya ve sehpaye bulaşmış. İnleyerek halıyı listeme ekledim ve temizletmek için not aldım. Pahalı panjurlar büyük pencerelerden birinde eğri duruyor, sanki Ninja tırmanırken onları aşağı çekmiş gibi. Mutfaktan bir sandalye alıp üzerine çıkarak panjuru düzelttim, sonra daha fazla temiz hava girmesi için pencereyi açtım.

Sonunda, dışarıdaki serinlik içeri girer ve çapraz bir esinti yaratır. Battaniyeler, yastık ve boş jelibon paketleriyle kaplı Riley'nin lüks deri koltuğunun yanından geçerim ve kolun birinde yeni tırnak izleri olduğunu hiç bahsetmem. Ön kapıda dururum, sallanan kelepçeleri görürüm ve kendimi kaybetmeden önce derin bir nefes alırım.

Kendine gel, Andi. Burayı düzelt, sonra yatakta kimse görmeden kız gibi duygularınla başa çık.

Ön kapının kilidini açıp kapıyı açtım. Paketlerin yanında durup ciğerlerime temiz hava çektim ve arkamda görünmez bir şekilde Ninja'nın tasmaşının çingirak sesini dinledim. Dışarı çıkmaya korkuyor, ama yalnız kalmaya da korkuyor. İnsanlarla etkileşim kurmak istiyor, ama benim dost mu düşman mı olduğumu bilmiyor.

Riley, terk edildiğini öğrenince çok üzülecek.

Eve geri dönüp bir odadan diğerine yayılmış pisliği incelerken, uzun bir nefes verip gökyüzüne bir bakış attım. Bu hale gelmiş evine gelmesi imkansız.

O adamı acımasızca ana kuzusu olmakla alay ettim, ama annesi şimdi nerede? O hastanede ölümle boğuşurken, neden onun lanet kedisini besleyemiyor?

İç çekerek başımı eğip, cep telefonumu çıkararak, ihtiyacım olan şeyi halletmek için en uygun kişiyi aramayı düşünüyorum. Bu evi tekerlekli sandalye kullanan, sonra koltuk değneği ve protez kullanmaya başlayacak biri için güvenli hale getirmeliyiz. Ön merdivenlerden aşağı inip kamyonete geri dönüyorum ve Nacho'nun çantasını omzuma asıyorum. Çantanın içinde mutlu bir şekilde homurdanıyor, sonra kafasını dışarı çıkarıp yeni çevresini inceliyor.

"Seni hemen düzelteceğim, tamam mı? Akşam yemeğini ve diğer şeyleri halledeceğim, küçük bir yatak da bulacağım. Sonra Lindsy'ye gidip Livi'yi tekrar görebilirsin." Ön bahçeden geri yürürken, başparmağımı telefonumun ekranında kaydırıp rehber listemi açtım. Yardımcılara ihtiyacım var. Temizlikçilere. Temizlik malzemelerine. Tamircilere.

Akıllı kadınlar doğrudan en tepeye gitmeyi bilir, bu yüzden onun adını bulup numarayı tuşladım.

"Alo?" Kavga eden erkeklerin ve yumrukların çarpışmasının gürültüsü telefonu dolduruyor. "Alo? Ben Kit Kincaid, ama burası çok gürültülü, o yüzden sesini yükseltmelisin."

"Kit! Merhaba." Cep telefonuma bağırırken ön kapıda duran bir aptal gibi hissediyorum. "Ben Andi... Lindsy'nin kuzeni."

"Oh! Hey Andi! Nasılsın? Seni uzun zamandır görmedim."

"Biliyorum, bugün geldim. Şey, biraz ani olacak ama, bir konuda yardımını isteyebilir miyim?"

"Tabii..." Sesi titriyor, sanki market alışverişimi taşımamı mı, yoksa araba çalmak için yardım mı istediğimi merak ediyor gibi. Birine yardım etmeye hazır

"Neye ihtiyacın var?" "Kayınbiraderin inşaatçı, değil mi?"

"Jimmy mi? Evet. Sayılır. Eskiden öyleydi. Neden sordunuz?"

"Birkaç müteahhit çağırmak istiyorum, ama hemen şimdi."

"Şu anda mı?"

"Evet, bugün. Özel bir durum. Normalde kimseyi arayıp, benim için yaptıkları işi bırakmalarını beklemezim, ama bu farklı. Bu başka biri için."

"Sorun değil..." Kağıtları karıştırıyormuş gibi, belki de takvimini kontrol ediyormuş gibi, kendi kendine mırıldanıyor. "Tam olarak neye ihtiyacın var? Kaç kişi? Jimmy şu anda özel bir seans yapıyor, ama yirmi dakika kadar sonra bitecek. Sonra öğleden sonra bir seans daha var, ayrıca çocuk sınıfı da var. Bobby günün geri kalanında izinli; sadece Jack ile çalışıyor, ama eski bir iddiayı çözmek için uğraşıyorlar, belki onlar yardımcı olabilir? Jon muhtemelen çocuk dersini alabilir, sonra Jimmy, Jack ve Bobby'yi gönderebilirim. Oh! Marcus'u tanıyor musun? Şu anda ne yaptığını bilmiyorum, ama sana numarasını verebilirim. Mesleği bir şeyler yapmak, belki o da iyi bir bağlantı olabilir."

Marcus. Uzun zaman önce bir arka bahçe barbeküsünde flört ettiğim ve benim en çok karşı çıktığım konu olan bağlılık hakkında konuştuğum adam. "Marcus'u unutmuştum."

"Sana numarasını mesaj atayım." Bir süre duraksadı. "Ne oluyor, Andi?"

Bu kadar acil ne yapman gerekiyor?"

"Şey..." Kokuşmuş evin içine geri adım atarken, Nacho'yu oturma odasına götürüp deri koltuğa oturturken sesim çatallanır. "Riley'e olanları duydun mu? Ah, Memur Cruz."

"Evet." Onun iyi ruh halinin kederle yer değiştirdiğini neredeyse hissedebiliyorum. "Yaralandığını biliyorum, ama çoğunlukla Jess hakkında haberler alıyoruz, çünkü o ve Laine, Britt'in en yakın arkadaşları. Britt, arkadaşları acı çektiği için çok üzgün, Jack de Britt'in üzgün olmasına kızgın, ve Jack kızgın olduğunda hepimiz acı çekiyoruz." Komik bir rahatlamaya ihtiyacı varmış gibi hafifçe gülümsüyor. "Riley'i görmeye gitmedim. Birbirimizi çok iyi tanımadığımız için bunun bana düşmediğini düşündüm. Yani, spor salonuna sürekli geldiğini biliyorum, ama

derslere falan katılmıyor. Sadece işini yapıyor, sonra tekrar gidiyor. Sence onu görmeye gitmeli miyiz?"

"Hayır, kesinlikle hayır." *Aslında, bunun yarardan çok zarar getireceğini düşünüyorum.* "Hayır, Oz ve Alex gün boyu onun yanında, ama ben yeni geldim ve birkaç gün sonra eve döneceğini fark ettim..." Bir an durdum. "Kit, evi engelliler için uygun değil ve kimsenin bunu düşünecek kadar net düşünemediğini sanmıyorum. Birkaç rampa taktırabilirim diye düşünüyordum. Sadece geçici olanlardan, daha sonra ayağa kalkıp tekrar yürümeye başladığında kaldırabileceğimiz türden."

"Kahretsin." Derin bir nefes aldı. "Haklısın. Kimsenin bunu düşünmemiş olmasına inanamıyorum. Jimmy şu anki müşterisiyle işini bitirir bitirmez onu göndereceğim. Saat kaç?" Kendi kendine konuştuğunu biliyorum, bu yüzden sessiz kalıyorum. "Öğlen biraz geçiyor. Tamam, saat birde orada olacağını söylesem nasıl olur?"

"Bekleyip ona sormayacak mısın? Bugün başka planları olabilir ve benim bunu ödeyecek param yok." Nacho'nun yanına oturup saçlarını elime aldım. "Ne kadar haklı olduğumu biliyorum. Birdenbire seni aradım, *hemen* hizmet istiyorum ve bunun için para bile ödemiyorum. Ama bence... bu gerçekten önemli."

"Andi, sorun yok. Rahat ol. O bunu yapmak isteyecek. Jimmy yardım etmek isteyecek. Hepimiz yardım edeceğiz."

"Zamanınız ve malzemeleriniz için size ödeme yapacağım, söz veriyorum. Sadece *bugün* ödeyemem ve bu iş bekleyemez."

"Sorun değil, zaten hallettik. Saat birde orada olacağız. Şu anda ne yapıyorsun?"

"Ah..." Bacağımın içini keskin bir şey deldiğinde bacağımı kaldırıp kanepenin minderlerinin arasından bir şişe ibuprofen çıkarıyorum. "Onun evinde oturmuş, bir yığın kedi pisliği ve çöpe atılması gereken bir halıya bakıyorum."

"Sen..." Derin bir nefes alır. "Onun halısına ne oldu?"

"Riley'nin bir kedisi var, ama üç haftadır kimse onu kontrol etmedi."

"Aman Tanrım! Bunu bilmiyordum. Tanrım, hepimiz kendi işlerimizle kendi sorunlarımızla meşgulüz ve kimse onun zavallı kedisini beslemiyor."

"Kedi iyi. Mutfak zemininde bir torba mama var, onu yiyor. Ve sanırım tuvaletten su içiyor."

Burada tek sorun kedi kumluğu, o yüzden onu temizleyeceğim, burayı düzelteceğim, yerleri sileceğim, sonra da market alışverişini yaptıracağım." Durup, evimdeki marketleri gözümün önüne getiriyorum, ama yine de bir şey bulamıyorum. "Hmm... Kediler normalde ne yemek ister? Yani, her zaman kuru mama yemek istemez, değil mi?"

"Ah... Sanırım ona birkaç kutu ton balığı falan alabilirsin. Sanırım evcil hayvan maması reyonunda lüks et ve soslu mamalar bile var."

"Tamam, onlardan biraz alacağım. Bu gece bir ziyafet hak ediyor. Buradaki marketler eve teslimat yapıyor mu? Evdeyken internetten sipariş veriyorum ve kapıma getiriyorlar."

"Hayır." Kıkırdarak, kalemi tıklatıyor, böylece *tıkl, tıkl, tıkl sesleri* telefonda yankılanıyor ve Nacho'nun dikkatini çekiyor. "Burada öyle bir şey yok, üzgünüm. Buradaki teknoloji, şehirden yirmi yıl geride; market teslimatı yok, hızlı internet yok. Çoğumuz hala çevirmeli bağlantı kullanıyoruz."

İnleyerek kanepeye geri uzandım. "Tamam. Sorun değil. Ben hallederim. Jimmy gelemesse lütfen bana mesaj at. Kızmam, ama başka bir plan yapabilmem için mümkün olduğunca çabuk bilmem gerekiyor."

"Saat birde orada olacak, söz veriyorum. Aile bunun için vardır; Lindsi bizim ailemiz ve sen de Lindsi'nin ailesisin. Bu da seni bizim ailemiz yapar. Görüşürüz."

Telefonu kapatır ve bana tartışacak fırsat vermez. Kırk beş dakika sonra, kolları market poşetleriyle dolu olarak Riley'nin kapısına gelir. "Tık tık!" Tel kapıyı tekmeler, sonra kalçasını kullanarak kapı kolunu çevirir ve içeri girer. "Andi?"

Elimde küçük bir tava ve fırça ile mutfaktan dışarı eğiliyorum. Kedi kumu ve kedi maması karışımını çöp kutusuna atarken, Kit içeri girdiğinde ayağa kalkıyorum, ardından onu takip eden diğer üç kadın da içeri girince bir adım geri çekiliyorum.

En iyi arkadaşı – boyu bir metre elli, küstahlık konusunda bana rakip olan, Tink olarak tanıdığım kadın – kendi market poşetleriyle durur ve odaya bir göz atar. "Tanrım, Andi. Burası kokuyor."

Alaycı bir şekilde gülümsedim. "Aslında unutmuşum. Artık bağışıklık kazandım."

"İğrenç." Beni geçip, homurdanarak poşetlerini tezgaha itti.

"Selam, Andi." Kit'in baldızı ve Jimmy'nin karısı Izzy öne çıkıp yanağıma bir öpücük kondurur. Onu kucaklamam, ona dokunmam bile – çünkü... kedi pisliği – ama öpücüğünü kabul ederim, sonra temizlik ürünleriyle dolu bir kutu ile yanımdan geçerken yolumdan çekilirim.

"Selam, Tina." Bir sonraki Roller eşi paspas ve kablosuz süpürgeyle ortaya çıktığında şaşırmamam gerekirdi. Onları duvara dayadı, sonra Iz'i taklit ederek yanağıma öpücük kondurdu. "Sizi uzun zamandır görmediğim için garip hissediyorum, ama şimdi hepiniz buradasınız, sanki aramam normalmiş gibi."

"Aradığın için sorun yok. Yardım etmeye geldik." Tina ön kollarımı tutup gülümser. "Çocuklar da geliyor. Jimmy zaten ön kapıda, odunları indiriyor. Bobby ve Jack ev eşyaları mağazasına gittiler. Birkaç şey almak istediklerini söylediler, sonra buraya gelecekler. Aiden birazdan çocukları okuldan alacak, sonra onlar da gelecek."

"Domuzun mu var?" Tink'in çığlığı Nacho'yu heyecanlandırır. Ben temizlik yaparken mutfağın köşesinde dolapların arasında sıkışmış halde uyuyordu, ama şimdi kornaya basıp kıcını sallıyor. "Çok minik. Bebek mi?"

"Sanırım birkaç aylık. Ama ikimiz de yeni tanıştık, onu korkutma."

"Onu korkutmayacağım." Nacho'yu kucağına alır ve sıkıca sarılır. "Hayatımda hiç mini domuz görmemiştim. Yani, kucağıma alabileceğim kadar yakın mesafede. Çok tatlı." Tink'in gözleri Kit'e döner. "Ben de bir tane istemeliyim."

"Hayır!" Kit gülerek bir galon sütle buzdolabına doğru yürür. "Sakın yapma. Jon hayır demez, o zaman hepimiz bir domuzla yaşamak zorunda kalırız." Buzdolabını açar, sonra gıcırdayarak tekrar kapatır. "Tanrım." Nefes nefese, elini ağzına götürür. "Sanırım Riley üç hafta önce yumurta salatası yapmış."

Beş çift dudak kıvrıldı.

"Buzdolabını yeniden doldurmadan önce temizlemeliyiz. Kahretsin. Tamam." Tina'yı işaret eder. "Buzdolabını ben temizlerim. Siz başka bir şey yapın."

Erkekler hazır olur olmaz ön tarafa başlayacaklar." Sanki işaret almış gibi, Jimmy ön tarafa kocaman bir odun yığını bırakır ve beni irkiltir. "Erkekler dışarıyı halledecek. Kızlar içeride. Akşam yemeğinden önce işimiz bitecek."

Sütü tezgaha koyan Kit, buzdolabını tekrar açar ve yumurta salatasını – kaseyle birlikte – plastik bir torbaya koyar ve saplarını düğümler. "Hay aksi. Üç haftalık yumurtalar kokmuş, çocuklar."

"Kedi pisliğinin kokusundan başka bir şey alamıyorum," diye söylenir Izzy. "Burası spor salonundan daha kötü kokuyor." Uzun maun rengi saçlarını at kuyruğu yapıp, süpürgeyi kapar ve yerdeki pisliği bir araya toplayarak çöp kutusuna atmam için hazırlar.

Nacho'yu çantasına geri koyan Tink, öpücükler göndererek oturma odasına girer. "Andi? Kedi halıya pislemiş. Yıkayalım mı, atalım mı?"

Kit, sırtıarak arka cebinden cep telefonunu çıkarır ve müziğin sesini açarak mutfak tezgahının üzerine bırakır. Müzik ritmi hareket etmemize yardımcı olur, en sevdiğimiz şarkılar çaldığında moralimizi yüksek tutar. Onların yardımıyla, Riley'nin evi son geldiğim zamanki gösteri alanına dönüşmeye başlar.

O buraya geri dönemez, onun kalbini bu şekilde kıramam, bu yüzden kızlarla birlikte temizlik yapıyorum ve onu hatırlatan şeylerin yanından geçerken duygularımı sıkı sıkı saklıyorum; ki bu da hemen hemen her şey demek. Beni becerdiği kanepeler, dekorun bir parçasıymış gibi sakladığı şapka askısı ve kelepçeler, kaçmam gerekirken oturup kahve içtiğim mutfak taburesi. Bunun yerine ona sarıldım ve aşık oldum.

Ne kadar aptalca.

Sonunda halıyı Riley'nin arka bahçesinin çitine asıp, garajında bulduğum yüksek basınçlı hortumu kullanarak temizledim. Neredeyse hiç güneşin olmadığı bir günde, hortumdan çıkan soğuk buharı solumamaya çalışarak, halıyı on dakika boyunca sürekli olarak yıkadım, ta ki altından akan su kirli kahverengiden berrak bir renge dönüşene kadar.

Kedi pisliği olsun ya da olmasın, o halının yıkanması gerekiyordu.

Yakın zamanda onu içeri geri getirmeyeceğim. Dışarıda kurumaya bırakacağım, sonra rulo yapıp garaja kaldıracacağım, çünkü yakında Riley koltuk değnekleriyle, sonra protez bacakla,

belki de bastonla dolaşmaya başlayacak. Halılar takılıp dūřme tehlikesi yaratır, bu yüzden o yokluğunu fark edene kadar dışarıda kalabilir, sonra kendi kararını verebilir.

Hortumu basınçlı yıkama makinesine geri sararak, kırk kiloluk makineyi homurdanarak kaldırıp arka bahçeden kapıdan geçerek sallanarak yürüdüm. Garaja doğru adım atıp küçük yan kapıdan döndüğümde, sert bir göğse çarptım ve sanki bir slasher filmindeymişim ve ben de tozu yutmak üzere olan aptal sarışınmışım gibi geriye doğru sıçradım. Geniş eller kollarımı yakaladı, sonra parlak yeşil gözler benimkilere kilitlendi ve ığlığımı utanç verici bir hale getirdi.

Göğsümü tutarak gülüyorum. "Tanrım, Marc. Beni çok korkuttun."

180 cm'den uzun, esmer ve yakışıklı Marcus Macchio, parlak zümrüt gözleriyle beni izliyor ve ayaklarım yere sağlam basınca kollarımı bırakıyor. Son gördüğümünden beri uzamış saçları ve odunsu kokusuyla benden çok daha uzun. Ellerini ceplerine sokarak bir adım geri çekiliyor ve gözlerimi, beline rahatça asılmış alet kemerine çekiyor. "Korkutmak istemedim, özür dilerim. İyi misin?"

"Evet." Kemerindeki elik ekiten yansıyan ışık parıltısına kaşlarımı atıyorum. "Burada mı çalışıyorsun? Geleceğini bilmiyordum."

Omuzlarını silkiyor. "Kit az önce beni aradı, ne yapıyorsam bırakıp hemen gelmemi söyledi, çünkü yapmamız gereken işler varmış."

"Bütün bu zaman boyunca burada mıydın?"

"Evet." Omzunun üzerinden başparmağıyla işaret etti. "Jimmy yol üzerinde beni aldı. Dinle..." Yorgun bir nefes aldı ve yaklaştı. "İyi misin? Burası küçük bir kasaba ve kız kardeşim hemşire. Söylentilere göre bugün Cruz'u görmeye gitmişsin... ve işler pek iyi gitmemiş. Sizin birlikte olduğunuzu bile bilmiyordum. Yani, bence bu çok tatlı, o iyi bir adam ve senin başını belaya sokmayacak birine ihtiyacın var, ama ben bu söylentiye henüz duymadım."

"Birlikte değil." Boğazımı temizledim. "Biz... biraz eğlendik. Birkaç kez."

Dudakları bir gülümsemeye dönüşür. "Hiç şaşırmadım. O zaman Oz'un yerinde bizi izlediğini görmüştüm. Bakışlar öldürebilseydi, ben çoktan

Özellikle de düğün mekanlarını konuşmaya başladıktan sonra."

Marcus biraz komik; onun bu yönünü unutmuşum. Onunla bir saatten az vakit geçirdim; sadece bir kez, çok uzun zaman önceydi ve sadece konuştuk, güldük, şakayla karışık porselen desenleri ve altı dilimli tost makinelerini tartıştık. Ama bir kadın, bir erkeğin aşık olduğunu, sana nezaketen konuştuğunu, ama aslında partiyi taradığını ve gerçek aşkının gelmesini umduğunu bilir.

Lindsy, sarhoş ve aptalca bir şekilde bizi bir araya getirmeye çalıştı, ama onun gözlerindeki özlemi gördüğümde düğün planlarımız üç dakika içinde suya düştü – Riley'nin bazen gözlerinde gördüğüm özlemle aynı özlem.

Sonra her şeyi mahvettim. "Andi?"

"Ha?"

Gülümsüyor. "Sen ve Cruz?"

"Evet..." Boğazımı temizliyorum. "Birlikte değiliz, ama bir süre takıldık. Eğlendik." Omuz silkiyorum. "Birkaç hafta önce kavga ettik, ki bu çok kötü bir zamandı, çünkü ertesi gece o yaralandı. Düne kadar bunu bilmiyordum ve şimdi..." Omuz silkiyorum ve sesimdeki titremeyi normalmiş gibi davranıyorum. "Şimdi, benden biraz nefret ediyorsun."

Gülümseyen gözleri kararır. "Senden nefret etmiyor."

Bu bir şaka gibi burnumu kıvırıyorum. Benim için şaka değil, ama gülmezsem ağlayabilirim. Ve daha fazla ağlarsam, kendimi tekmeleyebilirim. Kendime acımak için bir dakikalık vaktim vardı - arabayla giderken - ama şimdi işimi halletme zamanı. Riley'nin mümkün olduğunca sorunsuz bir şekilde evine geri dönebilmesi için pratik çözümler düşünmenin zamanı geldi. "Öyle sayılır, polislerin beni odasından çıkarmak zorunda kaldığı türden bir şeydi ve bana son söylediği şey, siktirip gitmem ve bir daha geri dönmememdi." Sesim çatlıyor. "Burada yanlış anlaşılma payı yok."

"Bir ara Meg'e çok benzer bir şey söyledim. Çok acı çekiyordum, bu yüzden ona saldırdım ve çok kaba davrandım, ama yemin ederim, öyle demek istemedim. Bir şey söylüyordum, ama kafamın içinde ona geri dönmesi için çılgınlık atıyordum. Sırf o bunu yüksek sesle söyledi diye..."

"Sorun değil." Elimi kısa bir süreliğine onun koluna koydum. Onu durdurmaya yetecek kadar uzun, ama

Meg'e saygısızlık etmek – kısa bir süre önce oğlunu doğuran kadına. "Mesele şu ki, onu suçlamıyorum bile. Ben bir pisliktim. Kötü isimlerle anılmayı hak eden süper bir pislik. Ama... Dinleme konusunda hiç iyi olmadım, bu yüzden evine zorla girdim ve temizlik için ekibi çağırdım." Dudakları seğiriyor. "Her şeyin temiz ve güvenli olduğundan emin olacağım, sonra o hastaneden çıkınca bir sonraki hamlemi düşüneceğim. Sonunda her şey yoluna girecek," diye mırıldanıyorum. "Her zaman öyle olur."

Düşünceli bir şekilde alt dudağını ısırır. "Lindsi ve Oz'da kalıyorsun, değil mi? Ne zaman eve uçacaksın?"

Omuz silkiyorum. "Bugün geldim, şu anda kalacak *bir yerim* yok. Ama Benny saat yedide akşam yemeği için evine gelmemi söyledi, yani... Sanırım orada kalacağım. Ne zaman eve döneceğimi henüz bilmiyorum. Dün gece bir anlık hevesle tek yön uçak bileti aldım, havaalanında uyudum, birkaç çift kot pantolon, bir deodorant ve Nacho'nun tasmaını aldım. Geri kalanları Riley'nin evini temizledikten sonra alacağım."

Başını yana eğdi. "Nacho mu?"

"Evcil domuzum." Garip bir şekilde, duygular kanımda dolaşüyor ve gergin bir kıkırdama olarak ortaya çıkıyor. Evden, uçak yolculuğundan ve valizlerle yaşamaktan bahsetmek midemi bulandırıyor. Ama Riley'i ve onu bekleyen korkunç yolculuğu düşünmek; iyileşmek, yeni gerçekliğini kabul etmek, koltuk değneği kullanmayı öğrenmek, sonra yürüteç, sonra yeni bir bacak; bu midemi *bulandırıyor*, çünkü tüm bu süreç boyunca o mücadele edecek. Bu yeni hayatı nezaketle kabul etmeyecek, çünkü bunun kendisi için hiç beklemediği bir gerçeklik olduğunu biliyorum. Dağlara tırmanacak, yarışlara katılacak ve okyanuslarda yüzecekti. Riley dışarıda olmak, aktif olmak ve kısıtlanmamak istiyor.

Artık istediği zaman ayağa kalkıp kapıdan dışarı koşamayacak. Elbette kaybettiği şeylerin çoğunu geri kazanabilecek; ampute olanlar daha önce dağlara tırmandılar, okyanusları yüzdüler ve yarışlara katıldılar, ama bu çok emek ve iyileşme süresi gerektirecek, sabırlı olması gereken bir süre.

"Andi?" Marc'ın omzumdaki eli beni bahçeye geri getiriyor. "İyi misin?"

"Evet." Uzun bir nefes alıp, ailemin beni kaç tane görgü kuralları dersine yazdırmış olursa olsun, asil bir hanımefendi olamayacağımı kanıtliyorum.

"Sadece bu evi onun için bitirmek istiyorum. Ön taraftaki rampalar nasıl gidiyor?"

"Neredeyse bitti. Onları çiviledik, orijinal verandanın bir parçası gibi görünmelerini sağladık, ama sen izin verdiğinde tekrar kaldırabiliriz. Çocuklar ön tarafı bitiriyorlar, sonra arka tarafa başlayacağız."

"Tamam..." Basınçlı yıkama makinesini kaldırıp bulduğum yere, duvara geri koyuyorum ve kabloların ve hortumların düzgünce yerleştirildiğinden emin oluyorum. "Bugün için teşekkürler Marc. Yaptıklarınız için minnettarım."

"Sorun değil." Ben aceleyle dışarı çıkmadan önce elini omzuma koyarak beni durdurdu. "Meg, sen şehirdeyken senden haber almak ister. Eğer arkadaşına ihtiyacın olursa, bir saatlik sohbet etmekten çok hoşlanacağını biliyorum. Şu anda evde bebekle birlikte ve yalnız kalmak onu delirtiyor, bu yüzden biraz kızlar arası zaman geçirmek ona iyi gelir. Sen ve Meg birbirinize her zaman iyi gelirdiniz; ikiniz de aynı kabukta iki baş belasıydınız."

Gülerek gömleğimi düzelttim ve başımı salladım. "Numarası bende var. Sonra ona mesaj atarım."

"İyi anlaşma." Bir adım geri çekilir, sonra bir adım daha. Beni ihtiyatlı gözlerle izler, ama daha fazla uzatamayacağını anlayınca, hayali şapkasını kaldırır ve Jimmy'ye rampaları bitirmesine yardım etmek için ön bahçeye geri döner.

Garajda biraz daha durup bir dakika boyunca sakın nefes alıp veriyorum. *Kendine gel. Riley senin sevgilin değildi, sadece bir ilişkiydi ve senin kalbinin ona bağlanması, onun da aynı şekilde hissetmek zorunda olduğu anlamına gelmez.*

Omuzlarımı geriye doğru itip omurgamı düzelterek eve doğru geri dönüyorum, arka merdivenlerden koşarak yukarı çıkıp içeri giriyorum. İlk olarak çam temizleyicisinin kokusu geliyor, kedi pisliği kokusu *değil* – birkaç saat önce karşılaştığım kokudan çok daha iyi. Nacho yerde, çuvalında uyurken Tina onun etrafını paspaslıyor ve Tink misafir banyosunu her santimetresi parlayana kadar temizliyor.

Taze kedi kumunu geçip, bugün mağazalar kapanmadan Nacho için bir tane daha almayı not alıyorum, sonra koridordan Riley'nin odasına doğru ilerliyorum. Kapıyı yavaşça açtığımda anılarım canlanıyor

Kapıyı yavaşça açtığımda anılarım canlanıyor. Bu oda dağınık değil, kokmuyor; kapı son üç haftadır kapalıydı ve sadece iki saat önce her şeyi havalandırmak için geldiğimde açılmıştı.

Riley'nin kocaman yatağı yapılmış, ama yarın çarşafı kaldırıp temiz çarşafı sermeyi planlıyorum, böylece eve geldiğinde temiz bir yatağa girebilsin. Taburcu olduğunda bu tür şeyleri fark etmeyecek. Temiz çarşaf ve pırıl pırıl bir tuvalet aklına bile gelmeyecek, ama ruhunun derinliklerinde bunları takdir edecek.

Odayı geçip ana banyoya doğru yürüyorum, parmaklarımı onun uzun çekmeceli dolabının üzerinde gezdiriyorum, sonra parıldayan ana banyoyu inceliyorum; Tink çoktan buraya gelmiş.

Bir önseziyle Riley'nin giyinme odasına kafamı soktuğumda, sonunda Ninja'nın altın rengi gözleriyle karşılaştım ve göğsümde biriken endişeyi bıraktım. Kapılar açık olduğu için kaçacağından endişelenmişim. Bir daha geri dönmeyeceğinden korkuyordum, bu da Riley'e kedisini kaybettiğimi söylemek zorunda kalmamla birlikte ona bir kez daha kalp kırıklığı yaşatacaktı, ama şimdi o, en alt rafta, kot pantolon yığınlarının arkasında saklanmış oturuyor.

Bana korkuyla bakıyor. Beni artık tanımıyor. Artık *kimseyi* tanımıyor.

Yavaşça dizlerimin üzerine çökerek, onun seviyesine indim ve bir an onu inceledim. "Hey, Ninja. İyi misin?" Elimi Riley'nin kot pantolonunun üzerinde gezdirdim ve parmaklarımın altındaki kotun hissine odaklanmamaya çalıştım. Riley ölmüş gibi, onun mirasını paylaşıyor, satılık evi temizliyor ve onu bu dünyadan silmeye hazırlanıyormuşuz gibi, keder kalbimin derinliklerine yerleşiyordu.

O hayatta. Bundan sonra uzun bir hayat sürecektir, ama yine de sanki tanıdığım adama veda ediyor gibi hissediyorum.

Birkaç gün sonra eve dönecek olan adam, eskisi gibi Riley olmayacak.

"Ninja." Çok geç fark ettim ki, onu dışarı çıkarmak için "*hey, kedi kedi*" gibi sıkıcı bir şey yerine, ona ikramlık bir şeyler getirmeliydim. "Hadi, tatlı kız. Çık dışarı. Ne yapmamı istiyorsun? Seni veterinerine götürüyem mi?" Dolaba daha fazla eğildim, ama o uzaklaştı. "Aç mısın?"

Cevap olarak, hıçkırık gibi sessiz bir miyav sesi çıkarır. "Bir şey yemek ister misin? Hadi. Lütfen dışarı çık."

Kulağını okşamak için elimi uzatırım, ama bana dokunacak kadar yaklaşmama izin vermez. Dolaba geri çekilir, sonra ağrıyan kuyruğunu vücudu ile duvar arasında sıkıştırınca miyavlar. Koridorda Nacho'nun tınlayan tasmaşının sesini duyunca geri çekilirim, o durduğunda çömelir ve dizimi okşarım. "Nacho?" Bacağımı tekrar okşarım. "Buradayım, Nacho."

Parmakları parke zeminde *tıkır tıkır* ses çıkarır, sonra halıya basıp sesimi takip ettiğinde ses kesilir. Dolabın kapısında durur, köşeyi gözetleyerek sadece benim olduğumu ve onu korkutabilecek korkunç adamların olmadığını kontrol eder. Tatmin olunca, yüzünde bir gülümsemeyle ve adımlarında bir sallantıyla içeri girer.

Benimle dolap arasına sıkışarak, poposunun üzerine oturur ve Ninja'nın gözlerine bakar, sanki ne olup bittiğini sorar gibi.

"Ah... tamam. Nacho, bu Ninja. Ninja, bu Nacho. Birbirinize nazik davranmalısınız, yoksa kızarım. Her şeyin üstüne bir de sizin kavga etmenizi kaldıramam." Nefesimi vererek, gözlerimden saçlarımı üflerim ve elimi yanağımdan geçiririm.

Duş almam lazım; sanki bütün gün kedi pisliği içinde yıkanmış gibi hissediyorum. Öğle yemeği yemem lazım; bu sabah havaalanında peynirli kek ve kahve içtiğimden beri bir şey yemedim. Sonra yeğenimle akşam yemeğine çıkıp her şey yolundaymış gibi davranmam lazım ki o ve Livi fazladan üzülmesinler.

"Bu gece seninle ne yapacağım, Ninja?" Nacho'nun kulağını kaşıyarak korkmuş kediye inceliyorum. "Ne yapacağım...?"

RİLEY

YEPYENİ BİR DÜNYA

İş arkadaşım, dostum, üstüm... Oz Franks, kalbimi kanatan kadınla olan tek bağlantım. O odama her girdiğinde – ya da daha kötüsü, *karısı* odama her girdiğinde – dilimin ucuna gelen acı sözleri dişlerimle ısırıp yutuyorum. Lindsay tıpkı Andi'ye benziyor ve Conner'ın mavi gözlerine baktığımda kaybımın acısını dayanılmaz buluyorum.

Ziyaretçilerimle konuşmuyorum.

"Her şey yoluna girecek" konuşmalarına kulak asmıyorum.

Söyledikleri hiçbir şey umurumda değil, çünkü yatağıma her baktığımda, battaniyem bacağımın olması gereken yerde sarkıyor.

Lanet olası bacağım!

Gitti ve hiçbir şey bir daha asla yoluna girmeyecek.

"Nasılsınız, Bay Cruz?" Genç hemşirelerden biri sahte bir gülümsemeyle odama girer ve perdeleri açar. Yatağımın yanındaki masaya yaklaşır ve sanki otuz yaşındaki bir erkeğin tuvalete değil de şişeye işemesi normalmiş gibi idrar kabını alır. Lastik eldivenlerini giyip saçlarını arkaya bağladıktan sonra, şişeyi banyoya götürüyor, *hepimizin* sıçrayan sesini duyabileceğimiz şekilde boşaltıyor, sonra lavaboda yıkayıp yatağımın yanına geri getiriyor. "Yakında taburcu olacaksınız Bay Cruz. Heyecan verici, değil mi? Yöneticiler bugün bir fizyoterapistin gelip sizinle çalışmasını ayarladılar."

"Onları istemiyorum." Sesim, kullanılmadığından dolayı boğuk çıkıyor. "Ben iyiyim."

Altmış yaşındaki meslektaşları kadar profesyonel olmayan genç hemşire, dosyamı incelerken gözlerini devirir. "İyi *değilsiniz*, Bay Cruz. Sandalyeye oturup kalkmayı öğrenmeniz gerekiyor." Dosyamı yatağımın ucuna bırakır ve kollarını kavuşturur. "Bunu yapabildiğinizi gösterene kadar sizi taburcu edemeyiz."

Kara bir öfke damarlarımdan akıyor; bana bir şeyi yapamayacağımı söyleyen bu kıza öfke, yardım etmek isteyen Oz'a öfke, bana o lanet olası acıma dolu gözlerle bakan Lindsay'e öfke.

"Sandalyeyi getirin." Sadece hemşireye konuşuyorum. "Ve koltuk değneklerini de. Günün geri kalanında ziyaretçi istemiyorum. Lütfen onları dışarı çıkarın."

ANDİ

TOUCHSTONE

Saat sekizde çatal bıçaklarımı masaya bırakıp şişkin karnımı okşuyorum. Spagetti sosu tabağımı lekeliyor ve karbonhidratlar karnımı şişiriyor, ben de arkama yaslanıp inliyorum. Birkaç saat önce öğle yemeği yemeyi planlamış olmama rağmen, bu ev yapımı yemek bütün gün yediğim ilk yemek ve buraya gelene kadar düşük kan şekerienden ne kadar titrediğimi fark etmemiştim.

"Çok lezzetliydi, Benny." Soluma doğru eğilip, geniş omzuna yaslanıp iç çekiyorum. "Bu hafta yediğim en iyi yemekti."

O alaycı bir şekilde güldü ve kolunu omzuma attı. "Buna inanıyorum. Sen yemek yapmayı bilmiyorsun ki."

"Neyse ki bana bakacak sen varsın, değil mi?" Masaya bakıp, Nacho ile salata kasesini paylaşan Livi'ye gülümsüyorum. Domuzcuk homurdanarak Livi'nin kucağına giriyor, küçük havuç parçalarını kabul ediyor ve ben buradayken tüm dikkatini yeğenime veriyor.

"Öğleden sonra ne yaptın, Andi?" Oz, ben geldiğimden beri içtiği tek birayı kaldırır. Masanın başına oturmuş, solunda Lindsy, sağında Livi ile kızlarının çevresinde dünyanın kralı gibidir. Bu evin dışında her şey parçalanıyor – Riley hastanede, Jess yas tutuyor ve Oz, Alex için gereksiz yere endişeleniyor – ama bu evin içinde Oz'un hayatı hiç bu kadar mükemmel olmamıştı. Düğünlerinden bu kadar kısa bir süre sonra her şeyin parçalanması aslında biraz üzücü; bu, onlar için mutlu bir dönem olmalıydı, ama iş araya giriyor. "Bütün gün yoktun. Meşgul müydün?"

"Sadece işlerimi hallettim. Birkaç kız arkadaşımı gördüm." Ben'in ensesini kaşıyıp, bana sokulduğunda gülümsüyorum. "Biraz

biraz market alışverişı yaptım ve Nacho için bir kedi kumluğu aldım."

Oz, küçük kızına dönüp onun oyununu izlerken dudakları seğirir. "Nacho... Yani, artık senin yaptığın şeylerden hiç şaşırırmamam gerek. Ama bir domuz mu? Aklından ne geçiyordu?"

"Bir yuvaya ihtiyacı vardı," diye savunmacı bir şekilde cevap veriyorum. "Ölüm hücresindeydi ve sadece birkaç günü kalmıştı... şey..."

O sıırttı. "Pastırma mı?"

"Hayır! Bunun için çok küçük. Ama yine de, sonu iyi olmazdı. Bir arkadaş arıyordum, onu buldum ve aşık oldum. Neden hepiniz ondan nefret ediyorsunuz anlamıyorum."

"Nefret etmiyoruz." Gülümsayarak arkasına yaslanır ve ellerini kaldırır. "Yani, evimde çiftlik hayvanları olması beni pek heyecanlandırmıyor, ama zaten Ben var, yani temelde aynı şey."

"Kapa çeneni, Domuz." Ben, üvey babasının alaylarına artık pek tepki göstermiyor. Daha çok robotik bir cevap gibi, sadece pratik ve alışkanlıkların sağlayabileceği bir şey. Ben, bir ayak bileğini dizine dayayıp kolunu bana dolayarak masaya geri oturuyor, sanki yetişkin bir adammış ve kendini çok önemli biriymiş gibi davranıyor. Bu arada, polise küstahça davranıyor ve mavi üniformalı adamlara saygı göstermeyi hiç umursamıyor.

Ve ben onu durdurmuyorum, çünkü yemekten çok bir kucaklaşmaya ihtiyacım var, bu yüzden onun aşırı koruyucu kucaklaşmasını bir rahatsızlıkmış gibi gösteriyorum ve o dikkatini başka yere verdiğinde, ona sıkıca sarılıp rahat bir nefes alıyorum.

"Eve geldiğimizde eşyalarını arabadan içeri getirdim." Lindsay koridoru işaret ediyor. "Misafir yatağına attım."

"Teşekkürler. Yarın bir araba da kiralayacağım. Bunu bugün havaalanındayken yapmalıydım. Aklım başımda değildi."

"Anlaşılabilir." Lindsay bana anlayışlı gözlerle bakıyor. "Bugün nasılsın? İçeri girmeden önce sana bacağından bahsetmediğimiz için üzgünüm. Nasıl söyleyeceğimi bilemedim ve fırsat bulamadan sen içeri koştun ve kendin anladın."

Kadehimdeki şarabı yudumlarken, fazla karbonhidratları yıkıyor ve Benny'nin tatlı olarak ne yapmış olabileceğini düşünüyordum, ama şimdi kadehim boşalana kadar içiyorum. İyi olup olmadığını sormaktan bıktım. Şu anda hastanede bir uzvunu kaybetmiş biriymişim gibi bana acıyarak bakan gözlerden ve sempati dolu okşamalardan bıktım. "Buna inanamıyorum."

Olaylar böyle gelişti, çocuklar. Sanırım gerçekten şok oldum, eminim o da öyledir. Şarap kadehimi sertçe masaya bıraktım. Riley bunu hiç beklemiyordu ve istemediğini biliyorum, bu yüzden çok kızgınım. Kimse ona ne istediğini sormadı ve bunun olması gerektiğini bilsem de, ampütasyonun tek seçenek olduğunu bilsem de, bunu kabullenmek kolay değil. Şimdi, başka birinin kahramanı olduğu için, hiç yapmadığı bir seçimle yaşamak zorunda.

"Onun hayatını kurtarmaya çalışıyorduk." Oz ciddiyetle öne doğru eğildi. "Bir seçim yapmak zorundaydık Andi, ve bize sunulan seçenekler berbat. Onun yaşamasına izin verecek olanı seçtik."

"Biliyorum, ve ben de burada olsaydım, sonunda aynı sonuca varırdım. Ama bu yine de durumu daha iyi hale getirmiyor. O çok kızgın! Eğer bunu kabul etseydi, bunu kabullenmeye hazır olsaydı, o zaman sorun olmazdı. Ama öyle değil. O çok öfkeli ve bunu mücadele etmeden kabul etmiyor." Kafamı sallayıp iç çekiyorum. "Bir bacağını kaybetmek ölmekten iyidir. Bunu biliyorum. *Sen* de biliyorsun. Ama onun bunu henüz bilmediğinden emin değilim ve kaçımız ona her şeyin yoluna gireceğini söylesek de, bu onun için durumu kolaylaştırmıyor."

"İyileşmesi için önünde uzun bir yol var," diye mırıldanır Oz. "Zamana ihtiyacı olacak, ama yakında tekrar ayağa kalkıp koşmaya başlayacak. Bunu biliyorsun. Eğer biri yeniden ayağa kalkabilirse, o da odur."

"Masa başı işini kabul etmeyecek." Gözlerimiz buluşur. "Bütün gün rapor yazmakla yetinmeyecek."

Oz alaycı bir şekilde güler. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Bize çoktan ayrılacağını söyledi."

"Ayrılmak mı?" Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Neyden ayrılmak?"

"Polis teşkilatından! Bize istifa ettiğini, bizimle hiçbir ilgisi kalmadığını söyledi. Yardım istemediğini, hastalık izni istemediğini,

lanet olası emekli maaşı istemediğini söyledi. İstifa etti ve Alex'e uçurumdan atlayıp siktirip gitmesini söyledi." "Ne?" Ayağa fırladığımda şarap kadehimi neredeyse yere düşürüyordum.

"Bunu yapamazsın! Sigorta ne olacak? O gidemez!" "Ben bir şey yapmadım. O yaptı! Hayatından çıkmasını istediği tek kişi sen değilsin

hayatından çıkmasını istediği tek kişi sen değilsin, Andi. Sürekli beni ve X'i odasından dışarı çıkarıyor. Bizi istemiyor, kimseyi istemiyor."

"Oz! Medical onu iflas ettirecek!"

"Merak etme." Son bir yudumla birasını bitirip, başını sallayarak arkasına yaslandı. "Onun söylediklerini bizden başka kimse bilmiyor ve Alex kesinlikle kimseye söylemeyecek. O kızlarımızın önünde durdu, Andi. Jess ve Laine'in önünde durdu ve onların kurşunlarını yedi. Bize ne tür bir pislik tavrı takınmak isterse istesin, onu şimdi yüzüstü bırakmayacağız."

"Ama rehabilitasyonu reddediyor, değil mi?"

Başını sallayarak, gözleri bulanıklaşır. "Onu buna zorlayamayız. Onu hiçbir şeye zorlayamayız. Sadece fikrini değiştirmesini teşvik edebiliriz, evini kaybetmemesi için maaşını ödeyebiliriz, borç batağına saplanmaması için sağlık sigortasını ödeyebiliriz ve hak ettiği emekli maaşı için gerekli evrakları hazırlayabiliriz."

Patlayıcı bir nefes verip düşünmeye çalışıyorum. Yapılacak çok şey var, ama çok az zaman var. "Bunu yapmaya devam et. Kaç kez istifa ederse etsin, sigortasını ödemeye devam et, çünkü işler onun için çok pahalı hale gelmek üzere."

"Evet, biliyorum. Anladık..."

"Buradaki veteriner nerede?"

Rastgele sorduğum soru onu şaşırttıysa da, Oz işinde iyidir ve bunu belli etmez. "Lakeside yakınlarında. Aynı caddede. Neden?"

"Bugün bunu ikinci kez duyuyorum. Orası ne böyle?"

"Lakeside mi? Emekliler köyü gibi bir yer, ama Riley'nin annesi gibi biraz daha ilgiye ihtiyaç duyan insanlar için."

Gözlerimi kısıyorum. "İlgi mi?"

"Bazıları diyabet, osteoporoz, kanser, katarakt gibi hastalıkları var. Yalnız yaşamak için yeterince sağlıklı değiller, ama acil tıbbi müdahale gerektiren bir durum da yok, bu yüzden bu evde kalıyorlar. Burada bir topluluk hissi yaşıyorlar, her gün üç öğün sıcak yemek yiyorlar ve ilaçları düzenli olarak veriliyor."

"Riley'nin annesi hasta bakımevinde mi?" Oz ve Lindsy'ye bakıyorum. "Çok yaşlı olamaz; o otuz yaşında, yani annesi elli mi? Altmış mı? Ölmek üzere mi?"

"Ölmüyor," diye cevapladı Oz. "Yalnız yaşayamıyor, ama hâlâ çok enerjik."

"Tamam." Yarınki planlarımı değiştirip başımı salladım. "Yarın veterinerine gideceğim, sonra da Riley'nin annesini ziyaret edeceğim."

"Nacho'nun nesi var, Andi teyze?" Livi parlak gözlerle bana bakar. "O iyi, değil mi?"

"O iyi, bebeğim. Söz veriyorum." Masadan kalkıp tabağımı alıp Ben'in tabağının üstüne koyuyorum. Dönüp sandalyelerimizin arasından geçerek tabakları mutfağa götürüyorum, sonra geri gelip geri kalanları alıyorum. "Beni bu kadar kısa sürede kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Aslında gelmek istememiştim."

"Her zaman hoş geldin." Oz boş bardakları topladı ve beni mutfağa kadar takip etti. "Burada her zaman kalacak bir odan var, bu yüzden endişelenme. Ne zaman istersen gel; misafir odası sadece senin tarafından kullanıldı. Artık senin."

Ben buyum, değil mi? Gelirim ve ilgi beklerim. Bulunduğum her alanı ele geçirir ve damgalarım; tavrımla, parfümümle, küstahlığımla, dağınık kıyafetlerimle.

Mutfakta sadece Oz ve ben varken, Lindsay yemek odasında çocuklarıyla meşgulken, Oz'a dönüp gözlerini bekliyorum. Durması, sessizliği fark etmesi ve sonra benim bakışlarımla karşılaşması biraz zaman alıyor. "Bilmem gereken başka bir şey var mı? Bacak meselesi saklamak için berbat bir sırdı. Bilseydim, onu gördüğümde daha iyi tepki verebilirdim."

"Bilmediğin hiçbir şey yok," diye mırıldanır. "Bacak. Vurma. Hastane. Yarından sonra eve dönüş. şimdi bana sırlarını söyle. Onları gözlerinde görüyorum."

"Bu gece Riley'de kalacağım." O itiraz etmeden önce, arkamı dönüp bulaşık makinesini doldurmaya başlıyorum. "Öğleden sonrasını onun evinde temizlik yaparak ve eve dönüşü için hazırlık yaparak geçirdim. Önümüzdeki otuz altı saat içinde yapmam gereken çok iş var, bu yüzden burada uyuyarak zamanımı boşa harcayamam."

"Seninle geleceğim. Ön tarafta devriye arabasında bekle."

Gözlerimi devirdim. "Orası banliyöde bir ev. Ben şehirde, ıslak kartondan yapılmış gibi görünen berbat bir ön kapısı olan bir evde yaşıyorum. Endişeleneceksen, ben oradayken endişelen."

"Harika," diye alaycı bir şekilde söylüyor. "Artık sen evdeyken de endişeleneceğim."

Gölerek boş bardakları bulaşık makinesine koyuyorum. "Ben büyük bir kızım ve Benny benimle yaşarken ebeveynlerimin gözetimi altında değildim. Oh, ve Riley'nin kedisini veterinerine götürmem lazım."

Oz'un gözleri fal taşı gibi açılır. "Riley'nin kedisi mi var?"

"Evet, ve üç haftadır tek başına. Sanırım kuyruğu kırılmış ve yiyeceği ve içeceği olmasına rağmen tuvaletten su içmiş, onu muayene ettirmek istiyorum. Riley'nin eve geldiğinde kedisinin ölmek üzere olduğunu göremem."

Şüpheyile, gözlerini kısarak beni izler ve ellerini havluyla kuruladı. "Kedinin kuyruğunun kırık olduğunu nereden biliyorsun? Tuvaletten su içtiğini nereden biliyorsun?"

En ikna edici gülümsememi takınarak bulaşık makinesinin kapağını kapatıyorum. "Hırsızlık kelimesi sana bir şey ifade ediyor mu?"

"Tanrım." Sinirlenerek ellerini havaya kaldırdı. "O senin etrafında olmanı istemiyordu, Andi! Seni hastane odasında istemiyordu, peki evine zorla girdiğini öğrendiğinde ne diyecek sence?" Oz başparmaklarını gözlerine bastırdı ve inledi. "Sen çok sorunlu birisin, Andi. Yemin ederim, değerinden çok daha fazla sorun çıkarıyorsun."

"Teşekkürler, şerif yardımcısı." Gözlerimi devirip uzaklaşıyorum. "Artık neler olduğunu biliyorsun, karını ve oğlunu sıkı kontrol altında tut. Ben'in acemi polisin evini gözetleyip herkesi korkutmasına izin veremem. Nerede olacağımı biliyorsun, güvende olacağımı da biliyorsun."

Uzun bir nefes alır. "Şimdi gidiyor musun?"

Başımı sallayıp yemek odasına geri dönüyorum. "Bir dakika. Yapacak çok işim var ve nasıl yapılacağını öğrenmek için izleyeceğim bir sürü DIY videosu var. Ayrıca Riley'nin dolabından korkmuş bir kediye çıkarmam gerekiyor. Derimi parçalayacak, bunu biliyorum." Masaya yaklaşıp kuzenimi kollarıma alıyorum. "Seni seviyorum."

"Aman Tanrım." Beni olması gerektiği gibi kendine çekmiyor. Bunun yerine, beni kol mesafesinde tutuyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Ne yaptın? Ne oldu?"

Gülüyorum. "Neden yanlış bir şey yaptığımı düşünüyorsun? Ben iyi biriyim!"

"Sen benim başımın belasısın ve mutfakta polislerle konuşuyordun, sonra buraya gelip beni sevdiğini söylüyorsun."

"Senin kocanla konuşuyordum!"

"Bu durumda, o polis. Bana haber vermeden önce senin planlarını kontrol ettiğini bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Livi ve Ben bizi daralmış gözlerle izliyorlar. Livi'nin gözleri meraklı. Benny'nin ise... pek değil.

"Peki. Bu gece burada kalmıyorum. Mutlu oldun mu?"

Ellerini beline koyuyor. "Hayır! Mutlu değilim. Nerede kalacaksın?"

"Riley'nin evinde kalacağım." Kızaran Ben'e parmağımı doğrultuyorum. "Cruz orada bile değil, o yüzden saçmalamayı bırak ve nefes al. Normal bir eve dönüyor, ama bazı değişiklikler yapılması gerekecek. Tırabzanlar, halıların kaldırılması, bu tür şeyler. Bunu yapmak için bir buçuk günüm var ve kimsenin öfke nöbetleri ve boktan davranışları fikrimi değiştirmeyecek. Yarın tekrar uğrayıp sizi göreceğim. Nacho Livi'yi tekrar görmek isteyecek." Lindsi'den uzaklaşıp Ben'in yanına gidiyorum. O, hazırladığı lezzetli akşam yemeğinden sonra hiç de rahatlamamış bir şekilde sandalyesinde oturuyor. Kafasının üstüne bir öpücük kondurup yanağımı yanağına dayıyorum. "Yarın görüşürüz bebeğim. Bu kadar stres yapma. Sağlığın için iyi değil."

"Ben de seninle gelmemeye izin ver. Kanepede yatıp işlerinde sana yardım ederim."

"Hayır." Göğsünü okşayıp yoluma devam ediyorum. "Bir polisin evine zorla girip kendime hizmet etmem zaten yeterince kötü. Senin de suç ortağım olmana izin veremem."

"Haneye tecavüz mü?" diye sordu Lindsi. "Lanet olsun, Andi!"

"Bağırıp çağırırken bana anahtarlarını vermedi ya! İnan bana, bir gün bana teşekkür edecek." Muhtemelen bu yıl değil, hatta bu on yıl içinde de değil, ama bir gün eve geldiğinde bugün benim bulduğum dağınıklığı görmeyecek ve bana minnettar olacak. "Pencere açtı, *kırmadım*. Sadece içeri girdim."

Livi'yi arkadan kucaklayıp, Ben'e yaptığım gibi yanağımı onun yanağına dayadım. "Seni seviyorum, tatlı prenses. Sabah görüşürüz."

"Nachos bu gece burada kalabilir mi?"

Yerime mini bir domuz geçmişti. "Hayır, tatlım. Benimle kalması gerekiyor, ama geri döneceğim." On beş kiloluk ciyaklayan şişko domuzu kucağıma alıp göğsüme sıkıştırıyorum. "Tatlı rüyalar, çocuklar. Göz açıp kapayınca kadar döneceğim."

"Seninle birlikte gelmeme izin ver." Ben ayağa kalkarak sandalyesini geri itti ve mutfığa gidip spor ayakkabılarını aldı. "Sadece güvenli bir şekilde vardığından emin olmak için."

"Ah, tatlım, bu ters etki yaratır. Sen geri dönemezsin, o zaman ben seni geri getirmek zorunda kalırım. Sonra yine benimle gelmek için ısrar edersin ve bir gün egzoz dumanından ölene kadar çıkamayacağımız bir döngüye gireriz."

Dudakları yakışıklı bir şekilde kıvrılır ve bana nasıl bir adam haline geldiğini gösterir. "Aptalca konuşuyorsun. Seninle birlikte gideceğim, seni içeri sokacağım, sonra eve koşacağım." Oz ve Lindsay'e döner. "Saat daha sekiz ve eve koşmak yirmi dakika sürer. Sabahları daha uzağa koşuyoruz."

"Tamam." Lindsay yanından geçip oğlunun omzunu sıktı. "Doğruca oraya, doğruca eve. Bir daha tutuklanma."

"Anne! Alex'in bunu bilerek yaptığını biliyorsun. Cebime bir şeyler koyuyor, sonra da tesadüfen buluyor. Bunlar gerçek tutuklamalar değil."

Oz, Ben'in kafasının arkasına hafifçe vurup mutfığa doğru ilerlerken gülümserim.

"Kayıtlarında kaç tane tutuklama var, evlat?"

Gözlerini devirdi. "İki tane gerçek tutuklama, biri mutfaktaki o *pislikti*. Artı üç yüz tane sahte tutuklama. X'in beni polis arabasının arkasına atmaktan zevk aldığından eminim. Yemin ederim, okulun dışında bekliyor ve sırf yapabileceği için beni arabaya atıyor."

"Öyle yapıyor." Oz, bir şişe portakal aromalı Gatorade ile masanın yanına geri döner. "Az önce makarna yedin, bu da koşarken tekrar kusacağın anlamına geliyor. Biraz bundan iç. Ve evet, Alex saatini okul zili için ayarlamış. Seni bekliyor çünkü bunu çok komik buluyor."

Ben annesine döner. "Gördün mü! Bir adamın en iyi arkadaşını bir kez çalarsan, bunun bedelini hayatın boyunca ödersin." Bir ayakkabıyı bitirir, sonra ikincisine geçer. "Doğruca oraya gideceğim, sonra da hemen geri döneceğim. Söz veriyorum."

Oz'un iş için kamyonetine ihtiyacı olduğu için Lindsay'nin arabasını kullanarak şehri geçtim ve Ben'i Riley'nin evinin önünde indirdim. Beş dakika boyunca, sanki Riley'nin gerçekten içeride olduğunu ve bunun onu kandırmak için büyük bir oyun olduğunu şüpheyle izledi.

Ama evin önündeki yeni rampayı geçip ön kapının kilidini açtığımda, eşikte durup parıldayan gözlere bakarken, o karanlıkta durup beni izlediğinde, sonunda bir adım geri attı, sonra bir adım daha. Sonra spor ayakkabılarını giyip koşarak uzaklaştı.

Onun eve güvenli bir şekilde vardığından emin olmak için otuz dakika sonra evi aramak üzere alarmımı kurdum – eve varmıştı – şimdi ise Riley'nin pırıl pırıl evinde dolaşırken, buranın gerçekten bugün sabah hatırladığım kadar kirli olup olmadığını sorguluyorum.

Evin dağınık ve kokuşmuş olduğunu asla anlayamazsınız. Buzdolabının koktuğunu asla anlayamazsınız. Ya da panjurların indirilmiş olduğunu.

Ama Nacho peşimden gelirken ana yatak odasına doğru ilerlerken gerçeği inkar edemem. Eğilip baktığımda Ninja'yı tam da ayrıldığım yerde buluyorum. Kuyruğu kıvrılmış ve gözleri korkmuş. O, tüm bu lanet kabusun gerçek olduğunu kanıtlayan tek şey.

Ev gerçekten dağınıktı. Kedinin kuyruğu gerçekten acıyordu.

Ve Riley gerçekten hastanede ve bana karşı çok kızgın.

"Çıkacak mısın Ninja?" Dizlerimin ve dirseklerimin üzerine çöküp çenemi Riley'nin kot pantolon yığınının dayadım. "Çıkacak mısın bebeğim?" Nacho göğsümle yer arasında sıkışıp kaldı. Mutlu bir şekilde küçük homurtular çıkardı, bu da Ninja'nın dikkatini çekti, ama yine de olduğu yerde kaldı.

O çıkmayınca iç çekerek ayağa kalkıp dolaptan çıkıyorum, ama çamaşır odasının zemininde yeni pençe izleri bulduğumda umutsuzluk yerini umuda bırakıyor. Ninja biz yokken kum kutusunu kullanmış. Onun için bıraktığım küçük kasedeki sos ve tavuk karışımını yemeye çıkmış, sonra tuvaletini yapmış ve dolaba yapmamış.

Yeterince iyi.

Yeni temizlenmiş buzdolabından bir şişe su alıp, koridora geri dönüp misafir yatak odasında durdum. Sert ahşap zeminden yumuşak halıya basmak, ihtiyacım olduğunu fark etmediğim bir lüks.

Bu anda. Dışarısı soğuk ve karanlıkken, kalbinizin attığı adam sizden nefret ediyormuş gibi davranırken, en büyük etkiyi yaratan şey küçük lüksler gibi görünüyor. Çoraplarımı çıkarıp kapının yanına bırakıyorum, ayak parmaklarımı kalın halıya gömüyorum ve yatağın üzerine gelişigüzel atılmış plastik poşet yığınlarını inceliyorum.

Merakla, rastgele poşetlerden bir şeyler çıkarıp kaşlarımı çatıyorum. Tırabzanlar. Çift taraflı bant ve cırt cırtlı noktalar. Hatta yerden veya yüksek raflardan bir şeyler almak için uzun bir çubuk üzerinde bir "kavrayıcı" bile var. İçinde çelik borular olan uzun bir plastik paket ve ambalajın üzerinde bir tuvalet resmi çıkardım... *Tuvalet için tutacaklar mı?* Banyosundakini değiştirmek için el duşu, beyaz ve mavi bir kutunun içinde duruyor. Ve başka bir büyük kutuda, duvara yaslanmış, montajı bekleyen bir duş sandalyesi var.

Onlarca çantaya bakıyorum, harcanan çılgın miktardaki parayı zihnimde hesaplıyorum, sonra yarın Bobby ve Jack'i arayıp onlara teşekkür etmeyi planlıyorum, çünkü bunun onların işi olduğundan eminim. Ve bunun küçük bir servete mal olduğundan da eminim.

Bu insanlara borçlarımı ödemek için uzun süre çalışacağım; zamanlarını, paralarını, emeklerini ve nezaketlerini. Ama bunları kabul etmekten gurur duymuyorum. Buraya Riley'nin ihtiyaç duyacağı her şeyin listesini yapmak için gelmiştim, böylece yarın erkenden alışverişe başlayabilecektim, ama onların cömertliği sayesinde, doğrudan Riley'nin odasına gidip onun gömleklerinden birini aldım.

Bugünkü öfkesi, bunun hoşuna gitmeyeceğini gösteriyor. Benim *onun* evinde *onun* gömleğiyle dolaşmamdan hoşnut olmayacağı gibi, muhtemelen bana biraz daha bağırmak ve hak ettiğimden emin olmadığım nefreti hatırlatmak isteyecektir.

Ama o bu gece burada değil, bu yüzden benim ona sarılmak istediğimi asla bilmeyecek. Onun gömleğini koklayarak yetineceğim. Külotuma kadar soyunup kot pantolonumu bir kenara atıyorum, pamuklu gömleği giyip bir anlığına onun kolonyasının ve *erkek* kokusunun baş döndürücü kokusu içinde duruyorum.

Nacho dolabın önünde oturmuş sessiz Ninja ile sohbet ediyor, ama Ninja mutlu ve şikayet etmiyor, ben de onları bırakıp misafir odasına geri dönüp nereden başlayacağıma karar veriyorum.

Banyo.

Kendi başına tuvalete gidebilmesi ve duş alabilmesi önemli olacağı için banyodan başlayacağım. Tüm korkulukları ve tutacakları içeren paketleri alıp mutfığa geçiyorum. Bugün temizlik yaparken Riley'nin lavabonun altında küçük bir alet çantası sakladığını fark ettim, bu yüzden ihtiyacım olan şeyleri alıyorum – tornavida, İngiliz anahtarı, alyan anahtarları – koridordan geçerken kutulu duş koltuğunu da alıyorum, sonra her şeyi ana banyoya bırakıp işe başlıyorum.

Misafir banyosunda küvet var. Ana banyoda ise yok.

Misafir banyosundaki duş küvetin *içinde*. Ana banyodaki duş ise doğrudan girip çıkılabilen bir duş.

Bu yüzden, onun kullanacağı banyoya odaklanıyorum ve duş başlığını değiştirip el tutacakları takmaya başlıyorum.

Kollarla uğraşırken saat 23:00 oldu. Tuvalet kolları takarken saat 24:00 oldu.

Saat 1'de banyo halısına takılıp düşüyorum ve yorgunluktan öfkeyle halıyı odanın diğer ucuna fırlatıyorum.

Saat 2'de tuvalet koltuğunu kutudan çıkarıyorum, ama vidaları kaybedip iki gözüm de düzgün çalışmadığı için onları bulamadığımda yarı yolda vazgeçiyorum.

Kaostan uzaklaşıp, gözlerim neredeyse tamamen kapalıyken kapıyı kapatıyorum, uyumak istediğim yatağı geçip, yalnız koridorda ilerliyorum ve bir iç çekerek misafir yatağındaki çantaları itiyorum. Yatma vaktinin geldiğini hisseden Nacho dolaptan çıkıp beni odaya kadar takip ediyor, onu yatağa çıkarmama izin verene kadar homurdanarak taleplerini dile getiriyor, sonra ben onu azarlamaktan vazgeçene kadar yastıkların altına giriyor.

Umurumda bile değil, çünkü yatağımda sıcak bir beden ve kalp atışı istiyorum, o bir domuz olsa bile.

Gözlerimi kapatıp gözyaşlarımı silip, sisli beynimin kenarında bekleyen kabusların gelmemesi için yalvaracağım. Riley'i gördüğümünden beri kendime gerçekten yas tutma şansı vermediğim için ağlayarak, yedek yastığın altına elimi sokup Nacho'nun karnını kaşıyarak kendimi sakinleştiriyorum. Hastaneleri, kurşunları veya kayıp bacakları düşünmüyorum. Ve özellikle Riley'nin gözlerinde gördüğüm gözyaşlarını düşünmüyorum, o benden gitmemi ve bir daha dönmememi istediğinde.

Yine de onu hayal ediyorum. Gölde. Lokantada. Bu evde, ama çok daha rahat bir yatakta. Bana gülümsediği, benimle dalga geçtiği, beni tekrar yuvasına çekmeye çalıştığı zamanları. Bana gösterdiği şekilde onunla sevişmeyi hayal ediyorum; tatlı, yavaş, nazik ve çok güzel. Sonra onun bunu yaptığını hayal ediyorum, ama parçalanmış bir bacakla ve gözlerinde güçlü bir öfkeyle, beni kendi gömleğimin yakasıyla boğarken.

YATTIĞIMDAN DÖRT SAAT SONRA, yanaklarımdan gözyaşları akarak uyanıyorum, ama işleri halletmek için bir planım var. Yüksek yatağın kenarından kayarken, ayak parmaklarım yumuşak halıya dokunuyor ve bana küçük şeylerden mutlu olmam gerektiğini hatırlatıyor.

Hala külot ve gömleğimle, dağınık saçlarım ve çarpan kalbimle koridorda sürünerek yürüyorum. Onun için ağlamaktan kendimi alıkoymuyorum, çünkü onun eşyalarıyla, onun evinde, kimse garip bakmadan ağlayabileceğim kaç fırsatım daha olacak kim bilir? Hissettiğim şeyi hissetmeye hakkım var, özellikle de burada sadece ben ve Nacho varken ve özellikle de şu anda hastanede uyandığını düşündüğümde.

Bacağı bir gecede yeniden çıkmayacak ve öfkesi de geçmeyecektir.

Durup her şey yolundaymış gibi davranmam gerekecek. Yakında askerler uğrayacak, Ben ön bahçede beni kontrol edecek, o zamana kadar gözyaşlarımı akıtabilirim. Bu zayıflığı kabul ediyorum, kendime yas tutmak için zaman tanıyorum, ama dik durmayı bırakmıyorum ve koridorun sonundaki Riley'nin yatak odasından kaçmıyorum.

Çekmeceden bir çift kalın çorap çaldıktan sonra, sert ahşap zemine geri adım atıp mutfığa doğru yöneldim. Riley ile tanışmadan önce, *en az* sekiz saat uyuyan bir kızdım, ama onun evini güvenli hale getirme ihtiyacım, benim saçma sapan, bakım gerektiren yaşam tarzımdan daha önemliydi. Bu yüzden mutfığa doğru sendeleyerek yürüdüm ve kahve makinesinin düğmelerine basıp durdum, ta ki makine kahveyi öğütmeye başlayıp kafeinin kokusu beni gerçeğe geri döndürene kadar.

Lindsi'nin mutfağında yaptığım gibi onun mutfağını da kullanıyorum. Dolaptan, üzerinde polis rozeti ve beyaz harflerle yazılmış alaycı rütbesi olan bir kahve fincanı alıyorum. 'ROOK'. Sonra buzdolabına gidip sütü çıkarıyorum.

Kit buzdolabını ne kadar iyice temizlemiş olsa da, plastiklere sinmiş gibi, hala hafif bir kokmuş yumurta kokusu var. Çok kötü değil, sadece var, ama bu sabah mutfakta en güçlü koku hala kahvenin kokusu, o yüzden neyse ne.

Ayaklarım soğuk zeminde acıyor ve saçlarım boynumu gıdıklıyor, aynaya bakmam için beni kışkırtıyor.

Ne kadar kötü göründüğümü görmek istemiyorum, o yüzden bakmıyorum. Fincanı kahve musluğunun altına koyup, makine kahveyi doldururken üzerine eğiliyorum. Nacho beni odadan dışarıya kadar takip etmedi, o yüzden henüz onun kahvaltısını hazırlamaya gerek duymuyorum. Makinenin gürültülü çalışması durana kadar bekliyorum, bir damla süt ve şeker ekledikten sonra sütü buzdolabına geri koyup koridora geri dönüyorum. Misafir odası ve Nacho'nun sessiz horlamalarını geçip Riley'nin yatak odasının kapısında duruyorum ve derin bir nefes alıyorum, çünkü burada olmak onu hayatımda hiç bu kadar özlemediğim kadar özlemle özletiyor.

Eğlenceyi özlediğimden daha fazla.

Mezuniyetimi özlediğimden daha fazla.

Lindsi'yi veya bebekleri özlediğimden daha fazla.

Riley geldi ve her şeyi mahvetti, çünkü farkında olmadan herkesi ezip geçerek onları bir adım aşağı itti ve benim yığınının tepesinde kendine yer açtı.

Aşık olmayı hiç kabul etmedim. Bir erkeğe yer açmak için tüm dünyamı bir adım aşağı itmeyi hiç kabul etmedim, ama işte buradayız; kalbim yine de atladı.

Yavaş hareketlerle dolabın yanında durup dizlerimin üzerine çöküyorum ve Ninja'nın temkinli bakışlarıyla karşılaşıyorum. Beni izleme şekli, sanki beni bekliyordu gibi hissettiriyor. Onu uyandıran kahve makinesi miydi, yoksa ayak seslerim miydi, her neyse, tamamen uyanmış ve acı çektiğini söyleyen gözlerle beni izliyor.

Neyse ki, burada koku yok.

Kolumu uzatıp kulaklarını okşamama izin verdiğinde, kalbimdeki keder hızlı bir davul sesine dönüşüyor. "Biz

İyi değil miyiz? Sana birkaç saat daha vereceğim, ama sonra dışarı çıkman gerekecek, böylece veterinerlere gidebiliriz. Kötü doktorların sana zarar vermesine izin vermeyeceğime söz veriyorum.

Nacho'nun koridordaki tırnak sesleri onun uyandığını haber verdiğinde tekrar ayağa kalkıyorum, banyoya gidip tuvalet koltuğunun üzerinde duran vida paketini buluyorum. Dün gece bir türlü bulamadığım vidalar lanet olası tuvalet koltuğunun üzerinde duruyor ve benimle alay ediyorlar.

"Evet. Komik." Gökyüzüne bakıyorum. "Teşekkürler, evren." Aptal paketi kapıp açıyorum. Dilimdeki tüm tat alma hücrelerini yakacak kadar uzun bir yudumla kahvemi içtikten sonra, bardağı lavaboya koyup sandalyeyi bitirmeye koyuluyorum.

RİLEY

TRANSFER

"Günaydın, Bay Cruz." LeAnn – görünüşe göre adı bu – genç hemşirem parlak bir gülümseme ve aşırı parfüm kokusuyla odama girer. Benim lanet zindanım olarak gördüğüm odanın perdelerini açar ve yatağımın başucundaki idrar şişesini alır.

Eldivenleri giyer, boşaltır, sifonu çeker, yıkar, geri koyar.

Yetersizliğimin monotonluğu ruhumu incitiyor. Hiç beklemediğim şekillerde canımı yakıyor. O yüzden, ıslak idrar kabını geri getirip yatağımın başucuna koyduğunda, kahverengi gözleri benimle alay ediyor. "Kaka yapman mı lazım? Seni taşımama yardım edebilirim."

Öfke kanımda kaynıyor, yanmayı hissedene kadar. Çok fazla öfke. Çok fazla öfke. "Hayır. Lütfen git."

"Dün kaka yaptınız mı, Bay Cruz?" Bana üç yaşındaymışım gibi konuşuyor. "Düzenli bağırsak hareketleri göstermeniz gerekiyor, aksi takdirde sizi taburcu edemeyiz. Vücudunuzdaki ilaçlar kabızlığa neden olabilir ve çok uzun süre bırakılırsa size büyük zarar verebilir."

"Daha sonra sıçacağım." Gözleri büyüylene kadar dişlerimi gösteririm. "Kendi başıma."

"T-t-t-tamam." Yatağımın ucuna koşar ve dosyamı açar. Acemi, bebek yüzlü bir aptal olmanın en iyi yanı, kimsenin senin sinirlenmeni beklemiyor olmasıdır. Bu yüzden sinirlendiğinde, herkes oturur ve dikkatini sana verir. *Bravo!* Her zaman alay konusu olmanın olumlu bir yanını buldum. "Bay Cruz." LeAnn dosyayı bir santim indirir. "İşimi yapmam gerekiyor ve sizin iyi olmanızı önemsiyorum. Bu yüzden tekerlekli sandalyenize geçmenizi istiyorum"

Tekerlekli sandalyenize geçmenizi istiyorum ve bunu beni korkutmaya çalışmadan yapmanızı tercih ederim."

"Sizi korkutmaya çalışmıyorum. Yalnız kalmak istiyorum."

"Sen hastanedesin; bizim işimiz tam anlamıyla senin ihtiyaçlarını karşılamak. Dosyan, saat dokuzda hastanenin fizyoterapistlerinin seni ziyaret edeceğini söylüyor. Doktorlar saat sekizde viziteye çıkacaklar. Yirmi dört saat sonra taburcu edileceksin, bu da yataktan sandalyeye geçebilmen gerektiği anlamına geliyor." Uzak köşedeki tekerlekli sandalyeye bakıyor. "İstemediğini biliyorum, ama çıkmak için bunu yapman gerekiyor. Lütfen bana karşı gelme."

Dosyamızı yatağımın ucuna bırakıp arkasını dönerek, geldiği zamanki neşesinden eser kalmadan odadan çıkar. İşte ben buyum. Mutluluğu emen, neşeyi çalan. Sıçmak için yardıma ihtiyaç duyan tek bacaklı lanet olası pislik.

Yatağın yanındaki komodine uzanıp cep telefonumu aldım ve insanların bana hala gönderdiği milyarlarca mesajı gözden geçirdim. Mesajların beni neşelendireceğini, bir mesajın bacağımın yerini alıp olan biten her şeyi tersine çevireceğini sanıyorlar. Alex saat dokuz civarında ziyarete geleceğini söylüyor. *Hayır, teşekkürler.* Oz, dün öğleden sonra annemi görmeye uğradığını söylüyor. *Ona bunu yapmasını ben söylemedim!* Libby Tate, bu öğleden sonra brownieler ve ağlayabileceğim bir omuzla geleceğine söz veriyor. *Kesinlikle hayır.* Andi hiçbir şey söylemiyor.

Komik; dünyada tartışmayı beklediğim tek kişi, ona siktirip gitmesini söylediğimde beni dinleyen tek kişi. Beni burada gördü, bir ucube olduğumu anladı, ayrıldı ve kaçtı.

İyi. Onu burada istemiyorum. Bir daha asla gözlerine bakmak istemiyorum.

Telefonumda Bishop, Kane veya Jay'den gelen hiçbir mesaj yok.

Alex'e göre ikisi de *öldü*. Ben bilinçsiz haldeyken ve ameliyat edilirken, geçen bir yıl boyunca yardım etmeye çalıştığım, arkadaşım olarak gördüğüm kardeşlerim vurulup öldürüldü. Öylece. Arkadaşlar. Kardeşler. Madalyalı ajanlar. Hepsi gitti ve şimdi kendi iğrenç öfkemi içimde taşıyarak, keşke onlarla birlikte olsaydım diyorum.

Bir kahraman olarak öl. Sonsuza kadar bir kahraman olarak kal.

Kane ve Jay Bishop'a tuvalete giderken yardım gerekip gerekmediğini sormayacaklar artık.

Hemşireler geri gelmeden, fizyoterapistler kahramanlık yapmaya gelmeden önce, yatağımın üzerinde asılı duran tutamağa uzanıyorum ve ağrıyan midem karın kaslarımın kasılmasını reddettiğinde homurdanıyorum. Nefesimi tutarak battaniyemi çekip atıyorum ve bacağıma bakmayı reddediyorum. Bandajlarla ve siyah bir atelle sarılmış, dizimin altından itibaren eksik olan bacağıma bakmıyorum. Onu kabul etmiyorum. Sadece karnımdaki kurşun deliğine ve göbek deliğimden kaburgalarımın arkasına kadar uzanan morluğa odaklanıyorum. Kalan az miktardaki karın kaslarımı harekete geçirip, ağrıyı atlatmak için dişlerimi pazu kaslarıma sıkıyorum.

Sanki kurşun karnımı parçalamış gibi. Sanki bir yumurta çırpıcıyla oraya girip, acı çekmemi sağlamak için her şeyi mahvetmiş gibi.

Üst vücut gücümü ve tutamağı kullanarak, bacaklarım yatağın kenarından sarkana kadar yatağı çeviriyorum. Kan, sol bacağımanın kalan kısmına hücum ediyor ve o kadar güçlü atıyor ki, altından fışkıracak mı diye merak ediyorum. Durup nefes alırken, kalan bacağıma izliyor ve kanın akmasını bekliyorum. Kanamayı bekleyip tekrar uykuya dalmak için.

Ama elbette bu gerçekleşmez. Bana bu kaçış imkânı verilmez. Bu yüzden yatağın kenarından tehlikeli bir şekilde uzanıp, hemşirelerin dün burada bıraktığı koltuk değneklerinden birini kaparım. Başım dönüyor. Buraya getirildiğimden beri tam olarak dik durmadım, bu yüzden kan beynimde, vücudumda dolaşıyor ve gözlerimdeki yıldızlar kaybolduğunda, koltuk değneğini sol kolumun altına yerleştirip sağ ayağım yere değene kadar yataktan kayıyorum.

Vücudum acı içinde çığlık atıyor. Midem. Kayıp bacağıma. İkinci kurşunun kasımı parçaladığı sol uyluk. Gözyaşları yüzeye çıkıyor ve gözlerimi kaşındırıyor, ama akıyor. Akmayacaklar. Başka pek çok zayıflığım varken bunu kabul etmeyi reddediyorum.

Dengesini ne kadar sallantıda olursa olsun, yatağı bırakıp ikinci koltuk değneğine uzanıyorum. Onu tutup kolumun altına almam bir saniye sürerken, korku kanımda dolaşıyor. Düşme korkusu.

. Bacağımdaki zimbaların patlamasından korkuyorum. Yere yapışıp tekrar kalkamayacak olmaktan korkuyorum.

Kapalı kapımı izliyor ve nefesimi tutuyorum, sanki kalbimin atışlarını duyup her an içeri gireceklermiş gibi. Bacağımdaki kan zonkluyor, bandajın altında zonkluyor ve o kadar çok acıyor ki midem bulanıyor.

Zayıf kollarımın altında koltuk değneklerini kullanarak, köşeye doğru titrek bir adım atıyorum. Sonra ikinci bir adım. Bir kaplumbağadan daha yavaş, rüzgarda uçan ölü bir yapraktan daha titrek hareket ediyorum, ama hareket ediyorum ve bir ömür gibi gelen bir süre sonra tekerlekli sandalyeye varıyorum. Bacağım ve bir koltuk değneğiyle dengemi sağlıyorum, diğerini duvara dayıyorum, sonra tekerlekli sandalyeyi tutacakları duvara degecek şekilde hareket ettiriyorum. Oturmaya çalışırken o lanet şeyin uzaklaşması için bu kadar yolu gelmişsem yazıklar olsun bana.

Acıyı nefes alarak ve yakında yatağıma dönmek için bu yolculuğu tekrar yapmak zorunda kalacağımı bilerek, dönüp hayatımın geri kalanında oturacağım koltuğa oturuyorum.

Bir tekerlekli sandalye.

Annemin evindeki tüm yaşlılar gibi ben de tekerlekli sandalye kullanıcısıyım.

Çürümeye terk edilmiş, ölümü bekleyen.

Bir saat sonra LeAnn sahte neşesi ve zıplayan adımlarıyla odama girip boş yatağıma görünce nefesini keserek durduğunda, gözlerine bakıp başımı sallıyorum. "Taşındım."

ANDİ

PIGGIE TIES

Ninja, bacağımın yanında duran evcil hayvan taşıma çantasından tıslıyor. Bu sabah veterinerine gittim, randevu aldım, onu geri getirmek için ekstra büyük bir köpek kafesi istedim ve şimdi sinirlerimiz gergin bir şekilde bekleme odasında oturuyoruz ve kollarımda sadece birkaç tırnak izi var.

Ninja kolay gelmedi ve bunu kanıtlayan savaş yaralarım var, ama şimdi buradayız ve Nacho benim yanımda küçük çantasında otururken, Ninja'nın hırlaması, bu gece gözlerimi kapar kapamaz yeni bir intikam turu vaat ediyor.

Onu bu onursuz yere sürüklediğim için çok kızgın, ama ben sorumlu davranıyorum. Riley'nin eve geldiğinde dağınık bir ev veya ölü bir kedi ile karşılaşmamasını sağlıyorum, bu yüzden binlerce çizikle kalırsam, olsun.

Onları kabul edeceğim ve onun hayatını biraz olsun kolaylaştıracaksa, bir milyon tane daha kabul ederim.

"Bayan Conner?" Şimdi *Doktor McHotty* olarak adlandırdığım bir adam bekleme odasına girer ve genç halimin iç çamaşırlarını atabileceği türden bir gülümsemeyle bakar. GQ dergisinden çıkmış gibi görünüyor; arkası ve yanları kısa kesilmiş, üst kısmı biraz daha uzun saçları saç jölesi ile şekillendirilmiş, çenesinde kısa sakalları var ve beyaz önlüğünü gerginleştiren kalın kolları var. Doktor önlüğünün altında mavi bir gömlek ve pileli pantolon giyiyor, ama asıl dikkat çekici olan kravatındaki küçük domuzcuklar.

Kravatında domuz yavruları var! Yine de külotum yerinde duruyor. Ayağa kalkıp domuzumu ve Riley'nin kedisini kaldırıp öne doğru adım atıyorum. "Bu benim."

McHotty çekici bir gülümsemeyle içimdeki fahişeyi içimdeki fahişeyi iç geçirtti. Artık beni istemeyen bir adama karşı hisler beslemeye başladım

ve Şimdi domuzcuk kravatı takan bu adam boşa gidecek.

Benim dűŐüncelerimden habersiz, beni muayene odasına kadar takip eder ve ben Ninja'nın kafesini kűcűk masanın űzerine kaldırırken kapıyı kapatır. "Kısa sűrede bizi kabul ettiĐiniz için teŐekkűrler."

"Önemli değil, Bayan Conner. Adınızı tanı mıyorum, buraya yeni mi taŐındınız?"

"Bana Andi diyebilirsiniz." Elini uzattıĐında kabul ediyorum. "Hayır. Burada yaŐamıyorum bile, ama kedisine bakıyorum ve kuyruĐunu kırmıŐ olabileceĐini dűŐűnűyorum."

Yűzűnű buruŐturup geri çekildi. Biraz eĐilip kafese baktı ve tavrı bir anda deĐiŐti. "Ninja mı?" Evraklarını kontrol etti. "Bu Ninja mı? Memur Cruz'un kedisi mi?"

"Evet. Riley benim arkadaŐım, ama Őu anda pek iyi deĐil. Sanırım Ninja panjurlara tırmanırken dűŐműŐ, ama bana iyice bakmama izin vermiyor."

"Tamam, sorun deĐil." Cesurca kafesi açar ve tıslayan dűŐmanımı dıŐarı çıkarır. McHotty hiç ekinmez. Kűtű huylu kediden korkmaz. Onu dıŐarı çıkarır ve kafesi yere koyar. Bir eliyle tasmaŐını tutarken, diĐer eliyle sırtını okŐar, kedinin tűyleri diken diken olurken, o kedinin iri vűcudunu inceler. "Kesinlikle kırık gűrűnűyor, deĐil mi?" Onu incelerken kaŐlarını çatıyor. "Emin olmak için rűntgen çekeceĐiz, ama çok ciddi bir Őey olduĐunu san mıyorum. İdrarını tutamıyor mu?"

Kafamı sallarım. "Dűn gece kum kutusunu sorunsuz kullandı." "Peki yemek yiyor mu?"

"Evet, ama benim űnűmde deĐil. Utangaç biridir, bu yűzden dűn gece ona bir tepsi yemek bıraktım. Bir saat dıŐarı çıktım ve eve dűndűĐűmde hepsi bitmiŐti."

"İyi." KuyruĐuna dokundu ve tıslaması dűz bir uyarı ulumasına dűnűŐtűĐűnde hiçbir tepki vermedi. "Sinir hasarı olduĐunu san mıyorum. Bu, bekleyip gűrmek gereken bir durum olabilir. Emin olmak için rűntgen çekeceĐiz, ama sanırım bu, kendisi iyileŐirken sadece bir bandaj iŐi olacak."

"Őey..." Gergin bir Őekilde elimi çantama sokup Nacho'nun kulaklarını kaŐıyorum. "Rűntgen ne kadar tutar?"

Beni eliyle uzaklaştırıyor. "Ninja için bir şey yok. Tüm acil durum personelinin evcil hayvanlarını ücretsiz tedavi ediyoruz." Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Bu kasabada ilk müdahale ekiplerinin yaptıklarını takdir ediyoruz ve Cruz'un kendini pek iyi hissetmediğini söylüyorsunuz ama..." Omuzlarını silkiyor. "Burası küçük bir kasaba. Söylemediğiniz şeyi biliyorum, bu yüzden bu hizmet ücretsiz olacak. Ama uygun gördüğünüz zaman ona selamlarımı iletir misiniz? Memur Cruz'a onu düşündüğümüzü ve iyileşmesi için dua ettiğimizi söyleyin."

Bu mesajı ileteceğimden emin değilim, ama ona bunu söylemiyorum. Bunun yerine, başımı sallayıp bugün beklediğim kadar pahalı olmayacağı için biraz rahat bir nefes alıyorum. "Tamam. Teşekkürler."

"Rica ederim." Ninja'yı kucağına alır ve kapıya doğru döner. "Rahat olun. Onu yaklaşık yirmi dakika sonra geri götüreceğim, taramaları yaptıracağım ve geri döneceğiz. Neyle karşı karşıya olduğumuzu hemen öğreneceğiz, ama çok ciddi bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Tamam." Duvara yaslanarak, ayak bileklerimi çaprazlayıp çantayı açtım, böylece Nacho temiz hava alabilecekti. Bence taşınmaktan biraz fazla hoşlanıyor, bebek gibi davranılmaktan çok mutlu oluyor, ama bunu umursamıyorum ve bana verdiği sorumluluk duygusundan hoşlanıyorum, bu yüzden onun tembel davranışını engelleyecek hiçbir şey yapmıyorum. Hayatımda ilk kez, kendi bencil ihtiyaçlarımdan başka birini öncelikli hale getirmeye karar verdim. Domuzumun kucaklanmaya ihtiyacı var, Riley'nin kedisinin veteriner ihtiyacı var ve Riley'nin geri dönebileceği güvenli bir eve ihtiyacı var. Bu yüzden, vücudumun istediği gibi saat 10'a kadar uyumak ya da günün onuncu kahvesini içmek yerine, bunları yapıyorum.

Ya da, *iç çekerek*, McHotty ile flört etmek.

Nacho'yu çantadan çıkararak onun şakacı homurtularına gülümsedim ve onu yere indirerek etrafı koklamasını ve ondan önce bu ofisi ziyaret eden milyarlarca hayvanı keşfetmesini sağladım. Ayak parmakları laminat zeminde *tıkır tıkır sesler* çıkarıyor. Köpekler için farklı türde kalp kurdu tedavilerinin sergilendiği rafa doğru koşar adımlarla ilerliyor, sonra arka ayakları üzerinde oturup bir atın iç organlarının resmedildiği postere bakıyor.

McHotty, farelerden atlara kadar *her türlü* hayvanı tedavi ediyor. *Kim bir fareyi veteriner kim getirir ki?*

Yirmi dakikası yirmi beşe dönüştüğünde cep telefonumu çıkarırım, sosyal medya profillerimi kaydırırım, mesaj kuyruğumun boş olduğundan emin olurum – boş değildir; Mia çılgına dönmüştür – ve grup

sohbetini kontrol ediyorum ve iki yüz mesajı birden yakalamam imkansız.

İnternet tarayıcısını açarak nefesimi tutuyorum ve arama çubuğuna LBKA yazıyorum.

O hastane odasında Riley'nin durumunun çoğunu anlamam sadece bir dakika sürdü: sol bacak, diz altı, amputasyon. İşim gereği Timmy gibi çocuklarla yeterince zaman geçirdiğim için internette çıkan sonuçlar beni şaşırtmadı, ama ameliyat tarihine bu kadar yakın bir amputeyi hiç tanımamıştım.

Güçlerini geri kazanmak, güvenle yürümek için öğrenmek, hiç bilmedikleri kaslarını keşfetmek için bana geliyorlar. Dikişleri varken bana gelmiyorlar, bu yüzden bir makaleyi okurken yeni bir şey öğreniyorum: Amputasyon geçirenler ameliyattan sonraki ilk birkaç hafta duş almıyor veya banyo yapmıyorlar. Kesiklerinin tamamen kuru kalması gerektiği için, mendille temizleniyorlar ve daha iyi bir çözüm bulana kadar idare ediyorlar.

Riley'nin hayali ağrılarından muzdarip olması durumunda, bu ağrılara yardımcı olabilecek makineler olduğunu öğreniyorum ve bu da işe yaramazsa, ayna terapisini deneyebiliriz. Riley benden bir adım atmamı istemesine rağmen, onun geleceği için planlar yapıyorum ve kendime, onu yakından izleyeceğime söz veriyorum, çünkü bana acı çektiğini söylemesi imkansız.

Otuz dakika sonra, McHotty aptal bir kedi ile odaya geri girer ve pişmanlık dolu bir gülümsemeyle onu kafese sokar. "Üzgünüm. Yerde durmuyordu, ben de onu biraz sakinleştirmek zorunda kaldım."

Kaşlarımı çatarak, onun uykulu gözlerine bakmak için eğildim. "Ona ne yaptın? İyi, değil mi?"

"İyi, sadece biraz sakinleştirici verdim. Birkaç saat uyuyacak, sonra normale dönecek." Hiç tereddüt etmeden Nacho'yu yerden kaldırır ve gözlerine bakmak için onu havaya kaldırır. "Onu yıllık muayenesi için getireceksin, değil mi?"

"Şey..."

"Kayıtlarımda domuz yok ve seninki çok sevimli." Nacho, onu indirmezse kahvesine pisleyeceğini ima eden bir şekilde ciyaklamaya başlayınca onu yere indirir. Onu muayene masasının üzerinden geçirirken, onu karanlık çantaya geri koymamı izler. "Doğum zamanı geldiğinde onu gerçekten görmek isterim."

"Daha önce hiç domuz üzerinde çalıştınız mı?" "Uygulamada mı, teoride mi?"

"Uygulamada! Domuzumu kobay olarak kullanamazsınız."

O gülerek masadan Ninja'nın taşıma çantasını alır. Kapıya doğru yürürken bana önümden geçmemi işaret eder. "Onu ameliyat etmeyeceğim Bayan Conner. Sadece büyümesini izlemek istiyorum. Bu arada Ninja iyi olacak."

"Tarama sonuçları elinizde mi?"

"Sonunda." Gülümser, taşıma çantasını resepsiyon masasının yanına bırakır ve sanki sohbet etmek için buradaymışız gibi eğilir. "Kuyruğunu sardım, ama başka yapılacak pek bir şey yok."

"Ağrı kesici ilaç?"

"Hayır. Sadece iyileşmesine izin verin. Bandajı bir veya iki hafta bırakın. Kuyruğu artık her zaman garip bir şekilde kıvrık kalacak, çünkü alternatif olarak onu tekrar kırıp düzeltmek gerekiyor."

Burun kıvrarak geri çekildim. "Hayır, bunu sevmedim."

"Aynen öyle. İyileşmesine izin verin, zaten kendi kendine iyileşmeye başlamıştı." "Peki Riley eve gelip sorarsa...?"

"Ona, çok geçmeden eskisi gibi olacağını, paniğe gerek olmadığını söyle."

"Tamam." Arka cebime uzanıp bir takım araba anahtarını çıkarır ve ağır kafesi kaldırıyorum. "Bugün bizi gördüğünüz için teşekkür ederim. Gerçekten." Utangaç bir gülümsemeyle geri çekilirim.

McHotty, tahta masaya parmaklarını vurarak resepsiyonistini korkutur. "Sorun değil. Memur Cruz'un tekrar ayağa kalkmasını sabırsızlıkla bekliyorum." Sözleri beyinde yer edindiğinde yüzü kızarır. "Ne demek istediğimi anlıyorsun."

Gülümserim. "Ne demek istediğini anlıyorum. Sorun değil, ne olduğunu anladığında hemen anlayacaksın; onu tezahürat ettiğimi duyacaksın."

Ağır cam kapıdan geçip temiz havaya çıktığımda, ıslak köpek kokan bu yere girdiğimden beri ilk kez derin bir nefes alıyorum. Köpekleri severim. Sevimlidirler ve insanları etkilemeyi severler, ama her gün bu kokunun olduğu bir yerde çalışabileceğimi sanmıyorum.

McHotty'nin resepsiyonisti, bu kokuya tahammül edebilmek için adama gerçekten aşık olmalı.

Ninja'yı arka koltuğa nazikçe oturtup, taşıma çantasını sabitlemek için emniyet kemerini takıyorum – çünkü artık sorumluyum – sürücü tarafına geçip Nacho'nun çantasını yolcu koltuğuna koyuyorum. Arabayı çalıştırıp eve doğru yola çıkıyorum, aynı işlemleri tersine yapıyorum, çantayı omzuma asıyorum, Ninja'nın kemerini çözüyorum ve taşıma çantasını içeri taşıyorum. Onu Riley'nin dolabına koyup, taşıyıcının kapısını açtım, sonra uzaklaşıp onu yalnız bıraktım.

Ninja hazır olduğunda dışarı çıkacaktır.

Koridora doğru ilerleyerek çamaşır odasına giriyorum ve iki kedi kum kabına gülümsüyorum. Ninja'nın ve Nacho'nun. Evcil hayvanların paylaşması gerekip gerekmediğini bilmiyorum. Yapabilseler bile paylaşacaklarını sanmıyorum, bu yüzden iki tane var ve Ninja'ninkini koridora taşıyorum, böylece ona hala erişebilsin. Dün mağazadan aldığım küçük yatağa Nacho'yu yatırıyorum, kulaklarını okşuyorum ve onun zevk dolu mırılamasına gülümsüyorum. "Arabayla gezmeye çıkmam lazım, ama seni götüremem, o yüzden burada kal ve uyu, sonra eve döndüğümde akşam yemeği yeriz ve saçma sapan televizyon programları izleriz."

Yerinde durmak yerine, yataktan atlayıp, benimle gelemeyeceğini söylediğim kısmı duymamış gibi poposunu sallıyor. Onu barınaktan eve getirdiğimden beri neredeyse 24 saat boyunca yanımda tutuyorum. Hastaneler, uçaklar, taksiler, Tiffany's mağazası... Riley aramadığı için vitrinlere bakıp duygularımı yemekle bastırıyordum. Ama bugün gelemez. Başka seçeneğim yok.

Riley'nin evine girdikten beş dakika sonra, çamaşır odasının kapısını kapatıp, kedi ve domuz olmadan tekrar dışarı çıkıyorum. Arabaya binip, geldiğim yöne, Lakeview'e doğru yola çıkıyorum. Riley'in övgüyle bahsettiği kadınla, anaerkil ilişkideki anneyle, kaynaklara göre onu hastanede ziyaret etmeyen, evini ziyaret edip kedisine bakacak kadar umursamayan anaerkil kadınla tanışacağım.

Bu yüzden, Riley'nin sonsuz aşk yemini ettiği kadınla buluşacağım, ona fikrimi söyleyeceğim ve daha iyi bir insan olmak için küçük bir dostça tavsiye vereceğim.

Bu küçük kasabayı geçmek sadece birkaç dakika sürüyor – ne kadar sık gidersem gideyim bir türlü alışamadığım bir şey – ve Lakeview Emeklilik Köyü otoparkına giriyorum. Arabadan inip etrafa bakınıyorum, tuğla dış cepheyi ve

Üç katlı çatıyı taşıyan beyaz sütunlar. Ana giriş yolunu çevreleyen gül bahçesini ve sokak kütüphanesi düzenlemesinin yanındaki küçük su çeşmesini fark ediyorum. Park bankları yemyeşil çimlerin üzerine dağılmış, çoğu gölü görüyor. Parlak pencereler gün ışığında ışıltıyor ve Riley ile kısa bir süre önce oynadığımız gölün yansımaları yansıtıyor.

Onu alay ettim, zorladım, soğukta baştan çıkardım – kısacası annesinin kapısının hemen önünde.

Oops.

Domuz çantam olmadan kendimi çıplak hissediyorum, ama cesur bir ifade takınıp omuzlarımı dikleştirerek arabanın kapısını çarpıp ön girişe doğru yöneliyorum.

Yıllar boyunca müşterilerim için bu tür evlerde biraz zaman geçirdim, bu yüzden personelin nelere izin verebileceğini ve nelere izin veremeyeceğini biliyorum. Sokaktan gelen rastgele bir kadın, başka bir rastgele kadını ziyaret ederse, muhtemelen resepsiyondan geçemez.

Ama, "Merhaba." Resepsiyonda durup en çekici gülümsememi takınıyorum. "Adım Andi Conner. Bayan Cruz'u görmeye geldim." "Tabii ki." Resepsiyonist bilgisayarına bakıp tuşlara basıyor. Bir süre sonra gülümsemesi soluyor. "Üzgünüm, Bayan Conner. Onaylı ziyaretçi listesinde adınız yok.

"Oh, biliyorum. Ben Riley'nin nişanlısıyım, ama şu anda pek iyi hissetmiyorum, bu yüzden ona sağlık durumu hakkında bilgi vermek için geldim."

"Siz Memur Cruz'un nişanlısı mısınız?" Ayağa kalkarak masasına eğildi ve ellerime şüpheli bir bakış attı. Şanslıydım ki, geçen hafta içinde sahte bir yüzük bulunan sabun bombalarıyla köpük banyosu yapıyordum. On dolarlık sahte elmas, buraya gelirken sol parmağıma takıldı; işte, sahte nişanlı. "Onun biriyle görüştüğünü biliyordum."

Kaşlarımı kaldırıp gülümsüyorum. Elli yaşında evli bayan, bebek yüzü polisimize karşı biraz sahiplenici davranıyor. "Evet, hanımefendi. Neredeyse bir yıldır birlikteyiz, ama işim için şehirde yaşıyorum." Bir saat uzaklıktaki şehri kastettiğimi varsaymasına izin vereceğim, buradan birkaç gün uzaklıktaki başka bir şehri değil. "Onun karakoldaki vardiyalı çalışma programı ve benim uzakta yaşamam nedeniyle, birlikte geçirebildiğimiz tüm zamanlar, şey..." Sahte bir kızarıklıkla yüzümü kapattım.

yanakları. "O zamanı evde geçirmeyi tercih ediyoruz. Yalnız başımıza. Özel olarak."

Onu rahatsız ettim – ve yanılmıyorsam, biraz da kıskandırdım – ama yine de içeri girmeyi başardım ve gitmem gereken yere ulaşmamı sağlayacak el yazısı bir yol tarifi aldım. Saçımı sallayıp gülümsayarak resepsiyondan uzaklaştım ve sol elimdeki yüzüğü çevirdim, ama koridordan koridora, kapıdan kapıya geçerken kendime güvenim sarsıldı. Resepsiyondan uzaklaştıkça, dünya daha da sessizleşiyor. Ağır elektrikli kapıların önünde durup kaşlarımı çatıyorum. Soluma baktığımda, el yazısıyla "*giriş için buraya basın*" yazan yeşil bir düğme görüyorum, bu yüzden başparmağımı basıp geri çekiliyorum ve otomatik kapılar kilidi açılıp içe doğru açılıyor.

"Merhaba, Bayan Conner." Nazik bir gülümsemeyle beyaz üniformalı yaşlı bir adam kapıya yaklaşır ve bana geçmemi işaret eder. "Delores ön bürodan aradı, bu yüzden sizi bekliyordum." Onu takip ederim, ama kapılar arkamızda kapandığında omzumun üzerinden geriye bakarım. "Raya bugün ziyarete geldiğiniz için çok sevinecek. Son birkaç haftadır çok yalnızdı."

"Evet, Riley pek iyi değil." Koridorda ilerlerken duvarları inceliyorum. "Daha önce gelemediğim için üzgünüm. Ah... neden burada elektrikli kapılar var da arkada yok?" Omzumun üzerinden işaret ediyorum, ama o "arkada"nın aslında kompleksin ön tarafını kastettiğimi anlıyor.

Uzun bir masanın önünde durup, bir klipsli tahta alır ve birkaç not yazar, sonra bana bir kalemle birlikte uzatır. "Ziyaretçiler kayıt yaptırсын lütfen." İmzalayıp geri verdiğimde, gülümser ve bana ilerlemem için işaret eder. "Doğu Kanadındaki sakinlerin kendi güvenlikleri için biraz daha fazla güvenliğe ihtiyaçları var. Durumları onları dolaşmaya daha yatkın hale getiriyor ve hemen dışarıda bir göl var. Bu sadece bir güvenlik önlemi."

"Durumları mı?"

"Bayan Cruz'un demansı kötüleşiyor, bu yüzden kendi güvenliği için." Bir kapının önünde durur ve gülümser. "Bugün pek iyi geçmedi, ama sanırım oğlu özlediği için, bu yüzden sizin ziyaretiniz en iyi şey. Ziyaretinizin tadını çıkarın Bayan Conner, yarım saat kadar sonra hala buradaysanız, çay ve atıştırmalık getireceğim."

Demans.

Kapıyı açar ve beni içeri itekler, gözlerim büyük bir yatakta yatan, fırfırlı yakalı gecelik giymiş ve çiçek desenli battaniyeyi çenesine kadar çekmiş bir kadına takılır. *Demans. Demansı var!* Bir adım yaklaşır ve hayat seçimlerimi yeniden gözden geçiririm. Burada olmamalıyım. Bu, düşünmeden verdiğim berbat bir karardı, çünkü neşeli bir kadına, oğlunu ve kedisini ziyaret etmediği için azarlamak için gelmiştim, ama bunun yerine, bu kadın televizyonundan dönüp gözlerime baktı ve beni öldürdü.

Riley'nin

gözleri.

Riley'nin

burnu.

Riley'nin

çenesi.

Bebek yüzlü olması bile onun lehine çalışıyor, ama bunun gençliğinden değil, bir çocuğun beni izlediği gibi beni izlemesinden kaynaklandığını fark ettiğimde boğazım düğümleniyor. Kim olduğumu hiç bilmiyor – tabii ki – ve odasındaki yabancıyı hiç de garipsemiyor.

"Merhaba." Hiçbir şeye takılmadan, televizyonun yanındaki kanatlı koltuğa doğru sendeleyerek ilerliyorum. Henüz oturmayıp, parmağımdaki sahte yüzüğü çeviriyorum ve meraklı gözleri elime kayınca yutkunuyorum. "Ah, Bayan Cruz. Merhaba, benim adım Andi." Boğazımı temizliyorum. "Andrea Conner. Sizinle tanışmak büyük bir zevk."

Gülümseyerek, sırtını başlığa dayayacak ve battaniye kalçalarına kadar gelecek şekilde yatakta oturur. Ellerini kucağında birleştirir ve benim yaptığım gibi yüzüğünü çevirir. "Riley'i görmeye mi geldin?" Odayı gözleriyle tarar. *Onu mu arıyor?* "Sanırım işte. Altı gibi çıkması gerekiyor."

Bilmiyor. Hiçbir fikri yok. "Hayır, hanımefendi. Size merhaba demeye geldim. Ah... merhaba." Yorgunluktan, sandalyeye çöküyorum, sonra bizi ayıran bir buçuk metrelik mesafe bana çok kötü geldiği için sandalyeyi odanın diğer ucuna sürüklüyorum. Sandalyeyi, dizlerim yatağının kenarına değecek kadar yaklaşıtıyorum. Ona kedi konusunda kızmak için gelmiştim, ama o benim elimi tuttuğunda, onun elini benimkilerle kavrayıp ağlamamak için nefesimi tutuyorum. "Bugün nasılsın?" Televizyona bakıyorum. "İyi bir şey var mı?"

"O yakışıklı doktorları izliyordum." Riley gibi sırtarak, boş eliyle battaniyesini okşadı. "Riley'nin akademiye geçtiğini duydunuz mu, bayan..." Kaşlarını çatı. "Özür dilerim. Adınızı öğrenemedim."

"Andi." Cam parçaları üzerinde konuşmaya çalışmak gibi. "Adım Andi."

"Andi." Gülümser ve sanki hayal kuruyormuş gibi başını geriye yaslar. "Ne güzel bir isim. Riley'nin akademiye geçtiğini duydunuz mu? O çok zeki."

"Akademi mi? Polis mi?" O başını sallayınca, elini sıkıyorum. "Evet hanımefendi, duydum. O çok zeki. Onur derecesiyle geçtiğini duydum." Bunun doğru olup olmadığını ya da polisin geçme ya da kalma yerine bu tür notlar verip vermediğini aslında hiç bilmiyorum, ama sözlerim onu mutlu ediyor, bu yüzden geri almıyorum. "Üniformasıyla çok yakışıklı görünüyor, değil mi?"

"Oh, evet, öyle. Çok yakışıklı. Bu akşam beni ziyarete gelecek. Burada beklemelisiniz, sonra bizimle yemek yiyebilirsiniz."

"Ziyarete mi?" Gözyaşlarımı görmeden önce aceleyle omzumla yanağımı sildim. "Riley bu akşam seni ziyarete mi geliyor?"

"Tabii ki! Mijo her gün ziyaretime geliyor ve kendimi iyi hissetmediğimde bana çorba getiriyor."

"Bugün kendini iyi hissetmiyor musun?"

Hüzünlü bir şekilde omuz silkti. "İyiyim. Çalışırken onu özleyorum."

Bu kadın oğlunu kaybetmeye çok yakındı ve bir daha onun yüzünü göremeyecekti, ama bunun farkında değil. Oğlunun hayat mücadelesi verdiğini, vurulduğunu, ameliyat olduğunu ve şimdi bir hastane odasında acı dolu bir kalple ve bir bacağı eksik olarak oturduğunu bilmiyor. O sadece iyi notlarla mezun olan genç subayı tanıyor. Ona çorba getiren, üniformasını yakışıklı bir şekilde giyen adamı biliyor ve muhtemelen onu en son gördüğünden bu yana üç haftadan fazla zaman geçtiğinden haberi yok.

O her gün ziyaret ediyor.

Boğazımı temizleyip, elini sıkıyorum ve birkaç saat kalmaya karar veriyorum. "Uzun bir vardiya oldu Bayan Cruz, ama neredeyse bitti. Yakında burada olacak, söz veriyorum."

RİLEY

EVE DÖNÜŞ

"Günaydın, Bay Cruz." Dün gelen genç hemşire, bir grup doktorun önünden geçerek odama girer. Perdeleri açar, sabah güneşinin ışığıyla gözlerimi kamaştırır, sonra temizlik rutinine başlar. Ancak idrar şişesine geldiğinde durur ve kaşlarını kaldırarak bana döner. "Tuvalete gitmen gerekmedi mi?"

"Tuvalete gittim." Çenemi koltuk değneklerinin yönüne doğru kaldırıp öfkeli bakışımı yumuşatmaya çalışıyorum. Eve gitme zamanı geldi ve onlara benden şüphe etmeleri için bir neden veremem. Gitmek istiyorum ve her üç saniyede bir pisliklerin etrafımda dolanmadan rahat bırakılmak istiyorum. "Koltuk değneklerini kullanıp kendim gittim."

Gözlerini kısarak beni izliyor. Yalan söylediğimi mi düşünüyor, yoksa gözetimsiz kalkmış olduğum için başım belada mı?

"Bunu yapabileceğimi kanıtlamak için ayağa kalkıp hareket etmem gerektiğini söylediniz." Doktorlara dönerek, "Size göstereceğim; ayağa kalkıp oturabilirim, tuvaleti kullanabilirim. Taburcu olmaya hazırım."

"Bay Cruz." Altmışlı yaşlarında bir doktor kaşlarını çatarak yatağıma yaklaşır. "Planlarınızı yeniden gözden geçirmenizi şiddetle tavsiye ederim. Çoğu ampute hasta hastaneden taburcu olduktan sonra otuz gün boyunca kliniğe gider. Size yeni yeteneklerinizle nasıl yaşayacağınızı öğretirler."

"Söyledim ya, tuvalete nasıl gittiğimi size gösterebilirim. Yeni... engellilik... *yeteneklerimle* nasıl yaşayacağımı zaten biliyorum. Genç ve formdayım, bu yüzden bu benim için yetmiş yaşındaki bir şeker hastası için olduğundan daha kolay. Eve gitmeyi seçiyorum."

"Bay Cruz..."

"Kararımı verdim," diye öfkeyle söylüyorum. "Buna saygı duymanızı bekliyorum."

Gözlerimi kırpmayacağına söz verirse geri adım atacakmışım gibi, meydan okurcasına gözlerimin içine bakar. Siktir et onu; benim dünyamda güç sahibi olan tek çift göze çoktan baktım. O aptal kliniği için yalvarmadığımda, iç çekerek başını sallar ve elindeki dosyaya bakar. "Hazırlanın Bay Cruz. Test zamanı. Önce dikişlerinizi görmek istiyorum, sonra yataktan sandalyeye, sandalyeden tuvalete nasıl güvenli bir şekilde geçtiğinizi bize gösterin."

"Sandalye kullanmayacağım."

Kibirli bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Evet, yapacaksın. Sahip olduğun, kiraladığın veya erişimin olduğu kanıtı olmadan taburcu edilmeyeceksin. Evde kullanıp kullanmadığın beni ilgilendirmez. Ama bunu yapabildiğini bilmeden taburcu belgelerini imzalamayacağım." Dosyayı yatağıma koydu – lanet olası bacağımın olması gereken yere – ve topuklarını döndürüp lavaboya giderken yoluna çıkan diğer üç kendini beğenmiş pisliği geçip gitti. Ellerini yıkadı, kuruladı, sonra bir çift eldiven giydi, bana geri döndü ve bandajlarımı açmaya başladı. "Nasıl hissediyorsunuz, Bay Cruz?"

"İyi."

"Ateşin var mı?"

Utançımı gizleyen bandajı ne kadar açarsa, burun deliklerim o kadar genişliyor. "Tablomda ateş var mı?"

Dudakları seğirdi. "Hayır."

"O zaman ilacın işe yaramış, değil mi?" "Baş dönmesi?"

Olsa bile sana söylemezdim. "Hayır."

"Kabızlık?"

"Zaten sıçtım. Bu tür şeylerden hoşlanan büyük burunlu bir hemşireye gösterdim."

Koyu kahverengi gözleri benimkilere dönüyor ve sabrını kaybettiğini gösteriyor. "Kalan uzvunda bir his var mı? Karıncalanma, ağrı, başka bir şey?"

"Hayır. Uyuşmuş."

Başını sallayarak, bandajın son kısmını çözdü ve ben tavana baktığımda hiçbir yorum yapmadı. "Ağrı kesici ilacın etkisi yakında geçecek. Sonsuza kadar uyuşuk kalmayacak, bu yüzden genel doktorunla konuşup

genel doktorunuzla konuşup hissettiklerinizi ona anlatmanız gerekecek. Kahramanlık yapıp ağrının sizi ele geçirmesine izin vermeyin. Düşük dozda ağrı kesiciyle devam etmek, dayanılmaz ağrıyı tolere edilebilir hale getirmeye çalışmaktan çok daha kolaydır. Sağlık ekibinizle iletişim halinde olun."

"Tamam." Ellerinin etkisiyle bacağımın hareket ettiğini hissediyorum, ama parmaklarının kesiğe dokunduğunu hissetmiyorum. Daha yakından bakmak için çömeldiğini ya da diğer üç çift gözün yaklaştığını hissetmiyorum. "Görünüşü iyi, Riley. Enfeksiyon belirtisi yok, yırtılma belirtisi yok. Bacak kıllarına dikkat et ve kesinlikle tıraş etme. Batık kıl enfekte olursa felaket olabilir, bu yüzden daha rahat olmak için kılları almak istiyorsan, kadınların kullandığı köpüklerden dene. Tıraş etme, ağda yapma. Aksi takdirde, bırakırsan, protezini bir süre kullandıktan sonra muhtemelen aşınacaktır."

Protez. "Ben..." Kalbim göğsümde çarpıyor. "Onlardan birini kullanmak zorunda mıyım?"

Gözleri yukarı doğru kayar. "Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin, ama neden yapmayasın ki?" *Çünkü lanet olası bir ucube gibi görünmek istemiyorum! İşte bu yüzden.* "Gençsin, sağlıklısın ve formdasın, iki ay sonra yeni bir bacak takılabilir. Buna alışman uzun sürmez, sonra sanki hiçbir şey değişmemiş gibi olur."

Sonunda gözlerimi tekrar ona çeviriyorum, öfke kanımda kaynıyor. Biraz sola eğilip bacağına bakıyorum – sağlam – sonra tekrar gözlerine bakıyorum ve öfkemi görünce geri çekiliyor. "Bilmiyorsan konuşma. *Her şey sonsuza* kadar yok olacak Doktor, hiçbir şey değişmeyecek. Hiçbir şey bilmediğin bir şey hakkında konuşma. Çabuk ol ve tekrar sar; eve gitmek istiyorum."

Alex ve Oz saat dokuz civarında sahte gülümsemelerle ve zoraki cesaretlendirmeyeyle geldiler ve beni koridorda koltuk değnekleriyle buldular. *Sanki lanet bir mucize gibi! Şu haline bak, Rook! Yeniden eski haline döndün.*

Lindsi kocasıyla birlikte geldi, ama sanki benim Conner'ı görmek istemediğimi hissetmiş gibi, plastik bir sandalyeye oturdu ve gözlerini yere indirdi. Bana Andi'nin nerede olduğunu söylemesini istiyorum. Bana bunların hepsinin kötü bir rüya olduğunu ve yakında Andi'nin göğsünde yüzüm, kulaklarımdaki kalp atışları ve saçlarımdaki parmaklarıyla uyanacağımı söylemesini istiyorum.

kulağımnda kalp atışları, saçlarımda parmakları ile uyanacağımı söylemesini istiyorum. Ama saatlerce koltuk değneği kullandığım için koltuk altlarımdaki ağrı aksini söylüyor.

Andi'nin geri gelmesini, bacağıma bakmamasını, yargılamamasını ve ona zarar verdiğim için özür dilememe izin vermesini istiyorum.

Hayatımda hiçbir kadına yardım etmek, sakinleştirmek, rahatlatmak dışında dokunmadım, ama değer verdiğim, kalbimi daha hızlı attıran tek kadın beni görmeye geldiğinde ona çok acı çektirdim, gözlerindeki korku benim gözlerimi oymak istememe neden oldu.

Onu incittim. Onu boğazladım. Onu ittim.

Gözlerimin arasına bir kurşun hak ediyorum ve Andi evine dönmeyi, hayatını onu aşağı çeken bir sakat olmadan yaşamayı hak ediyor.

Ona gitmesini söylemek doğru bir karardı, bu karar hayatımın geri kalanını kalbim göğsümde olmadan yaşamak anlamına gelse bile. Henüz otuz yaşında bile değil, güzel, gizemli ve hayat dolu. Çok uzun zaman önce, şehre taşınmayı ima etseydi bile, kendimi onun ayaklarına atıp, yeni ve heyecan verici bir şey denemek için evimi denemesini önerirdim. Ama şimdi, onun burada olmasını istemiyorum. Kalbim onu geri istiyor, ama beynim binlerce kilometre uzakta olmasının onun için en iyisi olduğunu biliyor ve bu sefer, hayatında ilk kez, beni dinledi.

Onu kovduğumdan beri hiç mesaj almadım, telefon gelmedi, ziyaret de olmadı. Gördüğünü gördü, veda etti ve kaçtı.

Onun için iyi.

Alex ve Oz günün yarısını burada geçirirken, doktorlar beni koridorlarda koltuk değnekleriyle yürümeye zorluyorlar. Beni cesaretlendiriyorlar, sonra ben onlara ters ters baktığımda lanet olası çenelerini kapatıyorlar. Koltuk altlarımda kabarcıklar oluşana kadar yürüyorum, sonra yataktan tekerlekli sandalyeye, oradan koltuk değneklerine, tekrar sandalyeye, sonra tekrar yatağa geçiyorum.

Tekrar.

Yüz kez.

Vücudumda zonklayan acıya rağmen, bir kez bile hata yapmıyorum. Midem dinlenmek için çığlık atıyor ve uyuşmuş bacağım, kanın pompalanıp kesiğime baskı yapmasıyla giderek daha az uyuşmuş hissetmeye başlıyor.

Acı olsun ya da olmasın, kırık bir kalp olsun ya da olmasın, bir kez bile kaymıyorum, çünkü beceriksizliğimin beni eve gitmekten alıkoymasına izin vermeyecek kadar inatçıyım.

Yeni gerçekliğimle barışana kadar şeytanlarımla baş başa kalmam gerekiyor.

Annemi terk etmeyeceğim. Bu dünyada, kolay yolu seçip departmanımın verdiği silahları kullanmamı sağlayacak kadar kötü bir şey yok. Bunu bitirip onu yalnız bırakmam, bu yüzden evde karanlıkta oturup ona ne söyleyeceğimi düşüneceğim, sonra ona şimdiye kadar uydurduğum en iyi yalan hikayeyi, bir kase çorba, küçük bir tepsi brownie sunacağım ve dünyasının yeniden düzene girdiğini düşünmesine izin vereceğim.

Ben ziyaret etmeye devam ettiğim sürece onun için hiçbir şey değişmez. Bacağım bunu değiştirmez, bu yüzden öyle yapacağım ve onu ziyaret etmediğim zamanlarda, meraklı olup da nezaket kurallarını bir kenara bırakıp yine de soru soranların aramalarını görmezden gelerek evde olacağım.

"Tamam, Bay Cruz." Doktor, ben tekerlekli sandalyemde çökmüş haldeyken, kendini beğenmiş bir memnuniyetle başımda duruyor. Benim tekerlekli sandalyeye mahkum olacağımı, saatlerce *yürüdükten* sonra yorgun düşeceğimi biliyordu. Sanki üstünlüğünü kanıtlamak için bunu ummuş gibiydi. "Taburcu olabilirsiniz. Taburcu belgeleriniz, takip randevularınız ve takip randevunuza kadar ağrınızı dindirecek yeterli miktarda ağrı kesici reçeteniz hazır. Bir hafta sonra dikişlerinizi almak için tekrar görüşeceğiz ve ev hemşiresi pansumanınızı kontrol etmek için uğradığında günlük raporlar alacağım. Herhangi bir şey beni rahatsız ederse, göz açıp kapayana kadar sizi geri getirmeceğim." Sanki arkadaşmışız gibi omzuma hafifçe vurur. "Kendine iyi bak. Seni buraya geri getirmem için bana bir neden verme." Odaya bakınır. "Seninle kim kalacak?"

"Kimse yok." Gözlerine bakmıyorum. "Yalnız yaşıyorum."

"Orada olacağız." Alex öne çıkar. "Oz ve ben 24 saat onun evinde olacağız."

Alaycı bir şekilde gülerim. Hayır, gelmeyecekler. Beni eve bırakacaklar, sonra da Andi'ye yaptığım gibi onları dışarı atacağım.

"Tamam." Doktor memnuniyetle notlarına bunu yazar. "Bugün yapacak başka bir şey yok, gidebilirsiniz."

Gözlerim duvardaki saate kayar. "Şimdi mi?"

"Mmm." Etkilenmemiş bir şekilde dosyama bir şeyler karaladı. "Şimdi. Kendinize dikkat edin, Bay Cruz. Tekrar yürümenizi görmek için sabırsızlanıyorum."

Sıra bana geldiğinde etkilenmemiş bir şekilde "mmm" diye cevap verdim, ama sonra Oz benim için getirdiği çantaları kaldırdı - gömlekler, deodorant, saç fırçası ve telefon şarj cihazı - ve kapıya doğru ilerledi. Alex, sandalyemi itecekmiş gibi arkamda durdu, ama gözlerim ona yöneldiğinde, ellerini kaldırdı ve bir adım geri attı.

"Yardıma ihtiyacım yok. Dokunma."

Kafasını sallar ve ben ileri doğru yuvarlanıp sandalyeyi anında koordine etmeyi öğrenirken beni takip eder. "Sadece işini kolaylaştırmaya çalışıyorum, Rook. Sana yardım etmek istiyorum."

"Siktir et, istemiyorum." Hemşire odasının önünden geçip asansörlerin önünde duruyorum. Çağrı düğmesine basmak için sandalyeyi konumlandırmak biraz zamanımı aldı, ama kimse bunu yapmak için öne çıkmadı, kocasını utangaçça takip eden Lindsi bile. Onu tanıdığım süre boyunca, hiç bu kadar yere bakmamış, tırnaklarını hiç çiğnememiş ya da emirlerimi bağırarak verdiğimde hiç sışramamıştı. Ama yine de, onu tanıdığım süre boyunca, ben hiç bu kadar kaba ve sinirli olmamıştım.

Onu üzdüğüm için üzgünüm, ama Oz daha iyi bilmeli. Onu görmek istemediğimi bildiği halde onu buraya sürüklemeyi bırakmalı. Bu onun suçu, çünkü hepsine gitmelerini söyledim.

Asansör kapıları açıldığında içeri girerken, tüm yol boyunca arkaya dönük kalacağımı çok geç fark ettim. Dönmek için yeterli yer yoktu, herkesin bakışları altında bunu çözmek için yeterli beyin hücresi de yoktu. Oz, Alex ve Lindsi içeri girip sandalyemin bıraktığı boşlukları doldururken, garip sessizlikler ve gergin öksürükler havayı doldurdu.

Kapılar kapanır kapanmaz nefesimi verip başımı öne eğiyorum. Bunu istememiştim.

ANDİ

YARGI GÜNÜ

Her şey yoluna girecek. Her şey yoluna girecek. Rahatla Dee. Her şey yoluna girecek.

Riley'nin evindeki misafir yatağına oturuyorum ve Lindsay'nin mesajı geldiğinde midemde hissettiğim mide bulantısını nefes alarak atlatmaya çalışıyorum. Hastaneden çıkıyorlar, o eve gidiyor ve en önemlisi, o benim burada olduğumu bile bilmiyor. Kiralık arabamı onun garajına park ettim ve şimdi misafir yatak odasında saklanıyorum ve gergin ciğerlerimden çıkan nefesimin titremesini dinliyorum.

Ön tarafta bir motor yavaşlıyor. Sönüyor.

Ellerim titriyor, çünkü ne olacağını biliyorum. Riley evinin ön cephesini ilk kez gördüğünde ve yaptıklarını fark ettiğinde, evreni anlamlı bir sessizlik kaplıyor. Keşke rampaları görmeseydi. Keşke onu sihirli bir şekilde evinin içine ışınlayabilseydik, böylece evinin bu kadar dramatik bir şekilde değiştiğini bilmesine gerek kalmazdı.

Ama bu mümkün değil; Riley eninde sonunda gerçeklerle yüzleşmek zorunda.

"Ne halt ettin sen?" Riley'nin öfkesi, iki masif ahşap kapıdan ve bütün evden yankılanarak, sanki tam burada duruyormuş gibi bana ulaşıyor. "Benim evime rampa mı koydun?"

"Bunlar sadece geçici," diyor Oz gönüllü olarak. Ne yaptığımı hiç bilmiyordum – onu uyarmalıydım – ama yine de topu alıp koşmaya devam ediyor. "Sen ayağa kalkar kalkmaz onları tekrar çıkarabiliriz."

Sert lastik tekerlekler ahşap yapıya çarparak midemi bulandırıyor. Bir öğleden sonra adamların bir araya getirdiği bir şeyin yapısal bütünlüğüne çok güveniyorum. Eğer her şey

çökerse, o düşerse, her şey çok daha kötü olacak. "Gidebilirsin." Anahtarlar ön kapıda çınlıyor, sonra kedi pençeleri parke zeminde gümbür gümbür sesler çıkarıyor. Ninja merhaba demeye geliyor; ben buraya geldiğimden beri ilk kez kendi isteğiyle dışarı çıkıyor. "Artık sana ihtiyacım yok."

Nacho, öfkenin geldiğini biliyormuş gibi yastığının altında titriyor, ama sorun değil, çünkü benim kalbim de titriyor. Ayak sesleri, ahşap zeminde lastiğin gıcırdamasının sesini takip ediyor, ama onun buna izin vermeyeceğini biliyorum. Riley, savunmasız olduğu bir anda onları kendi alanına almayacaktır, bu yüzden beş dakika boyunca garip sessizlikler ve boğaz temizlemeler sayıyorum, sonra sert bir sesle "Bir saat sonra döneceğiz. Yerleşin, ama bir şeye ihtiyacınız olursa bizi arayın. Aksi takdirde akşam yemeği ve geceleme çantalarıyla geri döneceğiz."

"Evet." Ön kapı o kadar sert çarpıyor ki, duvarlar titriyor. "Hayatta olmaz." Riley kilitleri gürültüyle açıyor, sonra gıcırdayan tekerlekleri çeviriyor. Ev sessizleşiyor, duyabildiğim tek şey göğsümde çarpan kalbimin sesi ve Ninja'nın mırılaması.

Sahibi eve dönmüştür. Onu çok özlemiştir. "Ne oldu sana, Ninj? Ne yaptın?"

Eğer yapabilseydim, günlerce bu odada kalırdım. Saklanıp, ona burada olduğumu söylediğimde gözlerinde göreceğim öfkeyle yüzleşmekten kaçınırdım, ama bu korkakça olurdu. Ben korkak değilim. *Hiçbir şeyden* korkmuyorum, bu yüzden titrek bacaklarımın üzerinde durup cesaretimi topluyorum. Kırık kuyruğu birisi açıklamalı ve o koridora gelmeden önce, banyosundaki yeni aksesuarları açıklamam gerekiyor. Onlar ona zarar verecek. Onları bir zayıflık ve hakaret olarak görecek, bu yüzden omuzlarımı dikleştirip Nacho'nun yastığını okşayarak ona her şeyin yolunda olduğunu belli ediyorum, kapıya dönüp derin bir nefes alıyorum.

Sık dişini, Andi. Bu adamı tanıyorsun. Söyleyeceği korkunç şeylerin hiçbirini kastetmediğini biliyorsun.

Bunu bilmek ve incinmekten uzak durmak iki farklı şeydir. Yüksek sesle konuşacak, acımasız olacak ve acımasızlığı işe yaramadığında varlığını görmezden gelecektir – bu da bağırılmaktan daha kötü olabilir. Ama ben buradayım, hazırım ve onun iyi olacağını anlayana kadar buradan ayrılmayacağım.

Cesurca saçlarımı geriye atıp yatak odasının kapısını açtım. Riley titrek bir sesle kedisine olan sevgisini mırıldanıyordu, ama

koridorda çıplak ayaklarımın çıkardığı sesi duyunca polis içgüdüleri devreye girer ve aldığı ağır kesicilerin etkisini bastırır.

Sessizleşir ve benim ortaya çıkmamı bekler. Koridor, son yürüyüş gibi, bir nevi tahta gibi hissettirir. Kot pantolon ve çok bol gömleğimle – çünkü kucaklanmaktan vazgeçmemiştim – koridoru sonuna kadar yürür, açıklığa gelince durur ve gözlerine bakarım.

Bir anda temkinli bakışından öfkeli bakışına geçen gözleri vücudumda gezer ve beni açığa çıkarır, ama benim gözlerim ağır siyah bir desteğin etrafını saran eşofman pantolonuna odaklanmıştır. Göğüs cebinde beyaz harflerle POLICE yazan rahat bir gömlek giymektedir. Saçları taranmamıştır, yüzü tıraşsızdır ve gözleri kayıtsızdır.

"Git." Nabızı boğazında atıyor. Bunu *görebiliyorum*. Sinirlerini görüyorum. Tekerlekli sandalyesini çevirmiyor ya da beni dışarı çıkarmıyor. Etrafta dolanırsa bunun varlığını inkar edemez, lastik tekerlekler zeminde gıcırdarsa bunun gerçek olmadığını inkar edemez, bu yüzden Ninja'yı şeytani bir hükümdar gibi kucağında tutuyor ve çenesini kaldırıyor. "Evimden defol git Andrea. Sana gitmeni söyledim.

Alex'i geri aramak zorunda bırakma beni."

Mutfağına giriyorum ve sanki hayatım mükemmelmış gibi davranıyorum. Bana öfkeyle bakışları beni incitmiyormuş gibi davranıyorum. Beni korkutmuyormuş gibi davranıyorum. "Tatlı çay yaptım. İster misin?"

"Hayır."

Buzdolabına omuz silkiyorum. *Rol yap, rol yap, rol yap*. "Emin misin? Berbat bir günün ardından çok güzel ve ferahlatıcı olur." Sanki bacağını kaybetmek sadece *berbat bir günmüş* gibi.

"Çık dışarı, Andi."

"Hayır." Sesim titriyor, buzdolabının üstündeki dolaptan uzun bir bardak alıyorum, sonra içimden gelen bir dürtüyle bir tane daha alıp ikisini de doldurmaya başlıyorum. "Fikrini değiştirirsen diye seninkini de doldurayım."

"Çık dışarı dedim!"

Zıplarım ve bardağımın kenarından sıvı dökülür. Titreyen ellerimle işimi bitiririm, sonra sürahiyi çürük yumurta kokmayan buzdolabına geri koyarım. "Gitmiyorum. Aslında, burada kalmaya senden daha fazla hakkım olduğunu düşünüyorum."

Gözleri kısılr.

"Yasalar terk edilmiş evlere izin veriyor sanırım. Sen gittin ve kimse geri döneceğini bilmiyordu. Sonra ben buraya yerleştim ve voilà, muhtemelen artık bana kira ödemem gerekecek."

Burun delikleri genişliyor. Bir patlama olacak, bu yüzden çayımı yudumluyorum, sonra onun çayını alıyorum. Ben yaklaşırken Ninja kucağından kalkmıyor. Çabuk bir hareketle yanından geçip ikinci bardağı eline tutuşturuyorum, ya alacak ya da düşürecek. Mutfaktan çıkıp, onun kıyafetleri olduğunu düşündüğüm bir spor çantası buluyorum. Yanında uzun koltuk değnekleri ve onun yanında da ilaçlarla dolu bir plastik torba duruyor.

Onun 1950'lerin ev hanımıymışım gibi çantayı alıp mutfığa geri dönüyorum. "Bunu boşaltıp çamaşır makinesine atacağım. Üzerindekileri de yıkamamı ister misin?" Geri dönüp en pis, en sahte gülümsememi takınıyorum. "Soyunmana yardım edebilirim. Eğlenceli olabilir."

Bir kükreyle, Ninja odadan kaçana kadar bardağı duvara fırlatır ve cam ve çay her yere dağılır. Cam parçaları kolumu ve yanağımı keser, kanar ve yıllarca kuzenimin şiddet dolu bir ilişkide yaşamasını izlememin ince bir şekilde geliştirdiği adrenalin dalgası yükselir.

Başka bir durumda, başka bir zamanda, buradan uzaklaşır ve kurtulduğuma sevinirdim. Bu şekilde patlayan, eşyaları fırlatan bir adam... On beş yıldır bu tür saçma davranışları kabul etmemek için eğitildim.

Kolumdan bir damla kan akıyor ve yanağımda da bir damla hissediyorum, ama bunun kan mı gözyaşı mı olduğunu anlayamıyorum. Eğer kız arkadaşlarımdan biri bana böyle bir durumda olduğunu söyleseydi, onu oradan çıkarır ve bir daha asla geri dönmemesini sağlardım, ama bu durum farklı.

Bunun farklı olduğunu hissediyorum...

...dünya tarihindeki tüm istismara uğramış kadınlar böyle demiştir.

"Andi..." O ilerliyor ileri bir santim Sonunda, gözleri gözleri öfkeden başka bir şey barındırmıyor.

Öfke hala orada. Hala güçlü, ama ben kanıyorum ve bu ona bacağını kaybetmekten daha fazla acı veriyor. "Özür dilerim..." "Arkanı kolla, Riley

Cruz. Bir gözün açık uyu, çünkü

Yarın uyandığında penisin kaybolmuş olabilir. Söz veriyorum, buna kıyasla bacağın artık seni rahatsız etmeyecek.

onun gözleri öfkeyle parıldıyor. Çantayı koridordan geçip çamaşır odasına taşıyorum, aptal gözyaşlarımı silmek için yanağımı gömleğinin omzuna sürtüyorum. Çantanın içindekileri tek seferde makineye boşaltıyorum, onun kot pantolonlarını, birlikte yıkanmaması gereken bir şeyle yıkayarak mahvetmeyi umuyorum. Üzerine bir bardak dolusu çamaşır tozu döküp kontrol panelini yumruklayarak, kötü ruh halimi makineden çıkarıyorum.

Makineye dönüp yaslanarak, kolumdan damlayan tek bir kırmızı çizgiye bakıyorum.

Çok dramatiksin Andi. Bir şeyi kanıtlamak için kanaman gerekiyordu.

Ninja'nın kum kabı dikkatimi çekiyor, tek bir dışkı parçasını alıp temizliyorum, sonra misafir banyosuna gidip, mutfakta aynı yerde başı eğik bir şekilde oturan Riley'i görmemiş gibi davranıyorum. Şu anda onun için üzülmem istemiyorum. Onu harekete geçirmek ve ayağa kaldırmak istiyorum.

Sandalyeye ne kadar uzun süre oturursa, o kadar uzun süre sandalyede kalır.

Ayağa kalkıp tekrar yürümeye başlaması gerekiyor ve sempati onu bu noktaya getirmeyecek, bu yüzden ben kum torbası ve sözlü saldırı süngeri rolünü oynayacağım, onun saçmalıklarını sindireceğim, sonra ayağa kalktığında ve artık kendine acımadığında, beni ağlattığı için onu cezalandırmak için yere sererim.

Adi herif.

Banyoda, küvetin kenarına oturup yüz havlusunu soğuk musluğun altında ıslatıyorum. Havluyu sıkıp koluma getiriyorum, başımı sallayıp tek bir kan damlasının yaratabileceği pisliği temizliyorum. Vücudumda cam parçası yok, kıymık yok, sadece lekeli bir çizgi ve yara bandı gerektirmeyecek kadar küçük bir kesik var. Daha çok temizlemek zorunda kalacağım çay, onun önünde diz çöküp, o izlerken, onun yaptığı pisliği temizlemek zorunda kalacağım gerçeği beni sinirlendiriyor.

Bu sadece... Derin bir nefes aldım. Böyle boyun eğmek benim tüm varlığıma aykırı. Kimse benim uysal ya da itaatkar olduğumu söylemedi. Ama yapacağım. Onun yarattığı karışıklığı temizleyeceğim, sonra yardım etmek için ne kadar sürerse sürsün onun evinde kalacağım. Her gece misafir odasında yatacağım

misafir odasında yatacağım, onun nefretinin kalbimi kırmadığını varsayacağım. Onu yeniden inşa edeceğim, boktan günler ve titrek adımlar birbiri ardına.

O tekrar güçlenene kadar yanından ayrılmayacağım, çünkü kalbim bana izin vermeyecek.

Bir kadın, her yönden ona meydan okuyan, ama zihnini, bedenini ve ruhunu harekete geçiren tatlı bir adama aşık olduğunda, o adam ona gülümsediğinde, sadece bu hareket bile kalbini hızla attırdığında, gece yarısı uyuduğunu sandığında ona tatlı sözler fısıldadığında, o kadın onun kölesi olur. En bağımsız ve inatçı kadın bile ona boyun eğecektir, çünkü kalp her zaman zihni yener.

Solumda lastiklerin gıcırdaması dikkatimi çeker. Tekerlekli sandalyeye bağlı, elleri tekerleklerde, geniş göğsü genişleyen Riley, gözlerinde sadece kederle benim koluma bakar.

Eğilmem gerekiyor, ama hala kızgınım, bu yüzden küvetten kalkıp ona doğru yürüyorum. Yaklaştıkça gözleri büyür. Hayatımızda ilk kez – ve muhtemelen *tek* kez – göz teması kurmak için boynunu eğmek zorunda kalır. Onun üzerinde yükselirim ve gücümün tadını çıkarırım. Konuşmak için ağızını açar, ama konuşmadan başımı sallar ve kapıyı yüzüne çarparım.

Bir zamanlar, biri bana hakaret ederse, kendi sorunlarımla kendim ilgilenmeme izin vereceğine söz vermişti. Ama biri beni gerçekten ağlatırsa, o da bununla ilgilenecekti.

Beni gerçekten ağlattığı için siktir et onu.

Hazır olduğumda geri döneceğim, sonra tekrar eğilme zırvasını deneyeceğim.

RİLEY

ÖFKE, UMUTSUZLUK, ONARIM

, bir canavarım.

Ameliyathanede bir düzine doktor benim fikrimi hiç umursamadan bacağımı aldı, ama hastane denen cehennemde uyandığımdan beri, ruhumu da almalarına izin verdim.

Kadınlara zarar vermem. Özellikle Andi'ye zarar vermem, ama şimdi iki kez oldu.

İki kez benim yüzümden acı çekti.

Kabul edilemez!

Dünyaya kızgınlım. O kadar kızgınlım ki midem bulanıyor. Ağrı kesicilerin etkisi geçti ve şimdi sol ayağım ağrıyla zonkluyor.

Evet, sol *ayağım*. Artık orada bile olmayan ayağım.

O kadar çok zonkluyor ki nefesim kesiliyor, ama bir erkeğin orada olmayan bir uzuvla ne yapması gerekiyor ki? Masaj yapamam. Kaşıyamam. Dayanılmaz acıyı çekmek ve dünyanın en güçlü kadınına mücadele ettiğimi belli etmemek dışında hiçbir şey yapamıyorum.

Ona nasıl yetişebilirim? Sorunlarım bu kadar aptalca iken, neden zorlandığımı nasıl açıklayabilirim? *Merhaba Andi, ben acı çeken bir pisliğim çünkü artık sadece yarı erkeğim, sen daha iyisini hak ediyorsun, oh, ve olmayan bacağım kaşınıyor. Onu benim için alabilir misin?*

Banyo kapısı yüzüme kapanmış ve yanaklarında akan gözyaşları hafızamda hala taze iken, aptal sandalyeyi döndürüp mutfığa geri dönerek yaptığım dağınıklığı temizlemeye başlıyorum. Andi, evime gizlice girip her şeyi temizleyip yerine koyarak kurnazlık yaptığını düşünüyor olabilir. Ama havada çam kokulu temizlik maddesinin kokusunu alıyorum

, buzdolabımdaki mıknatısların yerlerinin değiştirildiğini, tezgahın ucundaki posta yığınının, köşede yığılmış paketleri ve Jay'in ziyaretinden sonra dağınık olan kanepemin artık temiz ve düzenli olduğunu görüyorum.

Sonra yerlerde tatlı çaydan oluşan bir su birikintisi ve Andi'nin ayaklarını kesme tehlikesi olan cam parçaları görüyorum.

Süpürgeyi almak için sandalyeyi çamaşır odasına doğru çevirirken, tekerleklerim gıcırdamaya devam edince iç çekerek duruyorum. Bu sesi hiç sevmiyorum. Zayıflığımın tüm dünyaya duyurulmasından nefret ediyorum. Tekrar dönüp oturma odasına geri gidiyorum ve koltuk değneklerine bakıyorum, sanki bunu yapabileceğimden emin değilmişim gibi.

Çok yorgunum ve kollarım da bacaklarım kadar ağrıyor.

Her şeyden çok, bir ay öncesine dönüp Andi ile kavga etmemek, yaralandığım gece daha hızlı davranmak ve bunların hiçbirinin olmaması için bir şeyler yapmak istiyorum.

Tek bir farklı hareket, tek bir küçük değişiklik ve Andi'yi evimde kovalayabilir, kahkahasını yutabilir, sonra ona yetişip onu benim olarak ilan ettiğimde güzel kokusunu içime çekebilirim.

Tekrar. Ve tekrar. Ve tekrar.

Hayatımın geri kalanında, bileğini benimkine kelepçeleyip, beni sevmenin ne kadar güzel olabileceğini ona gösterebilirdim. Ona iyi bir hayat sunabilir, çılgın fikirlerini destekleyebilir, vahşi yanını sevebilir ve ihtiyacı olan her şeyi ona sağlayabilirdim.

Bizim için iyi bir hayat kurabilirdim.

Ama şimdi... şimdi tekerlekli sandalyemin ayak dayama yerlerini yukarı kaldırıyorum. Tek ayağımı yere koyuyorum ve kendimi bir kez daha kaldırmaya hazırlıyorum, çünkü mutfak temizlemem gerekiyor. Bunu yapmak için bu lanet sandalyeden kalkmam gerekiyor.

Geç de olsa hatırlayarak, tekerlekli sandalye altımdan kayıp beni yere düşürmeden önce frenlere basıyorum. Kanepenin arkasını tutarak diğer elimi sandalyenin koluna dayıyorum, koltuğun en ucuna kayıyorum ve midemi delen arıların sokmalarını nefes alarak atlatmaya çalışıyorum.

Sadece bacağımı alamazdı. Beni karnımdan da vurmak zorundaydı.

Kendimi hazırlayarak derin bir nefes alıp nefesimi tuttum, sonra sandalyeden bir santim kadar kalktım, ama Andi

odaya koşarak girdiğinde tekrar yere düştüm. "Vay canına! Riley?" On dakika önce gözlerinde gördüğüm nefretin izi kalmamış bir şekilde bana doğru koştu. "Ne yapıyorsun?"

Karnımdaki ağır canımı yakıyor, ama sesindeki endişe beni deli gibi öfkeliendiriyor. Neyse ki, ikisi birlikte, kayıp bacağımdaki ağrıdan dikkatimi dağıtıyor. "Hiçbir şey."

"Ayağa kalkacak mısın?" Sandalyenin önünde durur ve ellerini kot pantolonlu kalçalarına koyar. Burada, dağınık saçları ve tavırlarıyla dururken çok güzel görünüyor. Mavi gözleri benimkilere bakıyor, herhangi bir kurşunun yapabileceğinden daha fazla karnımı deliyor ve nefes alamayacak kadar göğsümde dönüyor. "Biliyor musun? Bence bu harika bir fikir." Tatlı çay olayı hiç olmamış gibi, ellerini uzatıp yardım teklif ediyor. "Kalk hadi. Bu kadar çabuk ayağa kalkmaya çalışman harika bence."

Onun ellerini kabul etmiyorum. Kendi beceriksizliğim ve böylesine muhteşem bir kadını tanımaya layık olmadığım gerçeğı dışında hiçbir şeyi kabul etmiyorum. Bunun yerine, tekerlekli sandalyenin frenlerini çözüp geri çekiliyorum. Sandalyenin bacaklarına çarpmayacağı kadar yeterli alan olduğunda, sandalyeyi döndürüp pislik olduğum için ceza olarak gıcırtı sesini yutuyorum.

Mutfağı temizlemiyorum. Çamaşır odasına girip süpürgeyi almıyorum.

Geçerken misafir yatağımda neden bir domuz olduğunu bile sormuyorum.

Sadece ilaç çantamı alıp, koridorun sonundaki odama gidip kapıyı kapatıyorum. Aptalca bir şekilde, koltuk değneklerimi oturma odasında bırakıyorum, bu yüzden bu gece egzersiz yapmayacağım.

Tuvalet masamın önünden geçerken televizyon kumandasını alıp, onu ve ilaç çantamı yatağın üzerine atıyorum, sonra tekerlekli sandalyemle banyoya girip duşta yaşlılar için yapılmış bir sandalye görünce öfkemi yutuyorum.

Lanet olası bir sandalye!

Bir çocuğun yeni oyun parkını keşfetmesi gibi yeni mekanımı keşfetmek için ortalıkta dolaşmıyorum. Yeni duş başlığına, tuvaletin yanındaki tutamaçlara ya da düşmem ihtimaline karşı takılıp kalan lanet emniyet kemerine hayranlıkla bakmıyorum. Lavabodan temiz bir bardak alıp

ve suyla dolduruyorum, sonra tek elimle odama geri dönüp yatağımın başucundaki masaya koyuyorum.

Süreci yeniden başlatarak, kalan bacağımı ağırlığımı kaldırmaya hazırlarım, bir elimle sandalyeye, diğer elimle sıkıca sıkıştırılmış yatak örtüsüne tutunurum. Homurdanarak kendimi yukarı çekerim, tek ayağımda dengede dururum ve baş dönmesini atlatmaya çalışırım.

Bu kadar zor olmamalı. Herkes tek ayak üzerinde dengede durabilir. Herkes zıplayabilir. Lanet olsun, yıllardır tek ayak üzerinde çömelip ağırlık kaldırıyorum, neden şimdi bu kadar zor geliyor?

Çünkü her şey farklı. Her şey mahvolmuş durumda ve en çok değer verdiğim kadın şu anda oturma odamda tek başına, muhtemelen benim dağınıklığımı temizliyor ya da onu incittiğim için ağlıyor.

Bu, ilgili herkes için çok üzücü bir durum; en çok da Andi için.

Sadece biraz eğlenmek isteyen kadın, şimdi sakat arkadaşına yardım etmek zorunda hissediyor.

Bu, onun şimdiye kadar yaşadığı en pahalı seks oldu.

Yatağıma sürünerek gitmek zorunda kaldım – kelimenin tam anlamıyla. Yorganı sıkıca kavrayıp kendimi yukarı çekerek, karnımdaki ateş o kadar çok acıyordu ki, tekrar sürünerek banyoya gitmem gerekeceğinden endişelendim. Boğazıma safra yükseldi ve gözlerimin önünde noktalar belirdi. Kan kaybından başım dönüyordu, vücudumun ihtiyaç duyduğu besinleri alamadığım için başım dönüyordu, son üç haftadır damarlarıma enjekte ettikleri berbat ilaçlardan başım dönüyordu. Kendimi bir bebek kadar zayıf hissediyordum ve uzun süre antrenman yaparak makineye dönüştürdüğüm güçlü vücudumu özliyordum.

Yatak odamın kapısını çarptıktan sonra televizyonu açacak enerjiyi toplamam bir saatimi aldı, vücudumu saran acıyı atlatmak için de kırk beş dakika daha geçmesi gerekti. Sanki ölüm döngüsü gibi, derimin altında kayan ve bana rahat vermeyen ateşli bir cehennem: bacağım, karnım, bacağım, sonra da kalbimden geçip bana onun çok yakın olduğunu hatırlatıyor.

O bu evde.

Tek yapmam gereken seslenip lanet bir kucaklaşma istemek.

Bir elimde televizyon kumandası, sol bacağımın altında bir yastıkla, başımı yastığa yaslayıp ağrının geçmesini diliyorum. Bacağıma neredeyse hiç bakmıyorum, siyah ateli ya da ucundaki şişliği görmüyorum.

Ama zonklamayı *hissediyorum* ve CHiPs'in tekrarları bile dikkatimi dağıtamıyor

Buraya geldikten saatler sonra, Ninja tereddütle kafasını dolabımdan çıkardı ve dikkatimi kapıya çekti. Beni izlerken kısa tüyleri diken diken oldu. Altın rengi gözleri odayı taradı ve sürekli bacağıma takıldı.

Onu görmek kalbimi sıkıştırıyor, sıkıca tutuyor ve nefes alamayacak kadar sıkıyor. Odamda çok yalnızım, çok sessiz ve iç karartıcı, Andi'nin bu kadar yakın olduğunu, cesur olabilseydim ona dokunabileceğimi, onu rahat bırakabilseydim bana ne kadar rahatlık vereceğini bilmek.

Yine de, seslenemiyorum.

Bunun yerine, Ninja'nın dikkatli gözleri ve motor gibi mırıldanması, aşırı çalışmaktan yorgun düşen duygularımı doruğa çıkararak gözlerime yaşlar getiriyor ve kalbimi deli gibi çarptırıyor. "Buraya gel, Ninj. Hadi." Yatağıma okşuyorum ve titreşimler bacağımda zonklamaya dönüştüğünde dişlerimi sıkıyorum. "Buraya gel, Ninja."

Öğleden sonra için verilen ilaçlarımı yuttum, ama çanta bacağımın hemen yanında dururken daha fazlasını alma isteği çok güçlü. Bu çok kolay olurdu. Acı çekmeden mutluluk dolu olurdu. Üç hafta önce, karnımda ateş hissettiğim anlardan sonra, sıcak bir banyoya girmiş gibi hissettim; Andi'yi düşündüm, içine girdim ve yüzerken gülümsedim.

Yine öyle olurdu.

Andi burada, yaralandığım gece olduğundan daha yakın, bu yüzden onun yakınlığı bana yardımcı olabilir. Sonunda uyuyabilir, dinlenebilirim ve eminim ki cennette iki bacağım olur.

Onu koruyabilirdim. Onunla *birlikte* yaşayabilir, onun çılgın, uçarı, dürtüsel planlarını izleyebilirdim. Onun koruyucu meleği olabilirdim, böylece her aşırıya kaçtığında – çünkü o her zaman aşırıya kaçan biri olacak – araya girebilir ve

onu kurtarmak. Ve tüm bu süre boyunca, onun yaşlanmasını izleyebilirdim, gelişmesini izleyebilirdim ve sabırla bana katılmasını bekleyebilirdim.

Cep telefonum cebimde titreyerek beni yarı uykulu halimden çıkarır. Hastanede uyandığımdan beri uykusuzluk çekiyorum, sanki su altında geçirdiğim zaman bana yılın geri kalanı için yeterince dinlenme sağlamış gibi.

Gündüzleri yorgun.

Geceleri ise gergin ve aşırı düşünceli.

Ama sonunda, kendi odama geri dönüp Dee'yi düşünürken, cep telefonu beni acımasız yeni gerçekliğime geri getirmeden önce uykuya dalmak üzereydim. Onun olmadığını bilsem de, yine de garip bir nedenden dolayı onun aramasını dileyerek, cep telefonunu cebimden çıkarıp birkaç saniye içinde ekran kilidini açtım. Kalbim hızla atarken, onun olmadığı anlaşılınca hayal kırıklığı kanımı kapladı.

Oz: Andi senin evde mi? Onu aramaya çalıştım ama cevap vermiyor. Lindsy endişelenmeye başladı.

Onu görmezden gelmek istiyorum. Onu ya da karısının endişesini umursamak istemiyorum, ama Dee için her şeyi umursuyorum ve bu onunla ilgili olduğu için cevap veriyorum: *Evet.*

Daha fazla ayrıntı verebilirdim, ona Dee'nin güvende ve mutlu olduğunu söyleyebilirdim, ama bu yalan olurdu. O ne güvende ne de mutlu. Ağlıyor ve kanıyor. Ve ben her ikisinin de sebebi olduğum için dayak yemeyi hak eden bir pisliğim.

Ben: Gelip onu evimden almalısın. Onu burada istemiyorum.

Oz: Ha! Tabii ya. Eminim şu anda işgalci haklarını talep ediyordur. Haşere sorununda bol şans. Ve domuza dokunma. Erkeklerden hoşlanmaz.

Yani, domuzun kendi kendine içeri girip oturamadığını bilmek iyi bir şey sanırım. Andi onu getirdi, çünkü Andi her zaman cesurdur ve başkalarının ne düşündüğünü hiç umursamaz. Birinin evine domuz getirmek, onun beyninde uygunsuz bir şey olarak bile kayıt edilmez.

İçimdeki yumuşak kalp domuzla tanışmak istiyor. Onu Ninja ile tanıştırmak ve vücudumun yarısını kaybettiğim için artık bir ucube olduğumu fısıldayan içimdeki çirkin pislikten başka biriyle konuşmak istiyor. O

Varlığının Andi'yi nasıl aşağı çektiğini, tekerlekli sandalyedeki bir erkeğin ona olabilecek en kötü şey olduğunu fısıldıyor.

Bu yüzden onu çağırmak ya da bana gelmesi için mesaj atmak yerine, yatağı bir kez daha okşayıp Ninja'yı yanıma çekiyorum, ta ki yanımda sıcak bir beden ve elimde kalp atışı hissedene kadar.

Öğleden sonram yavaşça, işkence gibi yavaşça geçiyor ve Oz'un mesajından önce neredeyse uykuya dalmak üzereydim. Ninja yanımda mırlıyor, televizyondaki adamlar şakalar yapıyor. Garip domuz homurtuları koridorda yankılanıyor, mutfakta tencere ve tavalar birbirine çarpıyor, öğleden sonra bir ara sirenlerin çalmaya başlayacağından eminim.

Saatler geçiyor ama Andi odama bir kez bile gelmiyor. Ve gelirse kızacağımı bilsem de – çünkü zayıflığım utanç verici ve beni görmek ona ne kadar alçaldığımı hatırlatacak – yine de içimde onun gelmesini isteyen çelişkili bir yan var. Sağ tarafıma uzanıp, tırnaklarını karnımda gezdirebilir ve başını göğsüme yaslayabilir. Ya da daha iyisi, ben başımı onun göğsüne yaslayabilirim ve ayakta durmam gerekmeyeceği için hiçbir şey değişmemiş gibi davranabiliriz. Saçlarıyla oynayabilir, ona nasıl hissettiğimi anlatabilir, neden bu kadar kızgın olduğumu ve bu kızgınlığımı bir türlü atamadığımı açıklayabilirim.

Onu sarsmayacağım. Çünkü onun uzak durması en iyisi.

Ama o benim odama gelmiyor. Ben de oraya gitmiyorum.

Hastaneden ayrılmanın bana bir tür özgürlük, sadece evin sağlayabileceği bir rahatlık vereceğini düşünmüştüm, ama tek başardığım şey, dolu bir mesane, koltuk değneği olmadan, Andi'yi çağırmak için derin bir özlem ve ona geri dönmesi için yalvarmak için bir fırsatla yatak odamda kendimi izole etmek oldu.

Bana bir gün rol yapma şansı ver. Tek istediğim bu. Bir gün daha. Hatta beş dakika daha. Her şeyi kabul ederim, çünkü burada tek başına, kırık bir ruhla oturmaktan daha iyidir.

"RILEY?" Andi saat tam altı olduğunda yatak odamın kapısını çalıyor, ama açmıyor. İlk kez, içeri dalmıyor ve mahremiyetimi ihlal etmiyor. İlk seferinden daha sert, ama çok yüksek sesle değil, tekrar çalıyor. "Hey, Riley, uyanık mısın?"

"Evet." Onun yakınlığı kalbimi hızla attırıyor, ama dışarıdan bakıldığında, lanet olası bir salatalık kadar soğukkanlıyım, hala dünyaya kızgınım, hala benim evime izinsiz girmesine kızgınım. Televizyonun sesini kapatıp uzaktan kumandayı yere atıyorum, Ninja'nın kulaklarını kaşıyıp, merakla başını kaldırdığında onu kendime yakın tutuyorum.

Ninja'nın salona koşup beni burada tek başıma bırakmasına dayanabileceğimi sanmıyorum. Bir dakika içinde Dee söylemesi gerekenleri söyleyecek, sonra tekrar gidecek, kapıyı kapatacak ve ben sakat kıcımlı yataktan kaldırıp onu içeri almadıkça Ninja'nın gizlice geri girememesini sağlayacak.

Bu yüzden riske girmiyorum. Onu sıkıca tutuyorum ve kolum bandajlı kuyruğuna dokunduğunda sessizce özür diliyorum, o da mırıldanmayı bırakıp tehditkar bir hırıltıya geçiyor. Dee'nin niyet ettiği gibi beni paramparça edecek, sonra da kendi pisliğimde debelenmem için beni yalnız bırakacaklar.

Dee utangaç bir şekilde kapıyı aralıyor ve bir santimlik aralıktan içeriye bakıyor. İlk gördüğüm şey, elektrik mavisini gözleri oldu – onu tanıdığım gece de ilk gördüğüm şey onlardı. Beni çeken ve kalbimin bir daha asla eskisi gibi olmayacağını ilan eden ilk şey onlardı. Gözleri yüzümü taradığında ve onun varlığıyla patlamayacağımı anladığında, kapıyı tamamen açar ve üstü kapalı kaselerle dolu bir tepsi ile içeri girer.

"Selam." Gergin bir şekilde boğazını temizler. "Uh... Sana akşam yemeği hazırladım." Yatağımın ucunda durur, seviştiğimiz yatakta, her santimini tattığım ve süt beyazı tenini küçük burnundan ayaklarına kadar okşadığım yatakta. Bunun önemini fark etmemiş gibi, titrek ellerle tepsiyi karşı köşeye koyar ve bir adım geri atar.

Onu resmen korkuttum.

Kimse Andi Conner'ı korkutamaz, ama yine de benim yüzümden elleri titriyor. "Sıcak çorba." Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Yemin ederim, eğer bana atarsan, benden bu kadar." Mavi gözleri parlıyor. "Dalga geçmiyorum, Riley. Kötü bir durumda olduğunu, incindiğini ve korktuğunu anlıyorum, acı çektiğini de biliyorum. Senin alanına girdim ve burada olmamı istemediğini çok iyi anladım. Anlıyorum, tamam mı? Ama bana kaynar çorba atarsan, giderim. İstismara uğramayacağım. Beni gömleğimin yakasından tutman yanlış. Canımı yaktın. Beni korkuttun.

beni, çünkü bir saniye boyunca nefes alamadım. Sonra da bardağını fırlattın. Şimdi bir çıkmaza girdik ve sen yardım istemekle kafana beyzbol sopası yemek arasında gidip geliyorsun. Anlıyor musun?"

Dik durup gözlerime bakıyor. Bakışlarını tekrar bacağıma kaydırmıyor. Terli pantolonla örtülü olsa bile, onun görmesini istemediğimi biliyor.

Daha önce hiç yaşamadığım bir sinir tikiyle ellerimi birleştirirken, yaptıklarımın utancından başımı zar zor dik tutabiliyorum. "Seni incittiğim için çok üzgünüm, Dee."

Tek kaşını kaldırıp tepsiyi bir santim daha yaklaştırdı. "Özür dileme. Üzgün olmak benim dünyamda hiçbir şey ifade etmez, çünkü kolumda hala bir kesik var, gömleğim hala gergin ve az önce beş dakika boyunca kapının önünde durup, çorbanın daha hızlı soğumasını bekledim, çünkü yüzüme atarsın diye korktum." *Jab. Jab. Jab. Kesin ve ölümcül.* "Bir daha yapma."

Yutkunuyorum. "Yemin ederim yapmayacağım."

"Güzel." Tepsiyi neredeyse kalçama değecek kadar yaklaştırıyor. "Ye. Tavuk çorbası, mutfak dolabının kapısına yapıştırdığın talimatları aynen uyguladım. Annenin çorbası, eskiden tanıdığım iyi bir adam bunun iyileştirici olduğunu söylemişti." *Jab. Jab. Jab.* "Ekmeği de ben pişirdim. Hiçbiri uyuşturucu katılmış değil, söz veriyorum, ama eminim şu anda kafayı bulmak istiyorsundur."

Birazcık.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, sırtarak rahatlar ve yatağın ucuna yaslanır. "Belki yakında. İkimizin de biraz sakinleşmeye ihtiyacı var gibi hissediyorum."

Kollarını göğsünde kavuşturur ve odadaki havayı değiştirir. Korkudan şakalara, şakalardan iş konuşmaya geçer. "Tamam, durum şu: senin bacağın sakat ve ben kalıp sana yardım etmek için duygularımı yatırdım. Sırf senin keyfin yok diye gitmeyeceğim, istediğin kadar bağır, ağla ve bebek gibi davran, ama ben buradayım. Eğer sınırı aşır bana kötü davranırsan, giderim ve beni bir daha asla görmezsin. Lindsy'yi neredeyse kaybediyordum çünkü erkek arkadaşı kadınlara zarar vermeyi görev olarak görüyordu, yani gaslighting yapmak için yanlış kadını seçtin.

Seni uyardım; o adamı öldürdü ve ikimizden daha iyi olanı o.

Sanki benim onayımı bekliyormuş gibi, kaşlarını kaldırır ve ben başımı salladıktan sonra devam eder. "Sen tamamen iyileşene kadar senin evinde kalacağım. Misafir odasında yatacağım, böylece geceleri senin alanını işgal ettiğim için endişelenmene gerek kalmaz." Zarif bir şekilde omuzlarını silkiyor. "Yani, gün boyu senin alanını işgal etmeyi planlıyorum, ama geceleri mahremiyete ihtiyacın olduğunda sana bunu sağlayacağım. Can sıkıcı bir misafir olmayacağım; yapışkan kızlardan değilim, endişelenme. Oh, ayrıca bir evcil domuzum var. Adı Nacho, tuvalet eğitimi var ve genellikle masadan yemek yer, ama sana rahatsızlık vermez. Fizik tedavi randevularını bana bildirmeni bekliyorum, sonra seni randevularına götüreceğim. İyileşmende rol almak istiyorum. Tekrar yürümenize yardım edeceğim ve ilk adımlarınızı attığınızda ilk high-five'ı ben yapmak istiyorum." Gözleri öfkeyle parlıyor. "Sıkı kalçalı ve sırtıkan terapistinize verirsiniz ne kadar sinirleneceğimi tahmin bile edemezsiniz. Yaşamak istiyorsanız beni bu konuda sınamayın. Şimdiye kadar sorunuz var mı?"

"Şey..."

"İyi." Arka cebinden cep telefonunun şarj kablosunu çıkarıyor. "Seninki yakında bitecek, ama inatçı kıçının yardıma ihtiyacın olduğunda birini arayabilmesini istiyorum. Ya da bana mesaj atabilmeni. Ben yan odada bekliyor olacağım." Kabloyu ilaçların bulunduğu çantanın yanına attı. "Saatlerdir bu odada onlarla birlikteydin ve ne kafan güzel ne de öldün, bu yüzden ilaçları kendin alabileceğine güvenebilirim. Yardım etmemi istersen ya da kendini iyi hissetmiyorsan, sorun değil, söyle. Yardım ederim. Sen burada somurturken çantalarını karıştırdım ve cerrahının verdiği belgeleri ve gelecek randevularının programını buldum; on bir gün sonra protez için kalıp alınacak."

Boğazımdaki gerginliği gidermek için öksürüyorum. "Bence bu çok erken. Değil mi?" Bu süreç başladığından beri ilk kez, iyileşmemle ilgili meşru bir soru soruyorum. "Bence bu çok erken."

"Değil. Her gün fizik tedavine devam edeceğiz, seni buna hazırlayacağız. Hastanenin seni

sana daraltıcılar vermiş
olacağını biliyorum."
"Daraltıcılar mı?"

Bacağıma doğru başını salladı. "Seni sıkıca saran süper dar çorap. Dün senin için birkaç tane daha aldım, internetten daha ucuza geldiği için postayla da birkaç tane daha gelecek. Bunları sürekli giy, gerçekten işe yarıyorlar, söz veriyorum. Bundan on bir gün sonra şişliğin büyük ölçüde inecek, yani hazır olacaksın."

"Ama on bir gün çok kısa bir süre." Hala çok fazla acı çekiyorum, şu anda onun karşısında oturup damarlarımda yanan ateşi bastıramıyorum. Ama on bir gün sonra ayağa kalkıp yürümemi mi istiyorlar? "Hayır." Bir dizini kaldırıp yatağıma koyuyor. Artık benden korkmuyor.

Artık benden korkmuyor. İnatçı adımlarını atıyor ve korkmayı unutmuş. "On bir gün sonra *alçıya alınacaksın*, ama alçının hazırlanması birkaç hafta sürecek. Alçıyı giyebilmen için ameliyattan sekiz hafta kadar geçmesi gerekecek."

"Zorunda mıyım?"

Bir an durup başını yana eğiyor. O kadar güzel ki, midemi bulandırıyor. "Ne yapmak zorundasın?"

"Protez taktırmak mı?"

Gözleri kısılr. "Ah... Yani, neden istemediğini anlamıyorum. Hayatının geri kalanını tekerlekli sandalyede mi geçirmek istersin? Koltuk değnekleriyle mi? Poponun üzerinde kayarak mı?" *Kafamı sallamamı mı bekliyor?* "Protez teknolojisi son birkaç yılda çok ilerledi. Pantolonla giydiğinde kimse bir fark olduğunu anlamaz. Yürüyüşün doğal olacak, protezlerin yapıldığı malzemeler artık çok daha iyi, daha hafif ve kullanımı daha kolay, bu sayede bir tarafın ağırlaşmayacak. Dizin hala yerinde, bu yüzden mekanik dizlerin sıkışması veya takılması konusunda endişelenmemize gerek yok." Gözleri umutla parlıyor. "Tekrar koşabileceksin, Riley. Seni engelleyecek tek şey *sensin*, bacağın değil. Yani sanırım doğru cevap *evet*. Evet, protez isteyeceksin ve evet, mümkün olduğunca çabuk tekrar ayağa kalkmak isteyeceksin. Şu anda ağrın var mı?"

Kafamı sallıyorum.

O sırtıyor. "Yalancı. Nereden bildiğimi biliyor musun? Gözlerindeki acıyı görebiliyorum. Şimdi tekrar dene ve kahramanlık yapma; burada etkileyecek kimse yok. Şu anda acı çekiyor musun?"

"Zaten biliyorsan, neden soruyorsun? Yüksek sesle sızlanmamı mı istiyorsun? Ağlamamı ve zayıflıklarımı itiraf etmemi mi seviyorsun?"

"Hayır." Bacağını indirip yarım adım geri çekilir. "Benimle konuşmanı istiyorum, iletişim kurmanı istiyorum, çünkü senin aklını okuyamam." Göğsünü işaret eder. "Ben sadece Andi'yim, sadece bir insanım, sadece bir arkadaşım. Ben senin doktorun değilim, patronun değilim, hemşiren de değilim, bu da benim zaten dezavantajlı olduğum anlamına geliyor. *Gerçek* cevaplar istiyorum, çünkü sana yardım etmek istiyorum." Gözleri yumuşar. "Acı çekmek zorunda değilsin. Son birkaç gündür araştırma yapıyorum. Acını kontrol altına almaya çalışabileceğimiz bir sürü şey yazdığım bir defterim var."

Bacağım ağrıyorken yalnız kalmam, kendimi bırakıp ağrının geçmesini beklemem gerekiyor. Ağlayabilmek için mahremiyete ihtiyacım var, çünkü çok acıyor ve onun önünde kendimi bırakamam. O sadece Andi, kalbimi kontrol eden kişi, dünyamı yöneten kişi. Benim konumumdaki bir erkek, onun gibi bir kadının önünde ağlayamaz.

"Defterin mi var?"

"Evet! Dün gece oturduğum gerçek bir kitap. İnternette araştırmalar yapıyorum. Ampute olanlar için sohbet forumlarında takılıyorum. Doktorlarla sohbet forumlarında takılıyorum. *Ampute olan doktorlarla* sohbet forumlarında takılıyorum. Bugünlerde her şey için bir forum var! Milyonlarca soru sordum, milyonlarca not aldım. Acını bilmiyorum Riley. Kafanın içinde neler döndüğünü bilmiyorum ve biliyormuş gibi davranmıyorum. Olanların önemsiz bir şey gibi davranmayacağım, ama kontrol edebileceğim şeyler, halını atmak ve protez uzmanlarını araştırmak gibi şeyler, senin yapmana gerek kalmasın diye ben yapacağım."

"Haliyi attın mı?"

Kıkırdarak beni eliyle uzaklaştırdı. "Endişelenme. Bunu başka bir zaman konuşuruz." Sanki kendini hazırlamak için derin bir nefes aldı, ellerini kalçalarına koydu, ayakkabılarına dua etti, sonra yatağın benim tarafıma doğru yürüdü, ta ki kalbim boğazımda durana ve ellerim ona dokunmak için kaşınana kadar.

O hemen orada. Bir adım ötede.

Ama sonra durumu daha da kötüleştiriyor. Yatağın kenarına oturarak sırtını bacaklarıma dönüyor, ama omzunun üzerinden beni izliyor.

Ağırlığı yatağı sarsıyor ve karnıma acı veriyor, ama o bunu bilemez ve ben de kesinlikle ağlayıp ona söylemeyeceğim. "Sana yardım etmek istiyorum, Riley." Gözlerini kırptığında uzun kirpikleri yanaklarına değiyor. Sözleri ve masumiyetiyle beni kasten baştan çıkarmaya *çalışıyor*. "Senin iyi olman benim için gerçekten çok önemli. Bu yüzden burada kalacağım ve polis eskortu tehdidi bile beni korkutamaz. Buradaki polisleri tanıyorum, hepsi birer korkak."

"Andi..."

"Dee." Kaşlarını çatıyor. "Bana Dee, Deedee ya da 'evet bebeğim, daha derine gir' de."

Gözlerimi kısıyorum; alaycı tavrına çok kızgınım ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey olmadığı için öfkeliyim.

"Beni yerime oturtmak için şimdi tam adımı kullanma. Bu beni sinirlendiriyor." Yatakta dönerek, sağ dizini kalçama dayadı. "Birkaç hafta önce kavga ettiğimizi anlıyorum, ama o kadar da büyük bir kavga değildi. Gerçekten değil. Zamanlama çok kötü olduğu için bu olay çok abartılıyor. Şimdi benim tek kötü anımı, bana kötü davranmak için bahane olarak kullanıyorsun, ama ben buna tahammül etmeyeceğim. Aptalca davrandığım için özür diledim ve bunun yeterli olmasını bekliyorum. Tanrım, Riley!" Ellerini havaya kaldırdı. "Benden gerçekten bıktıysan, bunu öfke nöbeti geçirmeden, belki de hastaneden eve geldiğin gün değil, uygun bir şekilde iletmelisin. Aksi takdirde, sadece kötü bir gün geçirdiğini ve bunu benden çıkardığını düşünebilirim. Eğer durum böyleyse, Juicy Couture pantolonumu giyip kanepene oturur ve minderlere cips kırarım."

Acı içinde, duygusal ve yepyeni bir varoluşun eşiğinde, gözlerim hala ellerini kucağına geri bıraktığında göğsünün sallanışına takılı kalıyor.

Yine de, hiçbir şey hissetmiyorum.

Yutkunarak, kanepemde film izleyerek geçirebileceğimiz tüm güzel anları hayal ediyorum. Atıştırmalıkları. Kahkahaları. Bir erkeğin ruhunun temellerini değiştiren sevişmeyi. Ama beni buraya getiren silahın ucundan çıkan duman gibi, her şey

sanki hiç var olmamış gibi uçup gidiyor. Kurşunlar kalıyor, hasar verilmiş, ama duman yok olmuş.

"Bitti, Dee." Onun adını söyle. Ona hak ettiği saygıyı göster, sonra bırak gitsin. Özgür bir kuş gibi, uçup gitmeyi hak ediyor. "Bunu sakın bir şekilde, öfke nöbeti geçirmeden ve vücudumda aşırı miktarda uyuşturucu olmadan söylüyorum." Elimi Ninja'nın sırtında gezdirip kulaklarını kaşıyorum. Ellerimi meşgul tutmazsam, Dee'yi tutup kalması için yalvarabilirim. "Seni burada istemiyorum, evimde istemiyorum. Açıkçası," boğazımı temizliyorum. "Seni kasabamda istemiyorum. Kendi dünyana geri dönmeni ve tanışmadan önce yaşadığın gibi uzun ve mutlu bir hayat sürmeni istiyorum."

"Benim yaşadığım gibi uzun ve mutlu bir hayat mı?" Parlak gözleri öfkeyle parlıyor. Kendini tutuyor, titreyen ellerini zar zor gösteriyor, ama gözlerini kontrol edemiyor. "Mutlu hayatım mı, bir zorba için çalışmak, yalnız yaşamak, bebeklerimi özlemek mi? Evet, orada kesinlikle mutluydum, ama birikimlerimi ve maaşımı, onları görmek için buraya uçmak için elimden geldiğince sık sık harcıyordum. Seni görmek için." Yataktan kalkar ve tekrar bacağıma dokunur. "Çorbanı iç, Riley. Ben gitmiyorum."

"Az önce, sana söylersem gideceğini söyledin..."

"Hastaneden eve geldiğin gün olmaz dedim." Omuz silkiyor ve yatak odasının kapısına doğru yürüyor. "Görünüşe göre bu raundu ben kazandım, ve gelecek için bir ipucu: *Her* raundu ben kazanırım. Hile yapmak, yalan söylemek veya çalmak için fazla gururlu değilim. Ve artık polis olmadığın için bunu itiraf edebilirim ve başım belaya girmez. Cep telefonun ve şarj aletin var. Yemeğin var." Kapıyı açar, koridora uzanır ve koltuk değnekleriyle geri gelir. "Ve şimdi bunlar da var." Odanın karşısına geçer ve koltuk değneklerini yatağının yanındaki masaya koyar. "Akşamları senin alanına girmeyeceğime söz verdim, o yüzden seni yalnız bırakacağım. Bir şeye ihtiyacın olursa, seslenmen yeter. Gururlanma, Riley. Beni çağır, hemen gelirim. Aksi takdirde, saat geç oluyor, o yüzden..."

"Saat altı oldu."

"Evet, geç oldu." Esneme numarası yaparak pencereye doğru başını salladı. "Bu yılın ilk karı yağıyor. Heyecan verici, değil mi? Sanki doğa ana senin eve dönmeni beklemiş gibi." Dönüp kapıya doğru yürüdü. Elini kapı koluna koyup omzunun üzerinden bana bakarken

, gözleri derin bir hüznle bulanıklaşır; bu benim çok iyi bildiğim bir şey, ama onun güzel gözlerinde görmeyi hiç beklemediğim bir şey. "İyi olduğuna gerçekten çok sevindim, Riley. Senin için çok korktum, ama şimdi buradasın. Tam önümde ve güvendesin. Böyle kalmasını sağlayacağım." Kapıyı açar ve dışarı çıkar. Durur, gözlerini indirir. "Bu gece aramazsan, yine de burada olacağımı bil. Neye ihtiyacın olursa, ne zaman olursa, burada olacağım. Aramazsan, tatlı rüyalar ve iyi dinlenmeler dilerim. İyi geceler."

Kapıyı yumuşak bir sesle kapatır ve sessizce koridorda yürür. Ayakları ahşap zeminde ses çıkarmaz, ama tırnaklarının hızlı stakato sesi bana onun bir domuzu olduğunu hatırlatır.

Lanet olası bir domuz.

"Ninja..." Derin bir nefes alıp, sonra iç çekerek nefesimi bıraktım. En azından tartışmadık. Ben özellikle kötü davranmadım. Hiçbir şey fırlatmadım. Bacağımda yankılanan gürültüyle başımı geriye atıp gözlerimi kapattım, kedimin kulaklarını kaşıdım ve uzun bir geceye tek başıma hazırlanmaya başladım.

ANDİ

KULAKLARI SAĞIR EDEN SESSİZLİK

Oturma odasında kalitesiz bir televizyon programı oynuyor ve Riley'nin sehpasında yumuşak mumlar titriyor. Parlak ışıklarla dolu bir ev istemiyorum. Gürültülü, ciddi veya ağır bir ortam istemiyorum. Titreyen mumlar ve beyin gücümü harcamak zorunda olmadığım eğlenceler istiyorum. Her şeyin daha kolay olmasını, kalbimin bu kadar acımamasını ve Riley'nin bu kadar acı çekmemesini istiyorum, bu yüzden omzumla dondurucu kapısını kapatıp gümüş çatal bıçak çekmecesinde duruyorum.

Riley'nin odasından ayrıldığımdan beri duş aldım, çünkü duşta bir an için gerçekten *kendimi hissedebiliyorum* ve kimse bunu asla bilmeyecek. Dün Jonah'ın dükkanından aldığım şampuanla saçımı yıkadım, kasadaki güzel kızın incelediği pembe ojeyle ayak tırnaklarımı boyadım, çenemdeki sivilceyi patlattım ve en son odadaki adama ait olabilecek lacivert pamuklu pijama altını giydim.

Artık beni istemeyen adamın.

Çekmecedен bir tatlı kaşığı alıp kaseye koyduktan sonra, soğudukça sertleşen çikolatalı nane sosuyla kaplı vanilyalı dondurma kasesiyle gölgeli mutfağı terk edip, uyuyan Nacho'nun yanındaki deri koltuğa uzanıyorum.

Yaşıma göre aşırı yorgunum, hayatımda hiç hissetmediğim bir yorgunluk bu.

Son birkaç gündür bir görevim vardı: Evi hazırlamak, Riley için her şeyi kolay ve güvenli hale getirmek. Tüm bu kaos içinde tek bir an bile sıkılmadım, ama şimdi o evde, monte edilecek sandalye, silinecek yer, yapılacak çorba kalmadı. Ninja bütün gün insanıyla birlikte saklandığı için, tepside kedi kakası bile yok.

Havada yüzen ve ruhlarımızı bedenlerimizden emen ağır bir acı ve keder bulutu dışında hiçbir şey yok.

Ayaklarımı popomun altına kısıtıp dirseğimi kol dayama yerine dayadım, sağımda şömine yanıp sönüyor, yüzümün bir tarafını ısıtıyor, gerçeklik televizyonu retinamızı yakıyor ve dondurmam kasede eriyor.

A değilim.

Artık duygularımı yemekle bastırmak bile istemiyorum.

Ama kaşığımı alıp biraz alıyorum. ikolatalı tatlıyı yiyip bitirmeliydim, iki gün boyunca çok çalışıp az uyuduktan sonra açlıktan lmeliydim ve oturmaya hazır olmalıydim. Ama rahatlama ya da *işi iyi yaptığım* hissi duymuyorum. Tek hissettiğim, Riley'nin gözlerindeki çaresizlik, çünkü hastane odasındaki o an zihnimde tekrar tekrar canlanıyor.

Battaniye kaldırılıp bacağı ortaya çıktığında çok zgnd.

Evet, kızgındı, ama bunun altında, ölçülemeyecek kadar zgnd.

Koridorun sonunda kapı açıldı ve beni korkuttu, ne kadar Sessizlik hakimdir ve kalbim çılgınca atmaya başlar. Göğsümde hızla çarpar, diyaframıma vurur ve nefesimi keser. Kanepedeki yerimden kıpırdamam. Koridora bile bakmam, çünkü yardımımı isteseydi, isterdi. Bunun yerine, titreyen ellerimle biraz dondurma alıp ağzıma atarım ve tüm dikkatimi televizyona vermiş gibi davranırım.

Kulaklarım aşırı duyarlı, açık ve onun çıkardığı her küçük sesi dinliyor. Ninja koridorda koşuyor, ahşap zeminde pençelerinin çıkardığı derin sesler çamaşır odasının fayanslarına, sonra da kedi kum kutusuna çarptığında kesiliyor.

Bir dakika önce derin uykuda olan Nacho, şimdi başını kaldırıyor ve Riley bize zarar vermeye geliyormuş gibi gözlerime bakıyor. "Sorun yok." Kulaklarını okşuyorum ve o sırtıma daha da yaklaşınca yarım santim ne eğiliyorum.

Hayatımda hiç bir erkeğin yanında gergin olmamıştım, özellikle de Riley'nin yanında, ama az önce beş dakika boyunca odasının önünde beklediğim gibi

bugün de kalbim çarpıyor ve avuçlarım terliyor, onun harekete geçmesini beklerken aynı bekleyişi yaşıyorum.

Buraya gelecek mi? Ninja tuvalete gider gitmez yine kendini odasına kapatacak mı? Sırf bana inat etmek için dondurmamı alıp yüzüme atacak mı?

Yerde tekerleklerin gıcırdamasını, parke üzerinde yuvarlanma sesini duymuyorum, ama sonra koltuk değneklerinin zorlanma sesini duyuyorum. Plastik sap, bir adım attığında yere çarpan ağır ses.

Yavaş ve neredeyse ölümümün sebebi oluyor, çünkü o koridorda ilerlerken ben beş dakika boyunca tatsız dondurma yemek ve anlamsız televizyon programları izlemek zorunda kalıyorum. Yavaş olmasının sebebi ayaklarının dengesiz olması mı, yoksa burada olduğumu bildiği ve beni görmek istemediği için zaman mı kazanmaya çalışıyor, bilmiyorum. Geçmişte Mia'nın kliniğine koltuk değnekleriyle gelen milyarlarca insan gördüm, hepsi Riley'den daha hızlıydı, yaşlılar bile, ama içimdeki her içgüdüyle mücadele ederek ayağa kalkıp ona gitmekten kendimi alıkoyuyorum.

"Andi... Şey... Bir sorum var." Koridorun sonunda duruyor, televizyondan gözlerimi ayırabilseydim onu görebilirdim. Derin bariton sesi karnımı sıcaklık ile dolduruyor ve neden onun masumiyetiyle dalga geçtiğimi sorgulamama neden oluyor. Sesi bir çocuk gibi gelmiyor. Göğsü ve bacakları kesinlikle bir çocuğunki gibi değil. Yüzü tamamen aynı görünse de, son birkaç hafta içinde yaşlanmış.

"Andi?"

Ona bakmıyorum. Hazır değilim.

O içini çekip bir adım daha yaklaşır. "Deedee?"

Gözlerim, dökülmesine izin vermediğim gözyaşlarıyla yanıyor. Sadece başımı çevirerek, geniş vücudunu, güçlü göğsünü, koltuk değneklerinde dengede durmasını sağlayan kalın kollarını inceliyorum. Ninja bacaklarının etrafında dolaşıyor, kalan ayak bileğine yüzünü sürtüyor ve o kadar sert eğiliyor ki, ayağını ayarlamak zorunda kalıyor, yoksa düşme riski var.

Yutkunarak başımı kaldırıp gözlerine bakarım.

"Evet?" "Meşgul müsün?"

Kaşlarım çatıldı. Kaşığı kaseye geri bırakıp kol dayama yerine koydum ve yemeyi bıraktım. "Sorun bu mu? Bir şeye mi ihtiyacın var?"

"Hayır, sorum bu değil." Elini uzatıp, eskiden hiç olmayan sakallarını sinirli bir şekilde okşadı. "Sadece bir şeyi bölmediğimden emin olmak istedim."

Omuz silkiyorum. "Sadece televizyon izliyorum, ama pek bir şey yok."

Başını sallayarak, bir adım daha ileri atar ve titrek bacağıyla dengesini yeniden sağlar. O koltuk değneklerini kullanmakta pek becerikli değildir, eve çok erken gönderilmiştir. "Bir dakika sana eşlik edebilir miyim? Artık ayakta durmak istemiyorum. Ben..." İçini çeker. "Yorgunum."

Sonunda, süper kahraman olmadığını kabul ediyor. "Sorun değil." O ilerlerken ayaklarımla yere basıyorum, sonra ayağa kalkıp yer açmak için sehpayı televizyonun önüne itiyorum. Bu hareket onu rahatsız ediyor – ona yer açmam, onun yardımı olmadan ağır masayı itmeme – ama yine de yapıyorum ve geri döndüğümde koltukta durmak için koltuk değnekleriyle uğraştığını görüyorum, kolumu onun kolunun altına sokuyorum ve gerginliğini görmezden geliyorum. Onun yarısı kadar ağırlığım var ve birkaç santim daha kısayım, bu yüzden düşerse muhtemelen ikimiz de düşeriz, ama ona biraz denge sağlayabilirim. Koltukların ucuna koltuk değneklerini dayayıp dönmesine yardım ederken, boktan koltuk değneklerinden daha fazlasını sağlayabilirim.

Onun sağ tarafında duruyorum. Yaralı bacağına dokunmuyorum, ondan bahsetmiyorum ya da uyluğumla ona değdirmiyorum. Dengesi yerine gelene kadar kolunun altında duruyorum ve o sol eliyle kanepenin çizik ucunu tuttuğunda, ben de sağ eliyle tutuyorum ve tüm gücümü kullanarak, ayağımdan kayıp onun kucağına düşmeden onu aşağı indirmeye çalışıyorum.

İçimdeki kadın, kucağına tırmanıp, benden nefret etmeyi bırakana kadar ona sarılmak isteyebilir. Ama içimdeki realist, onun bundan nefret edeceğini bilir.

"Teşekkürler." Boğazını temizler ve pantolonunu düzeltmek için uğraşır. Başını geriye atıp tavana bakarken, bacaklarını açar ve sanki maraton koşmuş gibi nefes alır.

Bu yanlış. Bu güçlü adamın, vücudunu geliştirmek için çok çalışan spor salonuna düşkün adamın, şimdi koltuk değnekleriyle on metre yürüdükten sonra nefes nefese kalması çok yanlış.

Nacho kanepenin benim tarafımda titriyor, titreyip titreyerek bir yığın halinde, bir yastığın altına kıvrılmış ve herkesin duyabileceği, Riley'nin duygusal ve zihinsel durumunda olan bir adamın bile duyabileceği korna sesleri çıkarıyor.

"Bir domuzun var." Başını sallar. "Bir domuzun olduğuna inanamıyorum."

Onu kucağıma alıp gömleğimin altına sokuyorum, çünkü çantayı çok seviyor ve karanlıkta sakinleşiyor. Kanepenin tam karşı ucuna oturup, ayaklarımı tekrar popomun altına çekiyorum ve sesleri kesmek için karnını kaşıyorum. "Evet. Sizi rahatsız ettiysem özür dilerim, ama temizdir, söz veriyorum. Hiçbir şeyi kirletmez, tuvalet eğitimi var ve alerjen falan olduğunu sanmıyorum. Sizin bir kediniz var ve o da sinüslerinizi rahatsız etmiyor, o yüzden Nacho'nun da güvenli olduğunu düşünüyorum."

"Neden bir domuzun var, Andrea?"

Andrea... Anlıyorum. "Neden bir kedin var, Riley?"

Cesurca, tam zamanında dönüp onun sırtışını yakalıyorum. Hâlâ tavana bakıyor, ama en azından somurtmuyor. "Onun bir eve ihtiyacı vardı. Benim de bir arkadaş. Omuzlarını silkiyor. "Özetle durum bu."

"Şey... aynı." Dondurma kasesini elime alıp erimiş içeriği karıştırmaya başlıyorum. "Bir arkadaş istediğim için hayvan barınaklarını araştırıyordum. Aslında bir kedi arıyordum ve muhtemelen ona Michelangelo ya da Donatello gibi bir isim verirdim, ama..."

"Kaplumbağalar mı?" Başını çevirip gözlerime baktı. "Ninja yüzünden mi?"

"Aynen öyle. Ninja teması üzerindeydim, ama sonra web sayfasında Nacho'yu gördüm. Birdenbire domuz sahibi olmak o kadar da çılgınca gelmedi."

Alaycı bir şekilde güldü. "Tabii ki öyle."

"Öldürülecekti, Riley! O daha bir bebek. Onu üreten iğrenç yetiştiricilerin, onu sevimli bir çanta aksesuarı isteyen aptal bir sosyetik kadına satıp, sonra da bunun çok zor olduğuna karar vermeleri onun suçu değil. Ertesi sabah, komşu ilçeye gittim ve onu evlat edinmeme izin vermeleri için yalvardım."

"Ve şimdi burada; sosyete domuzu, buraya gelmek için ülkeyi baştan başa uçtuktan sonra, kendisine ait olmayan bir evde lüks içinde yaşıyor. Uçtun,

değil mi?"

Başımı sallıyorum.

"Ve kargo bölümüne binmedi, değil mi?" Gözlerimi

kısıyorum. "Kesinlikle hayır."

Gülümser ve tekrar tavana bakmaya başlar. "Tahmin etmiştim."

"Sorun neydi, Riley? Ne *kadar* önemliydi ki

sessizlik yemininizi bozup benimle konuşmaya gelmek için bu kadar önemliydi?"

Neden ona bu kadar kötü davrandığımı bilmiyorum. Onun buraya gelmesini istedim, bunun gerçekleşmesi için evrene yalvardım ve şimdi buradayken, benim koca ağzım yüzünden güçlü çenesi hayal kırıklığıyla gıcırıyor.

"Ninja'nın kuyruğuna ne olduğunu bilmek istedim."

"Oh..." Dönüp, kahve masasının altından, yaklaşık üç metrelik mesafeyi geçip, onun bacağına sarılmak için sürünerek ilerlemesini izliyorum. "Sanırım perdelerden düşüp kuyruğunu kırdı. Her ihtimale karşı onu veterinerine götürdüm, ama veteriner sadece sargı yapıp beklememiz gerektiğini söyledi."

Gözleri... bir şeyle parlıyor. Pişmanlık mı? Onu koruyamadığı için üzülüyor mu? "Acı çekiyor mu?"

"Hayır." Acısı olsa bile ona söylemezdim. "McHotty iyileşmeye başladığını söyledi. Sadece beklememiz gerekiyor."

"McHotty mi?" Yine sinirlenerek, gözleri etrafta dolaşüyor ve hayat seçimlerimi yeniden düşünmeme neden oluyor. "McHotty de kim lan?"

"Şey..." Kahretsin. Zaman kazanmak için dondurmamı masaya bıraktım. "Üzgünüm, kötü bir şakaydı. Demek istediğim, veteriner. O... şey, çekici bir adam, kör bir kadın bile bunu görebilir, bu yüzden kafamda ona McHotty adını taktım. Aptalca bir şeydi, senin için endişelendiğim bir anda kendimi güldürmek için yaptığım bir şakaydı..."

"Tamam. Harika." Riley, ben onun hareket ettiğini fark edemedim, homurdanarak kanepenin kenarına doğru sürünür. Koltuk değneklerini kapar ve kendini kaldırır, bu sırada homurdanması acı dolu bir ciyaklamaya dönüşür, ama bana yardım etme şansı, ayağa kalkıp ona yardım etme fırsatı vermez. Koltuk değneklerini kollarının altına sıkıştırır, derin bir nefes alır ve dengesini sağlar. "İyi geceler, Andrea. Artık Oz'un yanına dönebilirsin. Ya da, bilirsin, üç bin mil uzağa. Hemşire yarın burada olacak, yani sensiz de idare ederim."

Arkasını dönüp bakmıyor. Ninja'yı bile çağırıyor. Buraya geldiğinden daha hızlı bir şekilde topallayarak uzaklaşıyor ve beni ateşin yanında oturmuş bırakıyor; ateşi tenimde hissediyorum, ama onun hızlı ayrılışının damarlarımda dolaşan buza karşı güçsüzüm.

Ninja, ikilinin son bir "*siktir git*"i olarak oturma odasından fırlar, sonra yatak odasının kapısı çarpar ve Nacho gömleğimin altında ciyaklayınca irkilirim.

Beş dakika geçer. Sonra on dakika.
Yirmi dakika geçer, ama o geri dönmez.

Geri döneceğini düşünmek aptalca, ama içimdeki kadın, aşık olan kadın, bu kadar çok zaman geçirdiğim adamın bana dokunmadan, beni odasına götürmeden, varlığını kabul etmeden gittiğini kabul edemiyor.

Seks yapmak istemiyorum, ama onunla yatabilirdim. Saçlarını okşayabilir, başını göğsüme yaslayabilirdim.

Ama o gitti; fiziksel olarak ve sanırım duygusal olarak da. O kadar uzakta ki, sanki kalbim kendi içinde çökecekmiş gibi hissediyorum.

Bu benim hatamdı. *Ben tam bir aptalım.*

RİLEY

VAY CANINA... NE TESADÜF

"Nacho! Nacho, hayır!" Yatak odamın kapısını açarak, kapı çerçevesine yaslanıp, koşan domuzcuk ayakları, düşen plastik şişeler ve ardından zemine çarpan camdan bir şeyin sesine kaşlarımı çattım. Ne olursa olsun, parçalanmıyor, kırılmıyor, bu yüzden sakat bir kahraman gibi koridora koşup günü kurtarmaya çalışmıyorum. Her neyse, mutfakta yere yuvarlanıyor, sonra duruyor – belki de ada tezgahına çarparak. "Nacho!" Kimsenin beni göremeyeceği, kimsenin beni yargılamayacağı koridorun mahremiyetinde, onun homurtusuna gülümsüyorum. "Sen çok yaramazsın! Ona ne söyleyeceğim? Ha?"

Andi homurdanır, tekrar homurdanır, sonra domuzun neredeyse alaycı bir tonda homurdanmaya başlamasıyla patlayıcı bir nefes verir. "Nacho! Onun bokunu çiğneyemezsin. Tanrım!" Gizemli cam tekrar yuvarlanır, sonra Andi domuzu korkutmak için ayağını yere vurur. Bu da beni sıçratır ve kapı eşiğine doğru sallanırım.

Nacho ciyaklar, zeminde ayaklarını döndürerek tutunur, sonra koridora fırlayarak özgürlüğe koşar, ancak koridorun sonunda beni görünce hızla sola dönerek misafir yatak odasına girer.

Gözlerimi kısarak, koltuk değneklerini kollarımın altına yerleştirip başımı salladım. *O yapmadı... Kesinlikle yapmadı...* Koltuk altlarımdaki kabarcıklar üzerinde evimde bir tur daha atmaya hazırlanırken nefesimi verdim – bugün tekerlekli sandalye günü olabilir ve bu, herhangi bir kurşundan milyon kat daha fazla içimi yakıyor – yavaşça koridorda ilerledim ve Andi'nin hareketlerinin donup kalmasını görmezden geldim. O beni göremez. Ben de onu göremem. Ama havadaki elektrik her şeyi anlatıyor ve koltuk değneklerimin yere vurması her hareketimi ele veriyor.

Geldiğimi duyuyor ve onu tedirgin ettim.

Misafir odasının kapısında durup, annemin yatağında duran domuzu ve yastığın altından çıkan domuz kıcını gözlerimle süzdüm. "Sen lanet olası bir tütü mü giyiyorsun?"

Andi mutfakta ciyaklıyor, plastik şişeleri geri dönüşüm kutusuna atıyor ve bulaşık makinesini doldurmaya başlıyor.

Odaya giriyorum, zeminin ahşaptan halıya değiştiğini unutuyorum ve koltuk değneklerimle sallanıyorum. Yaklaşarak, domuzun kıcındaki pembe tütüye bakıyorum. "Payetleri var. Payetli pembe bir tütün var."

Nacho yastığın altında titriyor ve beni gerçekten suçlu hissettiren korku dolu çığlıklar atıyor. İdrarını kaçırıp annemin yorganını kirletmeden önce yavaşça geri çekiliyorum, kapıya dönüp yumuşak halıdan iniyorum. Koridorun zemini acımasız, koltuk değneklerini hassas koltuk altlarına bastırıyor ve dudaklarımdan bir tıslama çıkıyor.

Gözlerimi kapatıp başımı eğerek, acıyı nefesimle bastırıyorum ve hala öleceğini düşünen psikopat domuzu görmezden geliyorum. Çığlıkları yepyeni bir desibele ulaşıyor, beynimin içinde yankılanan ve dişlerimi ağrıtan tiz bir çınlama.

Bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Kendi lanet sorunlarıma odaklanmaktan ve ilaçlarımı kusmamaya çalışmaktan başka yapabileceğim bir şey yok. Midem haplar dışında boş, Dee'nin benim için yaptığı lezzetli çorba ve ekmeği çoktan bitirdim.

Bu sabah uyandığımda boş tepsi hala yatağımın ucunda duruyordu. Gece gizlice odama girip tepsiyi alacağından endişelenmiştim. Bu tam da onun yapacağı bir şeydi; uyurken gizlice odama girip, öfkemi görmemek için sessizce çıkmak. Ama bunu yapmadı. Tepsi bıraktığım yerde duruyordu ve odama girmediği için hem rahatlamış hem de üzülmüştüm.

Kafamı sallayarak, hemşire gelmeden hazırlanmak için zaman kazanmak amacıyla hareket etmeye hazırlanırken, omuzlarımı dikleştirip kollarımdaki ve karnımdaki ateşli acıyı görmezden geliyorum.

Çoğunlukla sessiz olan oturma odasına çıktım, solumdaki boş kanepeye, sonra sağımdaki mutfak adasına baktım ve gözlerimin önündeki vahşi güzelliği görünce dilimi yuttum.

Saçları diken diken, gömleği – *benim* gömleğim – bir omzundan sarkmış, narin köprücük kemiğini ortaya çıkarmış, pantolonum ise belinde toplanmış, sıkıca bağlanmış bir iple tutturulmuş ve alt kısmında toplanmış, çünkü onun bacakları için birkaç santim fazla uzun.

Mavi gözleri beni ihtiyatla izliyor; yeni bir gün, *Riley günaydın diyecek mi, yoksa hala pisliğin teki mi?* Vahşi görünümü ve bol giysileriyle tezgaha yaslanıyor, iki eliyle buharlı bir kahve fincanını tutuyor ve her şey tamamen normalmiş gibi davranıyor.

"Domuzun pembe bir tütü giyiyor..."

Yanakları pembeye dönüyor, sonra gözleri tekrar fincana dönüyor. Göz teması kuramıyor ve dünden farklı olarak bu beni eğlendiriyor. "Evet? Ne olmuş yani?"

"Yani... hiçbir şey. Sadece bir gözlem yapıyorum."

"Aferin, iyi gözlem. Kahvaltı ister misin?" "Hayır, sadece..."

Daha önce tutu giyen bir domuz görmemiştim."

O, savunma amaçlı omuzlarını kaldırarak homurdanır. "Bunun nesi bu kadar önemli ki? Sadece bir parça tül. Onu tutturmak otuz saniyemi aldı."

Telaşlı Andi çok eğlenceli. Onu tanıdığımdan beri, beni dengesizleştirmeye çalışıyor, her zaman beni telaşlandırıp kızartmaya çalışıyor, ama işte buradayız; bir adam domuzunun tütü giydiğini söylüyor ve o buna dayanamıyor. "Doğru... ama domuzun üzerinde."

Hırlayarak dönüp sonunda gözlerime bakıyor. "Biliyor musun? Bu konuyu kapatmalısın. Ben senin fikrini sormadım. Sen de benim dağınık saçlarım veya gömleğimdeki diş macunu lekesi hakkında fikrimi sormadın. Sanki biri göğsüne boşalmış gibi görünüyor, biliyor muydun?"

Gözlerimi gömleğime indirip beyaz lekeye kaşlarımı çatıyorum. "Bu diş macunu."

O, zarif bir şekilde omuz silkiyor. "Dediğim gibi, sen sormadın, bu yüzden bir adamın gece odana gizlice girip göğsüne mastürbasyon yaptığından şüphelendiğim konusunda bir fikir belirtmeyeceğim."

Ve yine beni zor durumda bırakmaya başladı. "Her neyse. Domuzun için bir tütü yaptın ve bence bu... sevimli."

"Kapa çeneni. Kahvaltı istiyor musun, istemiyor musun?"

"Evet." İç çekerek başımı eğiyorum ve tezgaha doğru ilerliyorum.
"Ben hallederim."

"Hayır, ben hallederim." Tezgâhtaki defter ve kahveden uzaklaşıp kiler kapısını açar. Eskiden şekerli mısır gevreği yemem, daha çok omlet ve protein shake seven bir adamdım, ama bir şekilde yokluğumda, sihirli bir şekilde, kilerimde yedi farklı parlak renkli kutu var, hepsinin önünde bir çizgi film karakteri ve yanında gizli bir besin değerleri tablosu var.

"Kaptan mı istiyorsun? Yoksa pul mu? Yoksa Andi spesiyali mi istiyorsun?"

"Andi spesiyali nedir?"

"Andi özel!" Üç kutuyu kucaklayarak kilerden çıkar. Onları spiral ciltli defterindeki notlarının üzerine mutfak tezgahına bırakır, dolaptan bir kase almak için dönüp, ben tezgahın önünde durup tırmanmam gereken tabureyi incelerken, gümüş çatal bıçak çekmecesine uzanıp bir kaşık alır.

Etrafa bakındığımda, yemek masasını görüyorum; sandalyeler çok daha alçak, oturması çok daha kolay. Masa resmi etkinlikler, romantik akşam yemekleri, Andi'yi yatak odasına götürmeden önce mum ışığında baştan çıkarmak ve burnumda onun kokusu varken uykuya dalmak için. Tezgah ise kahvaltı yaptığımız ve günün planlarını konuştuğumuz yer.

Ama oraya tırmanabileceğimden emin değilim, tırmanabilsem bile bacağımın öyle sallanmasının rahat olacağından emin değilim.

Bana bakarak, Andi ilk kutuyu açıp duraksıyor, sonra onu düşürüyor, odadan fırlayıp çıkıyor ve tekerlekli sandalyemin halıdan döşemeye geçmesiyle çıkan gıcirtı sesi dişlerimi gıcırdatıyor.

Koridorda hızla ilerler ve köşeyi çok erken dönüp duvarın köşesini çizdiği küfür eder.

"Kahretsin, özür dilerim. Düzeltirim. Şimdi otur." Arkamda bir adım durup frenleri çekiyor. Tek kelime etmeden uzaklaşıp tezgaha geri dönüyor ve kaseye mısır gevreği döküyor. Bir çeşit mısır gevreği. Sonra üstüne başka bir çeşit. Sonra üstüne üçüncü bir çeşit. Kafasını kaldırıp bana bakıyor, kaşlarını çatıyor ve alnına derin bir V şekli çiziyor.

"Sanki seni zehirlemeye çalışıyormuşum gibi bakma bana." Kiler'e geri döner ve tanıdığım bir torba çıkarır. "Şekerini onlardan al. Biraz müsli ve tam yağlı süt ekle, saatlerce enerjik kalmanı sağlayacak dengeli bir kahvaltın hazır." Sütü döker ve kaseyi bir santim öne iter. Yukarı bakıp sırtıtarak, "Andi Özel" der.

"Andi Özel'i sadece şekerden ibaret."

"Ayrıca dayanıklılık için müsli ve kemiklerin için süt. Bacağın ve ayağınla birlikte yaklaşık yirmi tane aldılar, ama hala kalsiyum almak için yüz seksen tane falan var, o yüzden sızlanmayı bırak ve otur. Masaya otur, ben de seninle birlikte yemek yiyeceğim."

"Sen de yemek yiyecek misin?" Geri çekilip sandalyeye oturmaya hazırlanıyorum. Koltuk değneklerini kullanırsam kollarım ağrıyor. Ama sandalyeyi kullandığımda, çok oturmaktan kığım ağrıyor. *Harika*. Otururken, sakat bacağım çelik çerçeveye çarptığında ve uyluklarımdan karnıma kadar alevler yayıldığında homurdanıyorum, ama karın kaslarımı gerdiğimde durum daha da kötüleşiyor ve karnımdan sırtıma kadar uzanan morluktan yeni bir ağrı dalgası yayılıyor.

Berbat durumdayım ve yaptığım her hareket yeni bir acıyı fark etmemi sağlıyor.

Andi, ben oturana kadar konuşmaz. Ayak parmaklarım gevşeyene ve nefesim düzeline kadar kıpırdamaz. Ve bakışlarını fark ettiğinde, başını kaldırır ve başka bir kase almak için döner. "Evet! Yemek yiyeceğim. Açlıktan ölüyorum, ama senin kalkmanı bekliyordum. Kahvaltıya katılmanı umuyordum."

"Şeker kasesini de mi yiyeceksin?"

"Tabii ki." Etrafta koşturup, eşofmanımın paçalarını terlik olarak kullanıyor. "Ben yemiyorsam sana yemeni nasıl söyleyebilirim? Bu çok kaba olur."

"Muhtemelen benim için uyuşturucu katılmış kekler yapıp sen yemediğin gibi."

Burun kıvrarak, aşırı doldurulmuş mısır gevreği kasenin kenarından taşana kadar sütünü döker. "Çok eğlenceliydi. Şefe esrarlı kek verdiğine inanamıyorum."

"Onları ona ben *vermedim!*" O sütleri buzdolabına koymakla meşgulken sandalyeyi çevirip masaya doğru ilerliyorum ve boş bir yer bulduğumda dişlerimi gıcırdatıyorum. Yer açmak için sandalyeyi çekmem gerek yok; o zaten çekmiş. "Tencereyi gizlice içeri soktun." Masada oturan normal bir adammışım gibi davranabileceğim bir yere kadar tekerlekli sandalyemi itiyorum. Bir saniye sonra o da oturacak, sonra yemek yiyip rol yapabileceğiz. Bu neredeyse "ertesi sabah" kahvaltısı gibi olabilir, ancak o geçen seferkinden çok daha uyanık ve neşeli.

"Bunu normal bir proteinli brownie sanarak işe götürdüm, Andi, ve patronum onu benden çaldı. Etrafımdaki tüm pislikler ya yalancı ya da hırsız."

Arkamda durup omzumun üzerinden kaseyi yere koydu ve kıkırdatarak yanağıma nefesini üfledi. "Böyle harika insanları tanımak zor olmalı. Herkes sert başlı polis şefi ile kafayı bulamaz. O genellikle bu tür şakalar için fazla huysuzdur."

"Onunla kafayı bulmadım."

"Tabii, çünkü senin malını çaldı. Ne yazık." Tsk'layarak, parmak uçlarını ensemin arkasına kaydırıp ve kasesini almak için uzaklaştı. "Bence bu gece pişirmeliyiz. İstersen içine mal koyabiliriz ya da normal yapabiliriz. Her halükarda, şu anda ihtiyacımız olan şeyin çikolatalı bir lezzet olduğunu düşünüyorum."

"Öyle mi?" Omzumun üzerinden öfkeli bir bakışla ona baktım. "Bacağımın yeniden çıkmasına yardımcı olur mu?"

Hiç tereddüt etmeden, karşımdaki sandalyeye oturur ve kaşığını daldırır. "Asla bilemezsin, bebeğim. Daha garip şeyler de oldu. Ye, gücüne ihtiyacın var."

"Şeker güç değildir Andrea. Şeker benim zamanımı boşa harcamaktır."

Alaycı bir şekilde dudaklarını büzüp başını salladı. "*Andrea. Andrea. Andrea.* Bugün biri huysuz bir bebek gibi davranıyor, ha? Bir erkeğin bacağını bir kez koparırsan, bunun sonu gelmez."

"Andi..." Beni sınıyor. Gitmemek, onu dizimin üzerine yatırıp kıcını kızartmamak için sahip olduğum irade gücünün son damlasını bile sınıyor. "Kes şunu."

"Hayır..." Ağzına çok fazla mısır gevreği doldurur, fazlası ağzından dökülür ve sütü çenesine damlar. "Daha yeni başladım." Konuşurken daha fazla mısır gevreği ağzından dökülür. "Sana soğuk kahvaltı verdiğimi fark ettin mi? Böylece onu fırlatırsan, kemiklerimden derimi eritmez. Artık korkusuzum. Gel bana, Cruz. En kötüsünü yap, çünkü hazırım."

"Domuzun pembe tütü giyiyor."

"Kapa çeneni!" Somurtarak kasesine bakıyor ve sincap gibi fındık kaçakçılığı yapar gibi şeker koyuyor. Ama onun öfkesi beni mutlu ediyor. Bacağımla dalga geçmek mi istiyor? Tamam. Sempatı duymaktan iyidir. Ben de kaşığımı kaldırıp yıllardır yaptığım tüm zorlu çalışmaları bozma sürecine başlıyorum.

Spor salonu günleri, ağırlık kaldırma, kardiyo, dalış.

"Eskiden makro besinleri sayardım." Üç tahıl karışımını kaşıkla ağzıma atıp yavaşça çiğniyorum. Dişlerimin çürümeye başladığını hissedebiliyorum. "Makroları sayardım, sonra karın kaslarını sayardım."

"Senin karın kaslarını da saydım." Kaşlarını kaldırıp bir bacağını sandalyeye koyarak çenesini dizine dayadı. "Yirmi tane falan vardı. Benim gibi küçük birine fazlasıyla yeter. Beni çok tahrik etti."

"Ve şimdi hepsini mahvediyorsun. Benim gibi vücuda sahip erkekler kahvaltıda şekerle kaplı gevrekler yemezler."

"Seninki gibi vücutlar mı?" Sırıtarak yukarı bakıyor ve çenesinden sütü silmeye çalışmıyor. "Çok mu kibirlisin? Kendine çok düşkünsün, Cruz. Kendi kalça kaslarıyla bir ilişkin olduğunu bilmiyordum."

Gözlerimi devirdim. "Ben 400 kilo ağırlık kaldırabilen vücutları kastettim. Ya da omuzlarında 200 kilo daha ile squat yapabilenleri. Şekerli mısır gevreği dalış yapmama ve rekor kırmama yardımcı olmaz."

"Yine asılsız varsayımlarda bulunuyorsun. Hiç mısır gevreği yedikten sonra spor salonuna gittin mi?"

"Tabii ki gitmedim."

Kaşığını işaret ediyor... *ve masanın üzerine süt sıçratıyor.* "Aynen öyle. Denedikten sonra konuşalım, ama o zamana kadar bir fikrin olamaz."

Muhtemelen spor salonuna da şekerle gitmediğini ya da neyden bahsettiğini bilmediğini tartışmaya gerek görmüyorum. Çünkü Andi Conner ile tartışmak, şeker yiyip bacağımın yeniden çıkmasını ummak kadar yararsızdır. Bu yüzden zamanımı boşa harcamıyorum.

Kahvaltımı yapıyorum ve ada tezgahında gördüğüm çizimi düşünüyorum ve ona sormayacağıma yemin ediyorum.

Daha sonra o bakmıyorken bir göz atacağım, çünkü gördüğüm şey çok ilginçti: makinelerin parçalarının etrafına serpiştirilmiş güller, dikenler ve sarmaşıklar.

"Hanımefendi bugün saat kaçta gelecek?"

Kafamı kaldırıp bakıyorum. "Benim... Ha?"

"Hemşiren." Daha fazla mısır gevreği kaşıkla ağzına atıyor. "Kafamda bir kitap yazıyorum ve hikayemde hemşiren yirmi bir yaşında, mükemmel bir çift D bedeni ve benim tüm vücudumdan daha uzun bacakları var. Klişeler, ona aşık olmanı gerektiriyor, çünkü o senin bakıcın, sana sünger banyosu yapacak ve geceleri yorgun kaslarını masaj yapacak. Ayrıca, çift D beden göğüsleri var."

"O kadar uzun bir kıza aşık olmak istemem. Öpüşürken boynum ağrır." O alaycı bir şekilde gülerken ben mısır gevreğimi inceliyorum. "Kitap mı yazıyorsun? Gerçekten mi?"

O gülüyor. "Tanrım, hayır. Bu korkunç olurdu, değil mi? Sen hemşirenle sevişirken ben günün yirmi üç saatini bir mağarada geçirmek istemem. Kafamdaki sesler bana yaramaz şeyler fısıldayacak, sonra da senin ve *Becky'nin* ölmesi gerektiğini fısıldayacaklar. Belki seni parçalara ayırıp bir turtaya koyarım, sonra da ona yediririm."

"Becky mi? Ona isim mi verdin?"

Gözlerini devirir. "*Tabii ki* güzel saçlı Becky. O kaltak arkasını kollasa iyi olur, çünkü seni baştan çıkarmayı henüz bitirmedim."

Andi, tanıdığım en çılgın insan. Onunla ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok. *Hiçbir* zaman emin olmadım. Onun güzelliğine hayran kaldım, elektrikli gözlerine kapıldım ve akıllı ağzına ilgi duydum, her ne kadar saçmalıkları neredeyse her zaman bana yönelik olsa da.

"O aptal kız ne zaman gelecek?"

Alışkanlıktan duvardaki saate bakıyorum. "On."

"Seninle evlenmek dışında başka ne yapacak?"

Omuz silkiyorum. "Sanırım, zimba telimi kontrol edip düzeltecek."
"Yeniden düzeltmek," diye homurdanır. "O sürtüğün bir fahişe
olduğunu biliyordum."

Saat dokuz elli dokuzda ZİL ÇALDI ve bu evdeki herkesin kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Yatak odasından biraz daha uzağa çıkmaya başlayan Nacho, daireler çizerek dönüyor ve her dönüşünde kışını sehpaye çarpıyor, Ninja ise kanepenin üstünden atlayıp kaçarken sehpadaki boş bardağı deviriyor.

Artık benim kıyafetlerimi giymiyor, Andi, altında külot giymediğini bildiğim – *biliyorum!* – yoga pantolonuyla ve çift D beden olmayan göğüsleri dahil her kıvrımını saran uzun kollu bir üstle ortalıkta dolaşıyor. Ben yapamadan ön kapıya doğru ilerliyor ve "bir kaltağı mahvedeceğim" havası taşıyor. Sadece dalga geçiyor. Biliyorum, ama kapıyı ardına kadar açarken oyunculuk yeteneği kalbimi hızla attırıyor.

"Biliyordum!" Geri adım atmadan, ellerini beline koyup kaşlarını çatıyor. "Yirmi bir yaşında ve seksi."

"Ahh... Aslında yirmi dokuzum." Tanıdık sese kaşlarımı çatıp sandalyemi ön kapıya birkaç adım yaklaştırıyorum. "Ama seksi iltifatını kabul ediyorum. Teşekkürler! Beni hatırlıyorsun, değil mi? O zaman parti yapmıştık..."

"Evet," Andi iç geçirir. Geri adım atarak hemşireyi içeri davet eder. "Hadi, melek gibi gözlerin ve sevimli çillerinle onu etkile."

Kari Macchio – bir keresinde Andi'ye asılan Marcus'un küçük kız kardeşi – ön kapımdan içeri girer ve gözlerimiz buluştuğunda gülümseyerek durur. Tanıdık öfke damarlarımdan fışkırır ve saçlarımdın uçlarını yakar. Neden bana tanımadığımız ve akşam yemeğinde karşılaşmayacağımız huysuz yaşlı bir cadaloz göndermediler ki? Neden beni temizlemeye ve dikişlerimi kontrol etmeye Kari Macchio gelmek zorundaydı?

Ama tabii ki, durum daha da kötüleşir, çünkü erkek arkadaşı Luc Lenaghan, yani kurşun yarasını parmaklarıyla tıkayarak kan kaybından ölmemi engelleyen acil tıp teknisyeni, onun ardından kapıdan içeri girer. Kari'nin burada olması

zorlama. Bu pisliklerin bunu sağlamak için torpil kullandığını biliyorum, ama onun burada olmasının, burnunu sokup benim işime karışmaktan başka bir nedeni yok.

"Cruz." Luc, saçları dağınık kız arkadaşının arkasında durur ve hemşirelerin her ev ziyaretinde yanlarında taşıdıkları, içi her türlü malzemeye dolu bir çanta taşır. Kendilerini zeki sanıyorlar. Burada olmamaları gerektiğini bilmediğini sanıyorlar. "İyi görünüyorsun dostum. Gerçekten. Nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim." Onu eliyle uzaklaştırırım. "Dışarıda bekleyebilirsin."

"Riley! Pislik gibi davranma." Andi, öfkeli bir bakışla çifti oturma odamdan dışarı itti. Benim evimde insanları istemediğini biliyor. *Onun* evimde olmasını bile zorlukla tolere ettiğini biliyor. Ama şimdi bir arkadaşımın küçük kız kardeşi ve birlikte bira içtiğim bir adamla uğraşmak zorundayım.

Bu insanlara kızgın değilim. Sadece evimde olmalarını istemiyorum, çünkü bana "geçti, geçti" diyerek omzuma şefkatle vurup, sonra da mükemmel hayatlarına geri dönecekler.

Kari'nin bekçi köpeğini getirmesinin bir nedeni var; benim huysuz bir herif olduğum söylentisi yayılıyor. Ama içeri girme fırsatını kaçıramazlardı.

Luc'u görmezden gelerek, Kari'nin gözlerine bakıyorum, o da benden iki metre önde duruyor. "Gerçek hemşire nerede?"

Ellerini birleştirip, dar kot pantolon ve Van Halen konser tişörtüyle önümde durur. "Gerçek hemşire benim; süslü bir diplomam ve her şeyim var." Gözlerimi kısıncı, o da gözlerini devirir. "Peki. Luc ve ben ev ve düşün için para biriktiriyoruz, bu yüzden tasarruflarımıza katkıda bulunmak için toplum hemşirelik merkezinde ekstra vardiyalar alıyorum. Ev hemşireleri, bir hasta taburcu olduktan sonra sözleşme yaparlar," diye gülümser, "*sen* taburcu oldun. Dosyan üç gün önce masamdan geçti, bu yüzden..."

"Yani dosyayı alıp benim işime karışmaya karar verdin, öyle mi?"

"Aslında hayır. O dosyayı bir an önce elinden atmak için, aniden ishal olmuş gibi davrandım. Bir saat boyunca tuvalette oturdum, mesajlaşmalarımı kontrol ettim, sudoku oynadım, sosyal medyaya tuvalette çektiğim bir selfie paylaştım. Tuvaletten çıktığımda dosyanın başkasına verilmiş olacağını düşündüm."

"Ama öyle olmadı."

"Hayır. Herkes senin bu konuda pislik olacağını biliyordu – hastanede LeAnn'e ne kadar kötü davrandığını hepimiz biliyoruz – bu yüzden herkes de sıçmaya karar verdi."

"Saçmalamayı keser misin? Beni ürkütüyorsun."

Omuz silkerek dönüp, çok daha uzun boylu erkek arkadaşından çantayı alır ve göğsüne hafifçe vurur. Bana dönerek, bir adım daha yaklaşır ve durur. "Luc selam vermek istedi, ama teknik olarak burada olmaması gerekiyor, yani... neyse. İstersen sen ve ben yatak odana gidebiliriz, o da Andi ile burada kalabilir. Bir bardak tatlı çay *çok hoşuna gider.*"

"Anladım!" Andi sandalyemin etrafında koşuşturup mutfak dolabından bir bardak alıyor, ama Luc ve ben bir tür çatışmaya girmiş durumdayız – tabii tekerlekli sandalyedeyken *çatışma* denilebilirse. Onun kız arkadaşıyla yatak odama gidiyorum ve o hiç de endişeli görünmüyor. Benim hoşuma gitmeyecek kadar fazla rahat.

Yine de Dee ona bir bardak çay dolduruyor ve ben onun kafasına masayı kırmak istiyorum.

"Hadi gidelim, Cruz." Kari yanımdan geçiyor, ama sandalyeme dokunmaya cesaret edemiyor. İtibarım kesinlikle benden önce geliyor. Sanırım bu bir avantaj, çünkü daha önce herkes masumiyetimle alay ediyordu. "Ne kadar çabuk başlarsak, o kadar çabuk senin alanından çıkarım. Sonra Andi ile tatlı çay içebilirsin."

"Evet..." Bana sırtarak bakan sarışın adamdan uzaklaşıyorum - *kız arkadaşını yatak odama mı götüreyim? Önemli değil* - ve hemşiremi koridordan geçip misafir yatak odasının önünden geçiriyorum. Nacho, Andi'nin yastığının yarısının altına geri dönmüş, böylece tutu giysisiyle kaplı poposu dışarı çıkıyor ve Kari'nin nefesini tutması, benim gördüğümü gördüğünü gösteriyor, ancak profesyonel davranmaya devam ediyor ve soru sormuyor.

Sert ahşaptan yumuşak halıya geçerek, yatağımın ucunda durup dönüyorum. "Ne yapmamı istersiniz?"

Çantasını yatağıma koyup açtı. "Hiçbir şey. Sadece ellerimi yıkayacağım, sonra başlayabiliriz. Bandajını çıkaracağım, kalan uzvunu kontrol edeceğim, temiz ve kuru olduğundan emin olacağım, sonra tekrar yeni bandajla saracağım. Bir hafta boyunca her gün geleceğim

geleceğim, bu yüzden geldiğimde bana her seferinde ters ters bakmazsan sevinirim."

"Benden korkuyor musun, Macchio?" O banyoma girerken ben konuşmaya devam ediyorum. "Saldırım diye koruma köpeğini de mi getirdin?"

"Korkmak mı?" Alaycı kahkahası fayansların arasında yankılanıyor. "Hayır. Beni pek bir şey korkutmaz, Cruz, en azından bacağını kaybeden ve bu yüzden etrafındaki herkese saldırgan davranan bir hasta. Luc, seni kendi gözleriyle görmek istediği için geldi." Ellerini havluyla kurulayıp odama geri dönüyor. "İkimiz de, yaralandığın gece onun seninle olduğunu biliyoruz. Ambulans hastaneye vardığında o senin sedyendeydi, sonra görevden alınarak ellerindeki kanı yıkamak için duşa gönderildi. O gün kız kardeşleri de yaralandı, ama tüm dünya senin onların kurşunlarını yediğini biliyor. Sen onların hayatını kurtardın."

"Ve karşılığında o da benim hayatını kurtardı?"

"Karşılığında değil." Yatağın yanında durur ve ihtiyacı olan şeyleri hazırlamaya başlar. Eldivenler, bandajlar, kremler. "Bunu yaptı çünkü bu onun işi, tutkusu. O sırada ikizlerden haberi bile yoktu. Herkes onların evde yatakta olduklarını sanıyordu, o da seninle ilgileniyordu ve seni bırakmak istemedi. Seninle birlikte arabaya bindi, seni yıkadı, mesaisini bitirip yatağına girdi, ama bir saat sonra kızların başının dertte olduğunu öğrenmek için başka bir telefon aldı. Herkes ikizlerin acısını izlemekle meşguldü, ama o seni düşünmekten hiç vazgeçmedi. Bugün buraya geleceğimi öğrendi, o da benimle gelmek istedi."

"İkizler iyi mi?" Andi'nin beni etkisiz hale getirdiği gibi, Kari'nin dürüstlüğü de bir an için içimdeki acıyı silip süpürüyor. "Yeterli olamadığım için üzgünüm."

Yumuşak bir gülümsemeye bana bakar. "Kesinlikle yeterliydin. Hayattalar, buradalar ve şimdilik bu yeter. Fiziksel olarak, oldukça iyiler. Jess'in kolunda bir yara var, ama çok fazla hasar vermemiş. On dikiş atıldı ve yarası kapandı. İki kızın da bacaklarında ve kollarında yanıklar var, ama Jess'inki daha kötü. Kabarcıklar ve ağrılar var, ama antibiyotik merhem yardımcı oluyor. Duygusal olarak..." Kari içini çeker. "Duygusal olarak,

mahvolmuş durumda." Bir çift eldiven giyip, gözlerindeki hüznü gizlemek için arkasını döndü. Kızlar hakkında, herhangi bir hastası hakkında konuşur gibi, mesafeli ve gerçekçi bir şekilde konuşuyor, ama ikimiz de onların en iyi arkadaşları olduğunu biliyoruz. Kelimenin tam anlamıyla. Kari ve kardeşi, şefimin ailesi tarafından evlat edinildiklerinden beri birlikte büyüdüler. "Jessie'nin erkek arkadaşı, sen ameliyattayken öldü, bu yüzden bu konuda oldukça kötü durumda."

Jessie'nin erkek arkadaşı... Kane Bishop.

"Ve Laine..." Kari sandalyemin önüne diz çöküyor ve kol bandajımın cırt cırtını açıyor. Ne yaptığını tartışmak yerine, kızların haberlerine odaklanıyoruz ve odadaki fili görmezden geliyoruz. "Laine'in pek iyi olmadığına dair söylentiler dolaşıyor. Ama kimseyi yanına yaklaştırmıyor. Bizimle konuşmuyor." Kari'nin yeşil gözleri benimkilere bakıyor. "İki kız da odalarına kapanmış, kimseyle konuşmuyorlar ve bu Luc'u çok üzüyor."

ANDİ

Sonsuza Kadar Kız

Parmaklarımın arasında bir kalem sıkıştırmış, dirseğimin altında defterimi tutmuş olarak mutfak tezgahının önünde duruyorum. Gözlerimi kısarak ve konsantre olmak için dilimi dışarı çıkararak gölgelendirme üzerinde çalışırken, Luc karşımda oturmuş beni izliyor.

Riley ve Kari bir saattir odadalar. Kari'nin önümdeki sarışına umutsuzca aşık olduğunu bilsem de, onun Riley'i mükemmelliği ve güzelliğiyle baştan çıkarabilecek bir çift D bedenli aptal olmadığını bilsem de, yine de kendimi sağ elimdeki hareketlere fazlasıyla konsantre olurken buluyorum.

Tekrar nefes alabileceğim, Riley'nin kaşlarını çatmış bakışları altında dik durmak zorunda kalmayacağım, ya da her hareketimi izleyen kartal gözleri altında kalmayacağım bir dakikam var. Luc beni izliyor olsa da, Riley gibi yargılamıyor. Benim görmediğim bir anda kilitleri değiştirmek için beni evden çıkarmak için planlar yapmıyor.

"Ee... konuşacak mısın?" Luc boş bardağını mermer tezgahın üzerine koydu ve gözlerime bakmak için eğildi. "Hepimiz kendi işlerimizi yaparken bu evde neler oluyor? Herkes bilmek istiyor ama kimse içeri giremiyor."

Kafamı sallayıp, elimle kağıda vurduğum ve iz bıraktığım yeri düzeltiyorum. "O... acı çekiyor." Bu kelimeyi ağzımda yuvarlayıp, Riley'nin hayatında olanları tarif etmek için *yeterli olmadığını* bilmeme rağmen, ona karar veriyorum. "Bacağını kaybettiği için kızgın. Hem de çok kızgın." Kalemimi bırakıp başımı kaldırıyorum. "Bu konuda çok acı çekiyor ve onu çok zorladığımda, kötüleşebiliyor. Acı çekiyor; bacağı acıyor, midesi acıyor, koltuk değneklerinden kolları acıyor. Ama acı çektiğini hiç söylemiyor," diye mırıldanıyorum. "O kadar iyi bir izci ki, sessizce acı çekmeyi tercih ediyor."

Uyuyor mu bilmiyorum... Yani... "Omuz silkiyorum. "Uyuduğunu varsayıyorum. Gecede en az birkaç saat. Yemek yiyor ama çok fazla değil. O sadece..." Dirseklerime yaslanarak ellerimi saçlarıma gömüyorum ve iç çekiyorum. "Mutlu değil ve uzun bir süre mutlu olacağını da sanmıyorum."

"Seni kendine yaklaştırmıyor mu?" Parlak mavi gözler beni dikkatle izliyor. "Dünyadaki tüm insanlar arasında, söylentilere göre sen onun kriptonitisin."

Alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Bu söylentiler yanlış. Beni içeri almıyor, hatta aktif olarak dışarı atmaya çalışıyor." Gülmeden gülümsüyorum. "Daha zayıf bir kadın çoktan eşyalarını toplayıp eve dönmüş olurdu. Ama ben inatçıyım, kendimi bu işe adadım ve hazır olana kadar onun kanepesinden kalkmayacağım." Dikkatimi başka yere çekmek için Kari'nin sözlerini hatırlayıp gülümsüyorum. "Demek ev ve düşün için para biriktiriyorsunuz? Çok heyecan verici."

Yüzü kızarır. Yanakları gerçekten kızarır. "Şey... Sanırım. Henüz ona sormadım."

Gülüyorum. "O, işleri ele alan bir kız. Onunla gurur duyuyorum." O benimle birlikte gülmediğinde, bunun yerine gözleri bulutlandığında, kaşlarımı çatıyorum. "Vay canına... Onunla evlenmek istiyorsun, değil mi?"

"Tabii ki istiyorum." Gözleri genişçe açılır, sanki sorum onu kırmış gibi. "Kesinlikle onunla evlenmek istiyorum. O benim sonsuza kadar birlikte olacağım kız. Ama onunla evlenmeden önce, ağabeyiyle konuşmam gerek." Hüzünlü bir gülümsemeye, geniş elini çenesine sürer. "O gün berbat geçecek. Çok acı verici olacak, bu yüzden kesinlikle bugün olmayacak. Şu anda *başka* çok fazla sorun var; kız kardeşlerim, Alex." Elini koridora doğru uzattı. "Riley. Kari ve ben mutluyuz, birlikteyiz, bu yüzden diğer her şey sakinleşene kadar benim dünyam şimdilik yolunda. Ayrıca, bahçede kavga edecek enerjim de yok." Gözleri benimkilerle buluştu. "Ve kavga çıkacak; Marc benim sormamı bekliyor, muhtemelen takviminde günleri işaretliyordur. O benim en iyi arkadaşım, ama kız kardeşi söz konusu olduğunda, onun için ben ölmüş sayılırım. O yüzden bir süre bekleyip göreceğim."

Gülerek çizimime bir göz attıktan sonra, kalemi alıp çizmeye devam ediyorum. Bu terapötik bir dikkat dağıtıcı, bu yüzden kalemi alıp ellerim ağrıyana kadar çizmeye devam ediyorum. "Sen bir korkaksın, Lenaghan. Bu hiç seksi değil."

"Ben seksiyim," diye somurtuyor. "Sadece bugün yüzümün kırılmasını istemiyorum. Marc bu yüzden altı ay boyunca benden nefret etti ve

. Bebeğine benim adımı verdi, bu yüzden vaftiz babalığının bu kadar çabuk elinden alınmasını istemiyorum, neyse ne. Bekleyebilir. Ayrıca, zaten paraya ihtiyacımız var."

"Paraya ihtiyacın yok." Sayfamdaki talaşları silkeledikten sonra, alışkanlıkla üfledim. "Ne kadar, ehliyet için elli dolar mı? Ben öderim."

"Sadece sorun çıkarmaya çalışıyorsun," diye homurdanır. "Kendi işine bak, Conner, kendi evinle ilgilen."

Alaycı bir şekilde gülümserim. "Evim mi? Artık bir evim olduğundan emin değilim."

Kaşlarını çatarak, düğün öfkesi başka bir şeye dönüşür. "Ne demek istiyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Burada bulunmam patronum tarafından tam olarak onaylanmadı, bu yüzden işimden olacağım galiba. Dairemin bir aylık kirası ödenmiş durumda, ama ondan sonra eve dönüp yeni bir iş bulmazsam tahliye bildirimini alabilirim." Omuz silkiyorum. "Benim için fark etmez. Riley'e yardım etmek için buradayım ve işgalci haklarını talep ediyorum, yani evsiz değilim." Gülüyorum. "O gerçekten gitmemi istediğini ve bacağına olan öfkesinin arkasına saklanmadığını anlayana kadar burada kalacağım."

"Yani, onun acısı konuşuyor diye düşündüğün için şimdilik dinlemiyorsun?"

"Aynen öyle." Kalemimi bırakıp geri adım atarak bacaklarımı işaret ettim. "Bana bak Lenaghan, ben çok sevimliyim. O da benim burada olmamı istiyor, sadece henüz bunun farkında değil. Bu kadar mücadele etmediğinde, sürekli acı çekmediğinde, onun *kaçmak istediğini* haykırışlarını gerçekten istediği bir şey olarak kabul edeceğim. O zamana kadar, geceleri onun televizyonunda berbat reality şovları izleyeceğim, ta ki o lanet şeyi alıp parçalamak isteyene kadar."

Neredeyse sessizce, göğsü kahkahalarla titriyor. "Biz farkına bile varmadan onu ayağa kaldıracaksın."

"Uh-huh."

"Senden *kaçacak*."

Geri adım atarak omuz silkiyorum ve tezgaha yaslanıyorum. "Bunlar sadece kelime oyunları. Sonuçlar aynı." Koridorun sonundaki kapı yumuşak bir tıklama sesiyle açılıyor ve ben susuyorum. Defterimin sayfalarını çevirerek, daha önce üzerinde çalıştığım gül ve diken tasarımına geri dönüyorum

daha önce üzerinde çalıştığım gül ve diken tasarımına geri döndüm ve koridorda ilerleyen çiftin beni tedirgin etmediğini varsaymaya çalıştım.

Riley'nin tekerlekli sandalyesi zeminde gıcırıyor, ama Kari önce çıkıyor ve küstah bir gülümsemeyle. "Tamam, işimiz bitti. Yarın aynı saatte tekrar geleceğim."

"Harika." İleri adım atıp onun yarı kucaklamasını kabul ediyorum. "Bunu yaptığın için teşekkürler," diye fısıldıyorum. "Bana yardım ediyorsun."

"Önemli değil." Geri adım atarak, Riley'nin sandalyesi köşeden görüldüğünde dönüyor. Ateşli gözleri odadaki atmosferi değiştiriyor, sanki cebinde mutluluğu emen bir vakum taşıyor gibi. *Harika. Mutluluğu yok eden bir adama aşığım.* Kafamın yan tarafı yanana kadar bana bakıyor, ama en azından kötü bir şey söylemiyor. Sadece beni, sonra Kari'yi, sonra Luc'u izliyor. Bacağı yeni bir bandajla kaplı, o kadar beyaz ki göz kamaştırıyor, sonra hastaneden eve geldiğinde taktığı siyah atelle örtülüyor. Geniş göğsü, sanki kavga etmeye hazırlanıyormuş gibi yükseliyor ve genişliyor. *Benimle* kavga etmek için. Tek kelime etmeden buzdolabına doğru dönüyor, geçerken sandalyesini Luc'un bacaklarına çarpıyor ve kapıları açıyor.

"Neyse." Kari çantasını Luc'a uzatır ve onunla Riley'nin arasına girer. "Yarın muhtemelen bu kadar uzun sürmez."

"Nasıl görünüyor, doktor?" Onları kapıya doğru takip ediyorum. "Her şey yolunda mı?"

"Lanet olası sokaktaki herkesle benim tıbbi detaylarımı tartışmasan sevinirim," diye homurdanır Riley. Açık buzdolabına dönerek, Kari'nin dudaklarını bir anda kapatır. "Bununla ilgili yasalar olduğundan eminim."

"Var." Kari bir tür reverans yapar, yere bakar ve başını sallar. "Senin işlerini kimseyle konuşmayacağım, Riley. Bana güvenebilirsin."

"Sana güvenmek zorunda değilim." Buzdolabını kapatır ve bir şişe portakal suyunu kucağına koyar. "Sadece işini kaybetmek istemediğine güvenmek zorundayım. Şimdi defol git buradan."

Birkaç dakika içinde, üzgün Kari ve öfkeli Luc dışarı çıkar ve ön kapıyı kapatır. Geceleyin olduğu gibi, yabancılar gittikten sonra ev, Nacho'nun keşif amaçlı homurtuları dışında tamamen sessizleşir.

Ön camdan dışarı bakıp onların arabaya binmelerini, garajdan çıkmalarını ve gözden kaybolmalarını izliyorum. Sonra ona dönüyorum. "Senin sorunun ne, Riley? Onun işini mi tehdit ediyorsun? Sen bir pisliksin! Anlıyoruz, kızgınsın, ama onun on yıldan fazla bir süredir kazandığı işi tehdit edemezsin."

"Ben kimseyi tehdit etmedim." Sandalyesini çevirip, defterimin yanına meyve suyunu sertçe koyar. "Ona, diplomasını ve maaşını alırken ettiği yemini hatırlattım. Benim koruyup hizmet edeceğime dair yemin ettiğim gibi." Sandalyesinin frenlerini açar ve ben ne yaptığını düşünmeye fırsat bulamadan öne doğru kayar. Homurdanarak, ağırlığını kaldırır ve bir bardak almak için ayağa kalkar. "Bir bacağımı feda edeceğime yemin etmediğimden eminim, ama işte buradayız." Dolap kapısını çarpıp tekrar oturdu ve çarpmanın beklediğinden daha fazla acı vermesi üzerine gözlerini sıktı. Elleri beyazladı; biri tekerlekli sandalyenin kolunda, diğeri bardağı o kadar sıkı kavramıştı ki, basınçtan kırılmayacak mı diye merak ettim.

"Riley..." Bir adım öne çıkıyorum. Kendime onu şımartmayacağımı söylemişim. O bundan hoşlanmazdı ve ben de hastanede ondan çalınan haysiyetini geri vermek niyetindeydim, ama uzak duramıyorum. Onun acı çekmesini görmeye dayanamıyorum. Ada tezgahının etrafından dolaşıp onun önünde duruyorum, çömeliyorum ki o benden daha uzun olsun, ve yaralanmamış uyluğuna elimi kaydırıyorum. "İyi misin? Acıttığını biliyorum, üzgünüm."

"Geri çekil, Dee."

Uyluklarını yukarı aşağı ovuşturuyorum, sanki sürtünmeden ısınması için. "Bana karşı koymana gerek yok, Riley. Yardım etmek için buradayım. Yardım etmeye çalışıyorum."

"Geri çekil, Dee."

"Bir süreliğine kanepeye gel; yorgun olmalısın, hadi bir film izleyip sarılalım. Sana karşı koymana gerek yok..."

"Geri çekil dedim, Andrea! Lanet olsun." Elimi bacağından o kadar sert bir şekilde itti ki, kendimi vurup kışımın üstüne düştüm. "Neden hayatında bir kez olsun dinleyemiyorsun? Burada olmanı istemediğimi söyledim. Ama buradasın. Yatağında kal dedim. Yatağında kalmadın. Geri çekil dedim, ama sen bana söyleneni yapmaktansa beni seni devirmeye zorladın." Gözlerim kaşınıyor, onun bardağı tezgaha

ve sandalyeyi ters çevirmesini izlerken gözlerim kaşınıyor. "Belki bir kez olsun dinleseydin, burada kavga ediyor, lanet olası bir bacağını kaybetmiş olmazdık!"

Meyve suyunun tamamını alıp kucağına koyar. Sandalyesi buzdolabına çarpına kadar geriye doğru gider, dar alanda dönüp, tekerlekleri gıcırdayarak ve odadaki oksijeni yakacak kadar öfkeli bir tavırla koridora doğru ilerler.

Ninja'nın ağır pençeleri parke zemine vurur, ardından Nacho'nun keşif amaçlı homurtuları ve tırnak kesme sesleri duyulur. Her şey sessizleştğinde, koridorun sonundaki kapı çarparak kapanır ve ben kendimi hala yerde, kalbim hızla atarken ve gözlerim hızla kararırken bulurum.

İlerleme kaydettiğimize o kadar emindim ki. Birlikte kahvaltı yaptık. Biraz şakalaştık.

Ama işte buradayım, bu garip gezegende ikinci günüm, o yatak odasına kapanırken ben mutfağında tek başıma.

RILEY O GÜN odasından tekrar çıkmadı. Ya da ertesi gün. Ya da sonraki gün.

Yemeği tepsiyle odasına götürdüm, yatağının ayak ucuna bıraktım, selam vermek için başımı salladım, sonra izin isteyerek oturma odasına geri dönüp yalnız hayatımı yaşamaya devam ettim.

Her yemek saatinden bir veya iki saat sonra, kapısını çalarak tepsiyi geri alırdım, ama karşılık olarak sert bakışlar ya da daha kötüsü, hiçbir tepki almazdım.

Bakışları canımı yakıyor. Göğsüme ağır bir yük gibi çöküyor ve kalbimi sıkıştırıyor, neredeyse boğulacakmışım gibi hissediyorum.

Ama benim varlığımı tamamen görmezden gelmesi çok daha kötü.

İçeri girip, biraz sohbet etmeye çalışıyorum, *lezzetli miydi? Hepsini yediğine sevindim. Cupcake yaptım, ister misin?* ama karşılık olarak sadece buz gibi bir sessizlik ve televizyonda Wheel Of Fortune'un tekrar yayınının sesi geliyor.

Nefret edilmek acı verir, ama yok sayılmak çok daha kötüdür.

Kari her gün uğruyor; aynı saatte, aynı rutinle, ve her gün Luc gelip benimle tezgahta oturuyor, ama artık sohbet etmiyoruz. Kari ve Riley odaya gidip işlerini yaparken, o sadece benim sessiz nöbetime katılıyor.

Ama bu artık benim hayatım, çünkü eskiden bunu hak eden bir adama aşık oldum. Her gece onun deri koltuğuna otururken, ateşi sağ tarafımı ısıtırken, dondurması içimi dondururken, kendime mantıklı açıklamalar yapmaya çalışıyorum.

O acı çekiyor; zaman tanı.

Seni istemiyor; git artık.

İçinde iyi bir adam var. Yas tutuyor. Aşık bir kadın asla ayrılmayı düşünmez.

O, incinmesinin senin suçun olduğunu söyledi. Senin dramın dikkatini dağıtmasaydı, o gece daha fazla dikkatini sana verebilirdi. Her şey farklı gelişebilirdi...

Eve dönüşünden BEŞ GÜN SONRA, kar yağıyor ve yere yapışıyor, etrafımızda Noel ışıkları yanıyor, Riley'nin kapısı aralanıyor ve Ninja her zamanki gibi koridora fırlıyor. Doğruca çamaşır odasına gidip kedi kumuna girerken, normalde kapıda onun dönmesini bekleyen Riley koridora çıkıyor ve kalbimi deli gibi çarptırıyor.

Yine onun eşofmanını giyiyorum – üzgün değilim – ve Lindsy'nin dolabından çaldığım eski bir sweatshirt'ü, çünkü yanımda getirdiğim kıyafetlerin yetmeyeceğini fark ettim. Kolları ellerimin üzerine çekerek, çizim yapmak için kullandığım kalemi saklıyorum, defterimi yavaşça açıp gül ve diken çizimime bakıyorum, sonra bir saat önce içmeyi planladığım ılık kakaomu alıyorum.

Kar, Noel ışıkları ve şömine; kakao içmek ve çizim yapmak için yaratılmışlardı.

"Hala buradasın." Homurdanarak, koltuk değnekleriyle oturma odasına girer ve bana acıyarak bakar. Sanki benim için üzülmüş gibi. Sanki o okulun sporcusuymuş, ben de ona baloya çıkma teklif eden inekmişim gibi.

O benim *için* utanıyor. "Git buradan Andrea. Artık iyiyim."

"Hayır." Bacaklarımı vücuduma daha sıkı çekerek, kakaomu yudumlarken sesimdeki titremeyi gizliyorum. "Kalacağım."

"Anlamadığın için evimi kokutuyorsun. Noel'e bir hafta kaldı, ailenin yanına dönmen zamanı geldi."

"Hayır. Ama yarın cerrahınla randevumuz var. Dikişlerini aldırmanın zamanı geldi. Pazartesi günü de protez randevun var. Ondan sonra benimle Noel ağacı almaya gitmek ister misin?"

"Hayır." Buzdolabının önünde durur ve kapısını açar. "Randevularıma davet edilmiyorsun. Hiçbirine." İçeri uzanıp pembe renkli bir cupcake alır ve dağınık bir ısırik alır. Birkaç saat önce sildiğim yere kırıntılar düşer ve dişleri gökkuşağı rengi şekerlemeyle parlar. "Artık burada olmanı istemiyorum, bu yüzden gelecek ayın ipoteğini ödemek istemiyorsan, siktir olup gitmelisin."

"Neden bu kadar acımasızsın?" Soğukkanlılığım buraya kadarmış. Kupa'mı gürültüyle masaya bırakıp ayağa kalktım. "Neden bana acımasız davranıyorsun? İyi anlaşıyorduk! Güldük, sana Andi spesiyali yaptım, şekerin bacağını geri büyüteceği konusunda şakalaştık. Her şeyi tersine çeviren ne yaptım?"

"Dinlemeyeceksin; yaptığın şey *buydu*." Kağıt kek kılıfını tezgahın üzerine atar ve daha fazla kırıntı yayar. Kalanını ağzına tikiştirir, bir inek gibi çiğner ve koltuk değnekleriyle dengede durur. "Ben istediğimde gitmeyeceksin. Daha önce kalmadın, şimdi *kalman* da umurumda değil." Ninja koridordan kafasını çıkardığında öne doğru ilerler ve sanki onu odaya geri çağırılmış gibi başını sallar. "Sana söyleneni yapmanı istiyorum. Hayatında tek bir kez yapacaksan, bu gece yap. Git ve bir daha geri dönme. Seni istemiyorum."

Geriye bakmadan koridorda ilerledi, bu hafta başındaki halinden çok daha rahat bir şekilde koltuk değnekleriyle yürüyordu. Bana hiç nasıl hissettiğini söylemez; acı çekip çekmediğini, ilaçlarını gerektiği gibi alıp almadığını, aç ya da susuz olup olmadığını. Sadece sessizce yaşar ve acı çekiyorsa, sessizce acı çeker.

Yatak odasının kapısı çarpıp Nacho'nun korkmuş homurtuları beni irkilttiğinde, kanepeye geri uzanıp kıvrılıyorum. Birkaç gündür ağlamamıştım, ama bu gece gözyaşlarımın akmasına izin veriyorum.

RİLEY

BEŞ GÜN ÖNCE

"Ona daha nazik davranmalısın Riley. O sana yardım etmeye çalışıyor."

Kari'nin nazik elleri yanlışıyla kütüğümü okşadığında homurdanırım ve boğazım safra ile dolar. Çok acıyor. Her şey acıyor, kalbim bile.

"Sessiz ol. Bandajımı tekrar tak."

Gözlerini devirdi ama söyleneni yaptı. "O hiçbir yere gitmiyor. İnek kadar inatçı, o yüzden yeni ev arkadaşına alışsan iyi olur."

"Hayır, yakında sıkılacak. O böyle biridir; uçar ve olgunlaşmamış. Çılgındır ve sürekli yeni maceralara atılır. Bu haftaki macerası benim, ama Noel'den önce gitmiş olacak. Göreceksin."

"Gitmeyecek." Kari bacağımı sargılar; yavaşça, metodik bir şekilde, nazikçe. Yine de, hala çok acıyor. "Aşık bir kadın, zor zamanlar geçirdiği için eşyalarını toplayıp gitmez."

Alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "*Aşık bir kadın*. Onu fazla abartıyorsun. Andi kendine aşık. Macera ve aptallığa aşık." Ama kalbim hala umutla çarpıyor. "Andi burada çünkü ben hayır dedim. Çünkü ben meydan okudum. O aşık değil."

"Gerçekten mi?" Kari arka cebinden cep telefonunu çıkarır ve ekran kilidini açar. Telefonu kucağıma atar ve bacağımı sarmaya devam eder. "Mesajlarıma git. Grup sohbetime. Ben, Britt, ikizler, Lindsi ve Andi. İkizler konuşmuyor ama Andi'nin konuştuğuna emin olabilirsin. Senin hakkında söylediklerini oku, sonra bana aşık olmadığını söyle."

Lindsi: *Akşam yemeğinde rosto yapıyoruz. Gelir misin? Livi seni özlüyor
seni özlüyor.*

Andi: *Hayır, teşekkürler. Kızarmış tavuk yapacağım. Riley'nin kilerinde bir tarif var, onu bu akşam yapacağım.*

Linds: *Ama biz seni burada istiyoruz! Ona buraya yemeğe gelmek ister mi diye sor. Dışarı çıkması ona iyi gelir.*

Andi: *Bunun için asla evet demeyecektir. Hiç şansı yok. Ben burada kalacağım.*

Linds: *Çocuklar seni özliyor, Andi! Ben de seni özleyorum.*

Andi: *Bebekleri bana karşı kullanma, Linds. Bu adil değil. Oz olsaydı gider miydin?*

Linds: *Hayır, ama Oz benim kocam. Bu farklı.*

Andi: *Farklı değil. Tamamen aynı. Kalbim ondan vazgeçmiyor, bu yüzden kalıyorum. Bunu anlayamadığın için üzgünüm.*

Kari'nin yeşil gözleri tekrar odaklanıyor. "Şimdi benim, onun ve Luc arasındaki sohbete geçelim."

Zaman damgası dün gece olduğunu gösteriyor. Saat 20:00.

Andi: *Bunu yaptığın için teşekkürler, Kari. Çok minnettarım. Yardıma ihtiyacım var ve sen bu konuda yetkin olduğun için...*

Kari: *Sorun değil! Saat 10'da orada olacağım.*

Yukarı bakıp dudaklarımı büzüyorum. "Düğün ve ev için para biriktiriyor musun? Yoksa iş yerinde torpil yapıp arkadaşlarına iyilik mi ediyorsun?"

"İkisi de." Gülümsüyor. "İkisini aynı anda yapabilirim; bu ikisini de yalan yapmaz."

Gözlerimi devirerek, Kari benim bacağımı tedavi ederken ben telefona geri dönüyorum.

bac

acı Andi: *Her şey çok umutsuz görünüyor, çocuklar. O çok kızgın.*

ma Andi: *Hiç seni sevmeyen birini sevdin mi?*

çalı Luc: *Evet.*

şırk Andi: *Gerçekten mi? Peki ne yaptın? Çünkü bu çok*

en. *çok acıtıyor.*

Luc: *Ne mi yaptım? Onun için savaştım. Her lanet gün. Benden nefret etse bile. Aramızda asla bir şey olmayacağına yemin etse bile.*

Kari: *Seni seviyorum Luc. Vardiyayı bitir ve bana gel.*

Luc: *Bir saat, Bear. Bir saat sonra evde olacağım.*

Luc: *Andi; birini seviyorsan, onun için savaşmalısın. Onlar artık savaşmak istemese bile. Kalbini göğsünden söküp atmak isteyecek kadar acı verse bile.*

kalbini göğsünden söküp atmak isteyecek kadar acı verse bile. Uzun süre mücadele ettim, ama sonunda her şey karşılığını verdi. Sonsuza kadar benim olacak kızı buldum.

Andi: O zaman ben de mücadeleye devam edeceğim. O buna değer, biliyorum. Öyle olmak zorunda.

Bugün

Yatağımın ucuna oturup Ninja'nın kulaklarını kaşıyorum. Kuyruğu daha iyi görünüyor. En azından sırtını kaşırken tıslamıyor. Boş elimde cep telefonumla ekrana bakıp Kari'nin evimde çalışmaya başladığı ilk günü düşünüyorum. Kalbimi kırdığı günü. Andi'nin beni sevdiğini düşündüğünü öğrendiğim günü.

O öyle düşünmüyor. Andi ne dediğini bilmiyor, bu yüzden arkadaşlarına mesajla söylediklerine inanmıyorum. Ama doğru olsun ya da olmasın, o bunun doğru olduğuna *inanıyor*. Bu yüzden bunu düzeltmem gerekiyor.

Onu evimden çıkarmam lazım. Sakat arkadaşından uzaklaştırmam lazım.

Ve ülkesinin kendi tarafına geri göndermeliyim.

Burada bir geleceği yok, *benimle* bir geleceği yok, çünkü yarım bir adam Andi'yi hak etmiyor.

Mutfağımda dolaştığını duyuyorum. O bir köpek yavrusu gibi; onu defalarca tekmeleyebilirim, ama yine de geri gelmeye devam eder.

Bu sabah kalktı ve yine yemek yapmaya başladı, sanki bu haftaki pislik davranışlarımı tamamen unutmuş gibi. Bana kahvaltı tepsisi getirdi – lezzetli soğan, biber ve jambonla dolu yumurta beyazı omlet – ve saat dokuz buçukta geri gelip randevuma götürmek için yardım edeceğine söz verdi. Mutfağımı temizledi, bulaşık makinesini çalıştırdı, çamaşır makinesine bir yük çamaşır attı ve duş aldı.

Yatağıma oturup akan suyun sesini dinledim. Çıplak bir şekilde, benim evimde, kendi kendine şarkı söylüyor ve muhtemelen saçlarını yıkıyordu

. Sabun köpüğünün altında sıkı vücudunu, şampuanı masaj yaparken hareket eden dolgun göğüslerini, egzersiz yapmadığını iddia etmesine rağmen, sürekli egzersiz yaptığı için dik duran sıkı kalçalarını hayal edebiliyordum.

Yatağıma oturdum ve sikime dokundum, ama... hiçbir şey olmadı.

Onunla bir daha asla sevişemiyorken, onun aşkını nasıl kabul edebilirim? Bacağımdan başka yerlerimin de kırık olduğunu anladığımda, onun kalmasını nasıl bekleyebilirim?

Onu bir daha asla kucağıma alamayacağım. Onu duvara dayayıp beceremeyeceğim, evimde kovalayıp yakaladığımda onu havada döndüremeyeceğim. Onunla duş bile alamayacağım, saçlarını kendi ellerimle yıkayamayacağım, parmaklarımla ona zevk veremeyeceğim; bu tehlikeli ve duşlar kaygan. Dizlerimin üzerine çöküp dilimi sokamam bile, çünkü bir erkeğin eksik bacağını görmek bir kızı tahrik etmez. Bir kız, beyaz atlı prensini hayal ederken bunu hayal etmez.

Bir zamanlar, çok da uzun zaman önce değil, tek yapmam gereken onu düşünmekti ve sikim kot pantolonuma baskı yapıp, kotun üzerinde ıslak bir leke oluşana kadar sızardı.

Şimdi ise... Onu duşumda çıplak olarak hayal ettim ve kendime sikimi okşamak için izin verdim, ama hiçbir şey olmadı.

Bir yerlerde, bir şekilde incindiğimden beri, kafamdaki bazı bağlantılar karışmış ve şimdi onun için sertleşemiyorum bile.

Ben bir erkek bile değilken, onu nasıl kendime saklayabilirim ki?

Bu yüzden ondan gitmesini istiyorum ve bu işe yaramayınca, gitmesi için ona bağıríyorum.

Ne kadar *aşık* olduğunu düşünürse düşünsün, tekerlekli sandalyedeki acımasız pislikle tekrar *kavga etmesi* uzun sürmeyecektir. Bu noktada sadece beklemek kalıyor ve Noel'e rahatsız edici bir şekilde yaklaştığımızı düşünürsek, önümüzdeki yirmi dört saat içinde pes edeceğini tahmin ediyorum.

En cesur ruhlar bile, şehrin diğer ucunda onları bekleyen bir aileleri olduğunu bildikleri halde Noel günü yalnız başına oturamazlar.

Sonunda cesaretimi topladım – çünkü yardım istemek ne kadar kötü hissettirse de, bunu tek başıma yapamam – ve telefonumu çevirdim.

telefonumu açıp şefimin cevap vermesini bekliyorum. Protez randevuma gitmemeyi seçebilirim. Ama dikişlerimin alınmamasını seçemem. Muhtemelen enfeksiyon kapacaklar ve Abel Hayes'in bir ay kadar önce başladığı işi bitirecekler. Yakında annemi ziyaret etmeyi planladığımı düşünürsek, onun gözleri önünde enfeksiyondan ölmek benim için kabul edilemez bir şey.

"Rook?" Alex'in sesi – temkinli ama aynı zamanda heyecanlı – telefondan geliyor ve beni tedirgin ediyor. "Beni aradığına sevindim. Nasıl hissediyorsun?"

"İyiym. Bu sabah meşgul müsün?"

"Ah... Olmak zorunda değilim." Kapıların kapandığını, ardından sokaktaki arabaların sesini duyuyorum. "Değiştirilemeyecek hiçbir işim yok."

"Şu anda vardiyada mısınız?"

"Evet, ama her şey sakın. Öz görevde, ben görevdeyim. Libby bu hafta geceleri görevde. Neye ihtiyacın var?"

"Bugün cerrahımı görmem gerekiyor, ama kamyonetime tek başıma binemiyorum. Çok yüksek." Ve bunu itiraf etmek beni çok kızdırıyor. "Beni almaya gelebilir misin?"

"Tabii. Andi nerede? İyi davranıyor, değil mi?"

"O benim hemşirem değil, X. Ve davetli de değil. Aslında, evimden izinsiz oturan birini çıkarmak için kiminle konuşmam gerekiyor?"

O benim şaka yaptığımı düşünüyor. Kıkırdıyor ve sanki yine şaka yapmaya başladığımı düşünerek rahat bir nefes alıyor.

Ben ciddiym.

Biz polisiz, ama kimse evimdeki izinsiz yerleşimciyi çıkarmayacak.

"Bu konuda kiminle konuşman gerektiğini bilmiyorum, Rook. Bu benzersiz bir durum ve kadının polislerle bağlantıları olduğu için..."

"Siz polisler!"

"Doğru, ama o benim yardımcımın baldızı ve ayrıca benim çaylak polisimle çıkıyor, bu yüzden bunun özel olarak çözülmesi gereken bir hukuk davası olduğunu düşünüyorum. Öz sana onun hakkında uyarıda bulunmuştu. Sana arkanı kollamanı söylemişti. O vahşi bir kadındır."

"Biz çıkmıyoruz," dişlerimin arasından tıslayarak söylüyorum. Duşu biter, sonra duş kapısının gıcirtısı zihnimde çıplak Andi'nin görüntülerini canlandırır.

Ve yine de... "Beni almaya gelir misin? Saat 10'daki randevuma gitmem gerek."

"Evet, Şimdi gelip seni alırım. Hazır mısın?"

"Evet. Giyindim ve gitmeye hazırım. Ön kapıyı al, ama içeri girme. Orada takılmak niyetinde değilim." Bacağını kaybetmek gibi bir Şeyin bir adama nasıl bir bakış açısı kazandırdığı ilginç. Alex Turner benim Őefim – eski Őefim – ve bu nedenle ona sağlıklı bir sayęı duyuyordum.

Onun emirlerini yerine getirirdim ve benden birkaç yaş büyük, ama kimsenin sandığından daha sert bir adam olan bu adama hayranlık duyardım. Ama ölümle yüzleőtięinizde – ve daha da kötüsü, Andi Conner'ı feda etmeyi düşünmek zorunda kaldığınızda – artık kimse beni korkutmaz. Hayatımda artık hiçbir Şeyi umursamadığım bir noktaya geldim.

Ona lanet evime girmemesini söyledim ve o telefonu kapatıp ön kapının önündeki ahşap rampadan yukarı çıkalı on dakika geçmeden, koltuk değneklerimle Andi'yi geçip Alex merhaba bile demeden kapıyı çarptım.

"Gidelim."

"Affedersin Rook, ama ben de Andi'yi kontrol etmek için buradaydım." Rampadan inmeme yardım etmiyor. İnatla kapıda duruyor, elleri kemerinde – silahında – ve bana bakıyor. "Oz benim en iyi arkadaşım ve onun adına ailesini kontrol etmek benim görevim."

Dışarısı çok soğuk ve rampada tuz olmasına rağmen kaygan. Baheme bakarken, yüküme bir tuğla daha suçluluk ekliyorum; Andi yürüyüş yollarını kürekle temizlemiş ve tuzlamış. Küreklediği yerleri hafif bir toz kaplamış ve yukarı bakarak, üzerimize yağan ve kayıp düşmeme neden olabilecek yumuşak kar tanelerine kızgın bir şekilde bakıyorum.

Bu, pislik olduğum için bana ders vermek için doğa ana'nın kullandığı bir yöntem olmalı.

Andi'ye kötü őözler söylemek – kıının üstüne düşmek.

Onu fiziksel olarak tekrar incitirsen, kıçına bir dinamit çubuğu sok ve kendini parçalanırken izle.

"Onu kontrol etmek zorunda değilsin." Sessizce tartışarak, yavaş yavaş adımlarımı atıyorum. Ön kapı gıcırdayarak açılıyor – ünkü

tüm dünya Andi Conner'ın imaları anlamadığını bilir – ama ben yürümeye devam ediyorum. "Gördün mü? O iyi. Onu evden çıkarmak için gelmediysen, içeri girip kimseyle konuşmana gerek yok."

"Huysuz herif, ha?"

Andi alaycı bir şekilde güler. Bir saniye için ona dönerim ve onu daracak kot pantolon ve dizlerine kadar uzanan kürklü botlarla görürüm. Üstü bebek pembesi ve üç çeyrek kollu... ve bir palto altında giyilmek üzere tasarlanmış. Kapıda çok az giyinik duruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, dişleri takırdayan ve saçları ıslak. "Kesinlikle öyle, Şef. Bugün onu ben götüreceğimi söylediğim halde neden buradasın bilmiyorum, ama huysuzlanmasının bununla bir ilgisi olabilir."

Rampanın ucundan bir adım uzaklıkta durup, bir inçlik basamağı düşünüyorum. Çok küçük bir basamak, ama beni rehin tutmaya yetiyor. "Biraz yardım eder misin lütfen?"

"Ona yardım etme, X. Kendi sorunlarını kendisi çözsün." "Siktir git, Andrea!"

Alex gözlerinde ateşle bana döner. "Hey!"

"Hayır, siktir git Riley." Andi öfkeyle rampadan iner ve yanımdan o kadar hızlı geçer ki, ayaklarım titrer. İki adım önümde durur ve kaçınılmaz olanı, yani benim düşmemi bekler. "Arkadaşlarına nasıl davranacağını öğrenmeden hiçbir şey elde edemezsin. Seni götüreceğimi söylemiştim! Ama hayır, sen pislik gibi davranıp şefi çağırdın. O da ne yapıyorsa bırakıp buraya gelip sana yardım etti. Ama hayır, ona da pislik gibi davrandın. Şimdi seçeneklerin, Bay Her Şeyi Kendim Yapabilirim, o rampadan kendi kıcını kaldırmak. Otur ve kay. Tekrar ayağa kalktığında ıslak pantolonunu görmek eğlenceli olacak."

"Neden buradasın, Andi? Acı çekmemi mi istiyorsun? Yalvarmamı mı istiyorsun? Ben sadece doktor randevuma gitmek ve bacağımdaki lanet olası zımbaları çıkarmak istiyorum. Senin yardımını istemiyorum! Neden bunu anlayamıyorsun?"

"Ohhhh, *lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun.*" Ellerini beline koyarak başını sallıyor ve benimle alay ediyor. "*Ben acımasız bir pisliğim ve çok küfür etmeyi seviyorum.* Bu seni sert bir adam yapmaz, biliyor musun!"

"Kötü biri olmak istemiyorum. Yalnız kalmak istiyorum!"

Ceketimi tutup beni öne doğru çekiyor, ta ki göğsüne çarpana kadar. Hayatım gözlerimin önünden geçiyor, kütüğümün üzerine düşüp onu parçalayacağımı hayal ediyorum. O güçlü, herkesin sandığından daha güçlü, çünkü tereddüt etmiyor. Düşmeme izin vermiyor.

Gözleri, o kadar güzel ki acıtıyor, benimkilerin sadece bir santim altında parlıyor. "*Ne kadar* sert bir şey *biliyor* musun, Cruz?" Kalbi benimkine çarpıyor. "Jess ve Laine Lenaghan için kurşun yemek. Kötü bir adama karşı çıkıp başkalarını korumak. Ama kahramanlık puanların hızla azalıyor, çünkü kahramanlar arkadaşlarına bok gibi davranmazlar." Gücünü kullanarak, tekrar dengemi bulana kadar beni geri itiyor. "Eskiden birçok kişinin hayran olduğu bir adamdın. Seni saygı duyuyorlardı, senin gibi olmak istiyorlardı, seninle birlikte olmak istiyorlardı. Ama zorbalık seksi değildir." Yanımdan geçerken, omzunu omzuma çarpmaktan çekinmiyor. "Yakında, aptal sandalyenizde oturup, hayali arkadaşlarınızla çevrimiçi sudoku oynarken, tamamen yalnız kalacaksınız. Ve bunun için kendinizden başka kimseyi suçlayamayacaksınız."

Alex'in yanından geçerken ona bakmak için dönüp bakıyorum. Alex'in koluna nazikçe elini koyuyor, ama bana dönüyor. "Acı çekmeyi sen seçmedin, Riley." Gözleri şimdi hüzünlü. "Bunu sen seçmedin, ama şimdi bizi incitmeyi seçiyorsun. Bu seni korkak yapar ve fedakarlıklarını tamamen anlamsız kılar. Git." Elini sallayarak beni uğurluyor. "Randevuna git. Umarım senin için kolay olur ve acı vermez. Sen beni umursamıyor olabilirsin, ama ben seni umursuyorum. Acı çekmeni istemiyorum."

Kafasını sallayarak arkasını döner ve beni koltuk değneklerimle beton kaldırımında, kalbim deli gibi çarparak bırakır.

"Böyle kızlar sık sık karşına çıkmaz, Rook." Alex, hafifçe ısıklık çalarak rampadan aşağı iner ve devriye arabasının kapısını açar. Eğilerek koltuğu geriye doğru çekip bana yer açar. "Herkesin, onun senin için savaştığı gibi savaşacak bir kızı olmaz. Ve inan bana, şu anda kendini sana atıyor olması, bunu sonsuza kadar yapacağı anlamına gelmez. Öyle kızlar uzun süre aşağıda kalmazlar."

"Ne dediğini bilmiyorsun. Sus artık." Bir elimle kapının üst kısmını tutarken, koltuk değneklerimi parlak devriye arabasına dayadım. Bir aydır neredeyse hiç kullanmadığım kaslarımı kullanarak, tek bacağımla çömelip yolcu koltuğuna oturdum.

Alex kolumu tutar ve yarı oturur pozisyona geldiğimde, tekrar kalkmama ve doğru pozisyona geçmeme yardım eder.

Gitmeden önce, gözleri benimkilere yakın bir şekilde parlar. "Yanlış savaşları seçiyorsun. Yanlış düşmanla savaşıyorsun. Ne yaptığını ve neden yaptığını biliyorum, ama sevdiğimiz insanları incitmeyiz. Ve sana söz veriyorum, *onu* incitmek hayatındaki en büyük pişmanlığın olacak."

Emniyet kemerime odaklanarak gözlerinden kaçınıyorum. "Onu sevmiyorum
."

O gülüyor. Yüksek sesli bir kahkaha atıyor ve bu ses beni koltuğumda sıçratıyor.

"Tanrım, yaşlandıkça kör oluyorum galiba, çünkü yemin ederim, aşık bir adam görüyorum. Bu yüzden seni bu kadar sinirlendiriyor; seni anlıyorum Rook. Gerçekten anlıyorum."

"Kapa çenenizi. Gidebilir miyiz artık?"

ANDİ

VİSİTING RAYA

Riley'nin oturma odasındaki duvara yaslanıp, kaşınan gözlerim ve çarpan kalbimle perdelerin arkasından bakıyorum. Alex, Riley'yi arabaya bindirip rahat etmesini sağlıyor, sonra gülümseyerek kapıyı kapatıyor.

Dışarıdaki herkes dostane ve gülümseyen, ben ise burada sporcu yine bana kötü davrandığı için ağlamamaya çalışıyorum.

Nacho geri dönüşüm kutularını karıştırıyor, şişeleri dışarı atıyor ve buruşuk plastiği çiğniyor. Bunu her gün yapıyor, sırf beni sınamak için, çünkü belli ki sıkılmışım ve yapacak yeterince işim yok.

Polis arabası garajdan çıkıp caddede kaybolur kaybolmaz, nihayet nefes alıp bedenimin bir anlığına çökmesine izin veriyorum. Duvara kayarak dizlerimi kucaklıyorum ve Nacho'nun ortalığı dağıtmasını izliyorum.

Riley konusunda ne yapacağımı bilmiyorum. Ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum. Onu nasıl mutlu edeceğimi bilmiyorum.

Zamanla daha iyi olacağını düşünmüştüm, olanları kabul edip koltuk değnekleriyle biraz bağımsızlığını geri kazandıkça biraz gevşeyeceğini düşünmüştüm.

Ama tam tersine, durumu daha da kötüye gidiyor.

Benim burada olduğum her gün onu daha da kızdırıyor gibi görünüyor ve ben ne yapacağımı bilmiyorum.

Yüksek bir gürültü beni irkiltti, ardından sert zeminde bir cam şişe yuvarlandı ve mutfak tezgahına çarptı. "Tanrım. Nacho!" Ayağımı yere vurduğum, bu da yüksek bir çığlık ve onun kaçmasına neden oldu, ancak mutfak tezgahının etrafından dolaşıp geri geldi ve yaptığı şeye devam etti – baş belası olmaya. "Tamam, peki. Nacho,

buraya gel." Dizimi okşayarak tekrar ayağa kalkıyorum ve çantamı ve anahtarlarımı alıyorum.

Gitmem gereken bir yer var. Tutmam gereken bir söz. Korumam gereken akıl sağlığım.

Islak saçlarımı taramak yerine elimi saçlarımın arasından geçirip uzun bir nefes alıyorum ve duvardan uzaklaşıp domuz çantamı ve cüzdanımı alıyorum. "Arabayla gezmeye gidiyoruz. Sen de benimle gelebilirsin."

Nacho akıllıdır. İngilizce konuşur ve komutları yerine getirir – *geri dönüşüm kutusundan uzak durma* komutu hariç. Sözlerimi duyunca, koridora fırlar ve çöp kutusuna dalar. İşerken, sanki bir yangın musluğu açılmış gibidir. İşini bitirip bir süre etrafı kaşır, sonra tekrar dışarı atlar ve sessizce ağırbaşlı bir Ninja'nın yanından geçerek beni odamıza götürür, böylece ceketimi alabilirim.

Güneş çıkmış olmasına rağmen dışarı çok soğuk, ama kara bulutlar berbat bir geceye işaret ediyor. Birkaç saat sonra, şömine başında, kupa içinde sıcak kakao içerek, belki televizyonda bir kız filmi izleyerek, muhtemelen Riley odasında beni görmezden gelirken, biz de içeride saklanıyor olacağız.

Harika.

Ceketimin fermuarını çekip, Nacho'nun çantasını omzuma asıyorum. Onu kucağıma alıp çantanın içine koyuyorum. O mutlu bir şekilde çantanın içine kıvrılıp yatınca gülümsüyorum. "Hemen döneceğiz Ninja." Dikkatli kediye geçip oturma odasına geçiyorum. "Panjurlarda sallanma. Eve döndüğümüzde bandajlarını çıkarabilirim." Buzdolabına uğrayıp dün hazırladığım cam kapta cupcake'leri çıkarıyorum. Ne yazık ki biri eksik ve bu da estetiği bozuyor. Şapka askısından anahtarlarımı alıp cep telefonumu arka cebime koyuyorum, ön kapıdan çıkıp yüzüme çarpan serin esintiye titriyorum.

"Bazı arkadaşlarımızı göreceğiz, Nacho. Heyecanlı mısın?"

O kadar akıllı olmadığı için bana cevap vermiyor tabii ki. Ama heyecanlı olduğunu biliyorum. "Oraya vardığımızda sessiz olmalısın. Seni gizlice içeri sokacağız."

"MISS CONNER!" Lakeview'in resepsiyonunda durup, geçen hafta birkaç kez uğradığım için artık bana daha nazik davranan kadına gülümsüyorum. Artık *o kadar* temkinli değil, gözleri elime düşüyor – *evet, hala sahte nişan yüzüğümü takıyorum* – sonra bana geçmemi işaret ediyor. "Raya bugün seni gördüğüne sevinecek."

"Harika." Cam kabımı kaldırıp hafifçe salladım. "Hediyelerle geldim."

Artık yolu biliyorum ve çoğu personel yüzümü tanıyor. Riley'e ne olduğu herkesin kulağına gitmiş, ama kibar davranıp sormuyorlar. Sadece en iyi dileklerini iletmemi istiyorlar, sonra konuyu kapatıyorlar.

Birbiri ardına kapılardan geçip, Raya'nın koğuşuna açılan büyük güvenlik girişine zil çalarım. Kapılar açıldığında giriş kaydımı yapar, odasında durur ve evrene küçük bir dua gönderirim. Neredeyse hiç tanımadığım bir kadına bu kadar önem vermemeliyim. O sokaktaki bir yabancı ve beni her zaman odasına kabul etse de, kim olduğumu asla hatırlamıyor.

Her ziyaretimde, baştan başlıyoruz; ona adımı söylüyorum, Riley'nin arkadaşı olduğumu açıklıyorum, sonra *onun* ne kadar akıllı, yakışıklı ve *başarılı olduğunu* konuşuyoruz. O hala onun işte olduğunu düşünüyor.

En uzun vardiya.

Nazikçe kapıyı çaldım, kapıyı araladım ve yatağının kenarında oturan onu görünce gülümsedim. Bugün gecelik giymemişti, şık bir eşofman altı ve hırka giymişti, kötü duruşundan dolayı sırtı biraz fazla eğikti, ama saçları sevimli bir topuz şeklinde toplanmıştı ve ruju yüzünü ve gözlerini aydınlatıyordu. "Günaydın Bayan Cruz. Bugün nasılsınız?"

"Andi." Ayağa kalkıp öne doğru yürüdü ve gözlerim doldu. En son buraya geldiğimde çok zayıf ve unutkan görünüyordu. Ama bugün adımı biliyor ve giyinik.

Cam kabı tuvalet masasının üzerine koyup ellerini tutuyorum. "Harika görünüyorsunuz Bayan Cruz. Bugün randevunuz mu var?"

Kıkırdar – *kıkırdar!* – ve yanağıma tatlı bir öpücük kondurur. "Hayır, mija. Ama Riley birazdan burada olacak." Gözleri parlar ve kalbimi kırar. Çünkü onlar onun gözleri ve

onun gözleri bir daha bana bu kadar neşeyle bakacak mı emin değilim. "Onun için güzel görünmek istedim. O çok iyi bir çocuk, bu yüzden giyinmek istedim."

"Çok güzelsin." Geri adım atarak, omzumdaki çantayı hatırlayıp gülümsüyorum. "Seninle tanıştırmak için birini getirdim, ama kim olduğunu tahmin edemezsin." Dünyanın tarihindeki tüm kadınlar, hasta ve unutkan kadınlar bile, iyi bir sırrı severler. Raya heyecanla kıpırdanıyor, sonra yolumdan çekiliyor ve ben onun yatağına oturabiliyorum. Nacho'yu çıkardığımda Raya heyecanla nefesini tutuyor.

Onun normalde iyi olmadığını ve oğlunun aslında nişanlım olmadığını unutabilirsem, bizim bir çift kız arkadaş olduğumuzu, ziyaret edip cupcake ve kahve eşliğinde sohbet ettiğimizi hayal edebilirim.

Ben de öyle yapıyorum – gerçekliği bir süreliğine görmezden gelip Raya'yı Nacho ile tanıştırıyorum. Çantamdan çıkarıp Raya'nın kucağına oturtuyorum ve cupcakelerimi almak için tuvalet masasına geri dönerken onları bir süre yalnız bırakıyorum.

Onları dün yaptım, gökkuşağı hamuru ve gökkuşağı kreması ile, onun gününü neşelendirebileceklerini umarak.

"Andi, bir domuzun olduğuna inanamıyorum. O, gördüğüm en sevimli şey."

"Ha. Tutu giydiği halini görmelisin. Nacho'yu tutu giyerken görmeden sevimli popoların ne olduğunu bilemezsin." Yatağa oturup, kabı açtım ve elimi uzattım. "Bunları senin için pişirdim."

"Benim için mi?" Nacho'ya olan sevgisinden, gerçek bir şaşkınlığa dönüşen Raya'nın gözleri büyüdü. "Bana cupcake mi yaptın?"

"Evet, hanımefendi. Riley'nin vardiyası beklediğimizden biraz uzun sürüyor. Beklerken, takılıp kek yiyebiliriz diye düşündüm. Riley zaten bir tane yedi; çok sevdi." *Sanırım*. "Nacho da evde sıkıldığı için ziyarete gelmek istedi."

"Çok teşekkür ederim." Nacho'yu kucağına alıp, kendi payını seçmek için kutuya uzanır. "En son ne zaman gökkuşağı kek yediğimi hatırlamıyorum. Burada her şey çok ağırbaşlı; öğle yemeğinde meyveli kek ve çay ya da üçgen sandviçler yiyoruz. Bu, neredeyse küçük bir kızın doğum günü partisinde bulabileceğiniz türden bir şey."

"Ben de tam olarak bunu amaçlamıştım." Gülümsayarak kendime bir tane seçip kabı kenara koyuyorum. "Ciddi olmak her zaman en eğlenceli şey değildir

eğlenceli değildir ve bunlar sadece kekler. O yüzden gökkuşağı kekleri yiyeceğiz ve tadını çıkaracağız."

"Elbette." Riley'nin dün gece aldığı ısırik gibi değil, zarif bir ısırik alıyor. Nacho'yu göğsüne sıkıca sarıp, Raya gözlerini kapatıyor ve muhtemelen oğlunu utandıracak aptalca bir inilti boğazından çıkıyor. "Çok güzel, Andi. Uzun zamandır yediğim en iyi kek."

"Ah, teşekkür ederim Bayan Cruz." Benimkinden kağıdı çıkarıp parmaklarımdaki kremayı yalıyorum. "Pişirme becerilerimle gurur duyuyorum. Yemek yapmayı pek beceremem, neredeyse her şeyi yakarım, ama pişirme..." Başımı sallıyorum. "Pişirmeyi beceririm."

"Bu yüzden Riley seni seviyor." Gözleri parlayarak bana döner. "Bebeğim kekleri sever. Oğlumu biraz şekerle satın alabilirsin. Bir dilim kekini perili bir evin içine ya da bir dağın tepesine koysan, yine de onu alır."

Onun kolayca söylediği sözlerle kalbimin parçalandığını gizlemek için gülüyorum. "Brownileri sever, bunu biliyorum. Ama o daha çok şekersiz, yağsız, yüksek proteinli, eğlencesiz bir çocuk."

"Hayır, mija. O, büyük ve güçlü olmak için onları yiyor, ama en çok şekeri seviyor. Çocukken mısır gevreğini karıştırırdı. Bir kasede üç farklı tür, çünkü tatlarını seviyordu." Gülümseten gözleri benimkilerle buluşuyor. "Bunu biliyor muydun?"

Gözlerim yaşlarla doluyor; sıcak, tuzlu ve o kadar kaşınıyor ki, gözlerimi yuvalarından çıkarmak istiyorum. "Hayır, bilmiyordum."

"Oh, evet. Apple Jacks, Cap'n Crunch ve küçük marshmallowlu Lucky Charms. Bu onun en sevdiği karışımıydı. İlkokul hayatı boyunca kahvaltısını böyle yapardı ve ne dersem diyeyim, ne yaparsam yapayım, bundan vazgeçmezdi." Bir ısırik daha alır ve başını sallar. Tatlıya düşkünlüğün kalıtsal olduğunu düşünüyorum ve kadına pasta getirmeyi düşündüğüm için mutlu oluyorum. "Liseye başlamadan önce dişlerinin çürüyeceğinden emindim, ama çürümediler. Çok su içti ve dişlerini düzenli olarak fırçaladı ve şimdi gülümsemesi tüm meleklerin gülümsemelerinden daha güzel."

"Evet, hanımefendi. Kesinlikle öyle." Raya ile bir saatten fazla oturup, bu hafta başında ona servis ettiğim Andi spesiyalini düşünüyorum. Raya iki cupcake yiyor ve

tüm kutuyu alabileceğini söylediğinde sevinçle ciyakladı. Birkaç gün yetecek kadar şeker ve gökkuşağı desenli çörekleri var.

Yatağında oturduğumuz süre boyunca Nacho'yu kucağında tutuyor ve sürekli sol elimdeki sahte elmasa bakıyor. Hiç sormuyor. Hiç görmek istemiyor.

Bugüne kadar endişelenmem gerektiğini hiç hissetmemiştim. Korkunç bir şekilde, onun unutkanlığını doğal karşıladım ve kaybetmemek için olduğu yerde bıraktım. Ama bugün farklı. Bugün fark ediyor ve gözleri her düştüğünde kalbim hızla atıyor.

Meraklı resepsiyoniste girmek için küçük bir yalan söylemek bir şey.

Ama Raya'ya yalan söylemek ya da onun oğlunun kendisine heyecan verici haberler vereceğini düşünmesi beni çok üzüyor.

Bugün durumu iyi ve saçma bir şekilde, oğlumun ziyarete gelmemesine seviniyorum. O, dünyasının çok farkında ve oğlum yaralı halde buraya gelirse, yataktan fırlayıp paniğe kapılır.

Riley'nin ziyareti onu incitmesin diye, demansının dünyasını tekrar sisle kaplamasını dilemek ne kadar korkunç bir şey?

Riley şefle birlikte evden ayrıldıktan birkaç saat sonra, başka bir sözümü daha yerine getiriyorum. Raya'nın evinin otoparkında arabamda otururken, cep telefonumu çıkarıp Megan Montgomery'nin numarasını bulana kadar aşağı kaydırıyorum.

O benim arkadaşım, ruh ikizim, her ne kadar *sürekli mesajlaşan* türden bir arkadaşlık olmasa da. O çılgın, gürültücü ve bazı çevrelerde muhtemelen sinir bozucu olarak görülen biridir – o çevreler benim için de aynı şeyi söylerlerdi.

Meg, onun erkek arkadaşı Marcus Macchio ile flört ettiğim için bana kin beslemedi. Kin besleyecek zamanı yok, çünkü şu anda hayallerindeki adamla mutlu ve pratikte evli, kucağında güzel bir Macchio bebeği var.

Ya da daha doğrusu, göğsünde.

Marc'a onu arayacağımı söyledim ve henüz eve gidip yalnız başına oturmaya dayanamadığım için, numarasını bulup tuşladım.

Oz ve Lindsy'nin düğününden beri onu görmedim. Riley ve benim ilk kez birlikte olduğumuz gece... Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor.

"Alo?" Onun tarafında gürültü var. Homurtular. Küfürler. Ağlayan bir bebek. "Hey! Kes sesini!"

"Meg?"

"Andi! Hey, kızım. Hayır, sen sus!" Gürültülü kalabalığın içinden geçerek ses seviyesi biraz azalana kadar ilerledi. "Üzgünüm, Andi. Burası çılgınlık. Bir saniye bekle."

"Oka—"

"Ben burada bekleyeceğim!" Onun bağırışları beynimin içinde, varlığından bile emin olmadığım bazı sinir uçlarına ulaşıyor. O kadar yüksek sesli ve keskin ki, telefonu kulağımdan uzaklaştırmak zorunda kalıyorum. "Esnemeye başlayın, sizi küçük sürtükler, çünkü bir saniye içinde döneceğim ve sonra başlayacağız."

"Başlayacak mıyız?" Derin bir erkek sesi beni gülümsetiyor. "Daha başlamadık mı? Uzun zamandır devam ediyoruz."

Sanki gözlerini devirdiğini duyabiliyorum. "Andi. *Baaaaabe*." Bir kapı çarpıyor ve gürültünün çoğunu kesiyor. "Ne oluyor lan? Bir haftadır şehirde olduğunu biliyorum, ama beni şimdi arıyorsun."

"Üzgünüm." Dirseklerimi arabanın kapısına dayayıp gözlerimi kapatıyorum. Güneş, ön camımı bir tür büyüteç gibi kullanıyor ve dışarıda hafif kar yağmasına rağmen beni ısıtıyor. "Biraz meşguldüm."

"Tabii ya! Marc geçen hafta orada olduğunu söyledi. O nasıl ?

"Marc mı?"

"Riley, aptal!"

Kimin hakkında konuştuğunu biliyordum, ama sonunda bir arkadaşım ile konuşmak, arkadaşım ile konuşmak, düğünde Riley'nin o gece için giyinip beni gözetlemesini öneren kişi, beni duygulandırdı.

Geçen haftayı hoş karşılanmadığım bir evde geçirdim. Her gün onu gördüğüm mikro saniyeler boyunca sert bakışlara maruz kaldım ve

Kari ve Luc'tan haberler alıyordum – ancak Kari tıbbi detayları açıklamamaya özen gösteriyordu.

"Andi?"

Boğazımdaki yumruyu temizlemek için öksürdüm. "O iyi. İyileşiyor, sanırım."

"Sanırım mı?"

"Evet... Biliyor musun?" Baş ağrısının başlangıcını önlemek için başparmağımı gözüme bastırdım. "Aslında Riley hakkında konuşmak istemiyorum. O iyi. Hayatta. Şimdilik bu konuyu kapatabilir miyiz?"

"Tabii ki. İyi misin? Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Sadece bir dakikalığına dostça bir ses. Marc'a seni arayacağıma söz verdim, ama ancak şimdi arayabiliyorum. Üzgünüm. Meşgul görünüyorsun, belki başka bir zaman konuşmalıyız."

"Hayır! Ertelemek yok. Spor salonuna gel. Sadece takılıyoruz."

Gözlerimi açıp, elli metre uzaktaki parıldayan gölü inceliyorum. O buz gibi gölde çok eğlenmiştik. Çok tutkuluydık. *O beni hala tolere ettiği zamanlarda.* "Rollin Spor Salonu mu?"

"Evet." Sanki kapıyı tekrar aralamış gibi, inlemeler ve şakalaşma sesleri tekrar yükseliyor. "Şu anda spor salonundayım. Buraya gel de görüşelim, sonra takılabiliriz."

"Seni rahatsız etmek istemem..."

"Beş dakika sonra görüşürüz! Yangın çıkmış gibi koş." Telefonun sesi kesilir ve kulağımdan çekip gülümserim. Tartışacağımı bildiği için telefonu yüzüme kapattı.

Anahtarımı kontak anahtarına sokup, biraz gaz verip arabayı çalıştırıyorum ve üç dakikadan az bir süre ve bir trafik ışığı geçtikten sonra, kalabalık bir spor salonu otoparkına girip ellerime sıcak nefesimi üflüyorum. Gün geçtikçe sıcaklık düşüyor, güneş zar zor kendini gösteriyor, gri bulutlar gökyüzünü kaplıyor ve sonsuz bir kışın habercisi gibi görünüyor.

"Tamam, Nacho. Muhtemelen önce senden bahsetmeliydim, değil mi?" Rollers'ın spor salonunda çiftlik hayvanlarına ilişkin politikasını bilmiyorum, ama Lakeview'da olduğu gibi, onu çantamda tutup gizlice içeri sokacağıma söz veriyorum. Arabanın kapısını açıp çantayı omzuma asarken, burnumu yakıcı soğuk hava dalgası yüzünden geri çekiliyorum

. Arabadan inip Nacho'yu okşadıktan sonra arabanın kapısını çarparak kapattım.

Ön kapiya doğru ilerlerken, eskiden buraya gelirken hissettiğim gerginliği hiç hissetmiyorum. Bu spor salonuna yeni üyeydim, ama tüm spor salonlarına yeni üye değildim ve dışa *vuran coşkum* ve kimsenin beni güvensiz olmakla suçlayamayacağı gerçeğine rağmen, yeni insanlarla tanışmak hala beni gerginleştiriyor. Özellikle şampiyon dövüşçülerle ve bunun getirdiği kaslarla dolu bir spor salonu.

Beş şampiyon dövüşçü ve onların seksi eşlerinin yanına yaklaşıyorum.

onlardan biri olmadığınızda biraz korkutucu olabilir.

Dikkatim dağınık bir şekilde, buzlu betonda kayar ve saçlarımın kabarmasını önlemek için karları saçlarımdan silkelerim. "Vay canına." Nacho'yu sıkıca tutar ve düşmeden önce hızımı keserim. Yumrukların kaslara çarptığı sesler yüzüme bir gülümseme getirir, ama saçlarımdaki kar beni rahatsız eder. Kapıda dönünce, ağır bir göğse çarparak geriye düşerim ve ciğerlerimden nefesim patlar.

Nacho düşerken çığlık atar. İçgüdüsel olarak, kendimi tutmak için kollarımı uzatırım, ama yine de donmuş betona çarparak kuyruk kemiğim ve dirseklerimin üzerine düşerim. "Ah! Siktir."

"Oh, lanet olsun!" Savaşçılardan biri – sanırım Aiden Kincaid – ileri atılır ve beni o kadar hızlı ayağa kaldırır ki, boynum incinir. Neredeyse kolumu yerinden çıkaracak kadar çeker, sonra kot pantolonumu düzeltir, kolumu tutar ve çok sıkı sıkı. "Çok üzgünüm, Andi. Tanrım, özür dilerim. Yaralandın mı?"

"Sanırım kıcımlı kırdım." İnleyerek, boşta kalan elimle arkama uzanıp kuyruk kemiğimi ovuşturuyorum. "Ve kıcımlı sırlıslam. Kahretsin." *Aferin, karma. Aferin sana. Riley'i ıslak pantolonla tehdit et, kıcının üstüne düş.*

Aiden Kincaid – Aiden olmalı, çünkü Jimmy'yi tanıyorum ve bu kesinlikle dünya şampiyonu dövüşçü Bobby Kincaid değil – gri gözleriyle beni izliyor ve kare çenesini sıkıyor. Üzgün, bunu kör bir kız bile görebilir, ama kendini sandığından daha güçlü, çünkü sıkı eli kolumu kırmak üzere.

"Sorun yok. Artık sabitim." Kolumu onun elinden çekip, kan dolaşımını yeniden sağlamak için ovuşturuyorum. "Sadece..." Nefes alıyorum.

kıçımnda zonkluyor. "Ah! Nefesimi toparlamam için bana bir saniye ver." Elimi çantama sokup Nacho'nun kulaklarını okşuyorum. Neyse ki, onun üzerine düşmedim. Aslında, onun benim üzerine düştüğünü düşünüyorum.

Aiden geri çekilmez ve sarışın bir bomba ön taraftan çıkıp bizi saçakların altında sıkışmış halde bulduğunda, gülümsemesi merakla yer değiştirir.

Benimki ise otuz kat artar. "Hey. Neler oluyor?"

"Kocan beni mahvetti Tina. Hem de iyice mahvetti. Haftalarca normal yürüyemeyeceğim."

Gözlerinin ne kadar genişlediğini görmek neredeyse komik. "Ne? Hayır! O düştü." Dönüyor. "Peaches, o düştü."

"Onu ittin mi, Aiden Kincaid?"

"Hayır! Kaza oldu." Tereddüt eder, kekeler ve kollarını sallayarak daha önce sahip olduğu havalı imajını tamamen mahveder.

Gülerek, Tina Aiden'ın yaptığı gibi kolumu tutar, ama çok daha nazikçe ve beni kapıya doğru çeker. "O bir kaba adam, Andi, ama niyeti iyi."

"Sanırım kuyruk kemiğimi kırdım," diye fısıldıyorum. Çünkü gerçekten acıyor ve sessiz Kincaid'i utandırdığım an çoktan unutuldu. "Biri oraya bir kürekle gitmeli."

"Üzgünüm." Mavi gözleri benimkilerle buluşur, içten bir özür parıldar. "Haklısın. Jimmy bir kez kürekle temizledi ama bu berbat fırtına geliyor ve günümü mahvediyor. Mac ve Benny!" Mavi boks ringindeki çocuklar dövüşmeyi bırakıp kim çağırıyor diye dönünce irkilirim. Benny'yi günlerdir görmemiştim, onu görmek kalbimi kabartır.

Nefes nefese ve terli olan Mac, sol eldiveninin cırt cırtını açar ve ağrıyı gidermek için masaj yapar gibi avucunu uyluğuna sürter. O bir genç, gençlerin en gençlerinden biri, ama yine de yaşlılarının çoğundan daha uzundur ve saçlarının gözlerine düşme şekli ona tehlikeli bir hava katar. "Evet, Bayan Kincaid?"

"İkinizin de ön tarafa çıkıp yolu küreklemeniz gerekiyor. Andi kaydı ve kıçını çarptı çünkü yol kaygan."

Tabii ki, Benny ipleri atlayıp sanki ben ateşe verilmişim gibi ileriye doğru koşar. "İyi misin, Andi teyze?"

"Evet, bebeğim." Parmak uçlarımda yükselerek onu aşağı çekip yanağına gürültülü bir öpücük konduruyorum. "Tina'ya yardım edip kürekle karları temizleyebilir misin? Dışarıda kayıp düştüm, bu yüzden biraz tehlikeli. Ya yaşlı bir bayan ziyarete gelirse?"

"Anladım." Beni kendine doğru çekip, ciğerlerimden nefesim patlayana kadar göğsüne sıkıca bastırıyor. Hâlâ ağır boks eldivenleri giyiyor ve göğsü terlemiş. Dışarısı soğuk olmasına rağmen, ringin yanındaki yere tişörtünü ve kapüşonlu sweatshirtini atmış, şu anda sadece şort giyiyor. "Dün seni özledim. Akşam yemeğine geleceğini sanmıştım."

"Üzgünüm tatlım. İşlerim vardı ama yakında geleceğim." Nacho çantamda panikleyince geri çekildim. Artık ona alışmış olan Ben gözlerini devirdi ve sırtıttı.

Ama Tina'nın gözleri fal taşı gibi açılır. "Eee...?"

"Üzgünüm." Çantayı açıp Nacho'nun kafasını dışarı çıkararak merhaba demesine izin verdim. "Onu eve bırakmak için durmadım. Onu da getirdiğim için umarım sorun olmaz."

"Sorun değil." Eğilip küçük pembe kulaklarını kaşıyor. "Burada hoş karşılanır, ama onu matların üzerine çıkarmayın. Çocuklar matlara saygı konusunda biraz tuhaflar."

Gülerek Nacho'yu çantadan çıkarır ve göğsüme yaslarım. "Onu yere koymayacağım. İzci sözü."

"Harika. Çocuklar, lütfen gidin." Onlar kapıya doğru koşmaya başlar başlamaz, Tina dönüp gözlerini ateşe çevirerek bana bir korku filmini hatırlatır. "Siz ikiniz! Hemen dışarı çıkın."

Bana söylemediğini anlamam biraz zaman aldı. Dönüp omzumun üzerinden baktığımda, utangaç gülümsemelerle bakan iki genç kız gördüm.

"O çocukların antrenmanını izlemekten daha iyi şeyler yapacağınızı eminim."

"Strateji yapıyoruz anne." Evie Kincaid, annesinin ikiz kardeşi ve bir bomba gibi güzel, ama Tina'nın sarı saçları düzken, Evie'nin saçları sıkı bukleler halinde. Terli ve arkaya bağlanmış olsa da, uçları sırtının ortasında sallanıyor.

sırtının ortasına sarkacak şekilde bağlanmış olsa bile, Evie'nin saçları hacimli ve yüzünü gerçekten çok güzel bir şekilde çerçeveleyiyor.

"Strateji mi? Kızım, dövüş için antrenman yapman gerekirken erkeklere baktığın için kışını nasıl tekmeleyeceğimi strateji yapayım. Gelecek ay kışını tekmelememi mi istiyorsun?"

Evie güler. Gerçek, kibirli, "ben tanıdığım en gangster kızım" gülüşü göğsünü doldurur. "Ben kaybetmem anne. Bunu biliyorsun."

"Gerçekten mi?" Tina'nın kaşları meydan okurcasına kalkar. "Benimle dövüşmek ister misin? Gözlerini kendine saklaman gerekirken Benny'ye dikkat ettiğinde ne olacağını sana göstereyim."

Oğlumun adı geçince kulaklarım dikilir. "Yeğenime aşık oldun mu, Evie?"

"Hayır! Benim dövüşüm için strateji geliştiriyoorduk. Onları aptal çocuklar olarak görebilirsin, ama o aptal çocuklar Jack amcanın bana öğretmediği gerçek hareketlere sahipler. Bu yüzden Mac ve Benny'yi izliyorum, sonra Bean ile dövüşüyoruz ve onu yeniyorum."

"Beni yeniyorsun?" Bean, yani Jimmy'nin küçük kızı, ölümcül bir bakışla dönüyor. "Beni yenemezsin! Son dövüşü ben kazandım!"

"Ve ondan önceki son ikisini ben kazandım." "Ondan önceki dövüşü ben kazandım!"

Evie sarışın olabilir – saçları, gözleri, teni – ve kuzeni tam tersi – kahverengi gözleri, kahverengi saçları – ama ikisi de kibir ve küstahlık konusunda eşittir. İkisi de kendilerini beğenmiş ve amcalarından "Ben dünyanın en iyi dövüşçüsüyüm" üstünlüğünü almışlardır. Bu yüzden, kışım hala ağrıyorken dayak yemekten kaçınmak için, Evie onu göğsüne çekip ağzını kapatana kadar Nacho'yu öne itiyorum.

"Evie, Bean; Nacho ile tanışın. Nacho, önümüzdeki on yılın UFC şampiyonlarıyla tanış. Ama antrenman yapmaları veya ders çalışmaları gereken zamanlarda erkeklere bakmayı bırakmadıkları sürece şampiyon olamazlar. Erkekler aptaldır; onların seviyesine inmeyin." Evie'nin gözlerine bakıyorum. "Nacho erkekleri pek sevmez, bu yüzden onu elden ele dolaştırmayın. Minderlere çıkması yasak, bu yüzden onu yere indirmeyin. Kolayca korkar, bu yüzden nazik davranın. Her şeyi yiyebilir, ama aşırıya kaçmayın. Bugün zaten bir cupcake yedi, bu yüzden aç olmamalı."

Bean'in iri gözleri benimkilere döner. "Onu kucağımıza alabilir miyiz?"

"Evet. Ben ziyaretim sırasında ikinizin de domuz bakıcılığı yapmanızı istiyorum. Sorumluluk sahibi olacağınıza güvenebilir miyim?"

"Evet, Bayan Andi." Evie, Nacho'nun burnunu öper. Annesi'ni tiksindiren ıslak, gürültülü öpücükler. "Ona iyi bakacağız, yemin ederiz."

"Güzel. Teşekkürler." Tina'nın elini tutup onu uzaklaştırırım. "Başına çok bela açacaksın. Tanrım, Tina. Çocuğun Benny'ye aşık mı?"

O alaycı bir şekilde güler. "Bunu bilmiyorum muyum? Bu bir felaket. Aiden, kızların onları izlediğini her gördüğünde öfkelenmeye hazır. Oz'un evine koşup ona dersini vermeye hazır; Oz'un kanun olduğunu umursamıyor bile. Ama onu durdurmuyorum bile; ben de Benny'nin canına okumak istiyorum. Geçen yıl hepsi gizlice dışarı çıkıyorlardı, biliyor muydun?"

"Benny mi?"

"Benny, Mac ve iki kız." Beni, her iki yanında soyunma odaları bulunan uzun koridora götürüyor. "Söylentilere göre Mac orada kışkırtıcıydı, ama yine de Benny en büyüğü ve onu neredeyse dövüyordum." Gözleri benimkilere bakıyor. "O bir genç ve ben neredeyse savaşa girip yüzünü parçalayacaktım."

Artık gülümsemiyorum, gözlerimi kısıyorum. "O benim, Tina. O iyi bir çocuk ve onu dövme planlarını dinleyince onu korumak istiyorum."

"Üzgünüm." Çift kapıyı açar ve odaya girmeme izin verir. "Bu sadece doğal bir refleks. Çok genç yaşta bir ilişki yaşadım ve bebeğim de o yaşa yaklaşıyor. Bu bana hazımsızlık yapıyor." Başını kaldırıp, siyah eşofman giymiş ve spor salonunun mor amblemini taşıyan erkeklerle dolu odayı işaret ediyor. Onları dövüşürken, kum torbalarına vururken ya da başka bir şey yaparken bulmayı bekliyorum. Ama gördüğüm şey, *sınıfın* en önünde, aşağı bakan köpek pozunda duran Meg ve beş Roller şampiyonundan dördünün inleyerek onu taklit etmeye çalışması.

Dört adam, her biri 90 kilodan fazla, bazıları diğerlerinden daha fazla, daha önce hiç denemediklerinden emin olduğum şekillerde vücutlarını büküyor ve katlıyorlar. Meg kusursuz bir bükülme yapıyor.

formda, Bobby Kincaid ise sonunda aynı şeyi deniyor – ve gerginlikten inliyor.

"Ayaklarınızı ellerinize yaklaştırın çocuklar! Esneme yapıyoruz, kıcıımızı gösterip hamile kalmayı ummuyoruz."

"Yanıyor!" Jimmy bir eliyle dengede dururken, diğeri eliyle gülen Meg'e kaba bir hareket yapar. Jimmy'nin karısı onun hemen yanında esniyor, pozisyonu Meg'inki kadar mükemmel, Bobby'nin en iyi arkadaşı Jon Hart ise diğeri tarafında, acı çektiğini itiraf etmektense hamstringlerini yırtarken yüzü acı içinde kızarıyor.

"Yanıyorsa, yanlış deliğı bulmuşsun Jimmy. Kız gibi davranmayı bırak." Tina burun kıvrır ve odadaki erkeklerin dikkatini çeker. Aiden bizi takip eder, Bobby yüzüstü düşüp homurdanınca kıkırdar.

"Yine çocuk pozunu yapmak istiyorum." Bobby yan yatıp dizlerini yukarı çeker. "Artık öğrenmek için çok yaşıyım, Megan. Esnemek istemiyorum, dövüşmek istiyorum."

"Öyle mi?" Yavaşça ayağı kalkar, sırtını kamburlaştırır ve ellerini başının üzerine kaldırır. "Bacakların daha yükseğe kalktığında ne kadar daha iyi dövüşeceğini hayal et. Küçük bir kız gibi davranmayı bırakıp kaslarını gerçekten esnetirsen, yaklaşık 30 santim daha fazla erişim kazanabilirsin."

Jon dizlerinin üzerine çöker ve alnını yere dayar. "Siktir git, Peacock. Sana dersini verdim."

"Kapa çeneni, Fart! Bebeğim!" Bobby boynunu eğip karısını arar. "Kit nerede? Onu patakla, bebeğim."

"O burada değil, aptal." Jon homurdanır ve sırtını döner. "Bugün çocuklarla çalışıyor. İşkence dersine kaydolacak kadar aptal değil."

"İşkence." Meg alaycı bir şekilde gözlerini devirir ve geçerken Jimmy'yi yere devirir. "Yemin ederim, biz esniyoruz, kafanı yırtıp almıyoruz. Hayatımda hiç bu kadar mızımız bir grup sert adam görmedim. Andi." Önümde durur ve beni sıkıca kucaklar, bu da vücudumda ağırlara neden olur. Belki de sadece kıcıımdan daha fazla yerim incinmiştir, çünkü şimdi sol uyluklarım ağrıyor, dirseklerim acıyor ve ceketimin altında kanadıklarını düşünmeye başlıyorum.

Bir adım geri çekilen Meg, beni kol mesafesinde tutarak beni süzer. "Senin güzel yüzünü çok özledim. Nasılsın?"

"İyiyim." Onu baştan aşağı süzerim ve dar eşofmanı ve kocaman göğüslerini fark ederim. "Yeni anne olmana rağmen oldukça taze görünüyorsun. Marcus sana yeni göğüsler almış mı?"

"Hayır! Bunlar süt memeleri. Harika değil mi?" O, memelerini avuçlayıp sıritarken, odadaki tüm erkekler onu okşarken izlememek için kendilerini meşgul ediyorlar. "Marcus beni hamile bıraktığı için ona çok kızgındım, memelerimi mahvettiğini düşünmüştüm, ama şu ana kadar her şey yolunda. Şimdi her zamankinden daha iyiler ve bir daha asla bulaşık yıkamak zorunda kalmayacağım." Sınıfına dönerek ekler: "Siz korkaklar beni hayal kırıklığına uğrattınız. Bugünkü ders berbattı - daha iyi olun, daha iyisini yapın, daha iyi olun. Yarın tekrar geleceğiz, o yüzden ayak parmaklarınıza dokunduğunuzu görmek istiyorum."

"Ayak parmaklarımız mı?" Bobby'nin inanmazlığı, Meg'in gözleri kısılr kısılmaz sessiz bir "*evet efendim*"e dönüşür. "Tamam. Evet. Tamam." Bobble head gibi başını sallar ve onun bakışlarından kaçır. "Çalışacağım."

"Güzel. Yarın aynı saatte geri geleceğim, fırtına olsa bile. İyileşme görmek istiyorum."

Oda bir anda boşalır. Aiden bile kardeşleri kaçarken hemen oradan uzaklaşır, geriye sadece ben, kızlar ve erkeklerin hayatlarını kurtarmak için kaçarken bıraktıkları alaycı kahkahalar kalır.

"Vay canına." Büyük odaya bakmak için dönüp, yerdeki kırmızı paspasları, duvara yaslanmış sıkıca sarılmış yoga paspaslarını ve kirşlerden sarkan insan şekilli boks torbasını inceledim. "Spor salonunda iş mi buldun Meg? Yoksa sadece eğlence için mi bağırıyordun?"

"Çoğunlukla eğlence için." Gülererek elimi tutar ve matların üzerine oturur, böylece ikimiz de berbat bir duruşla otururuz. "Evde sıkıldım, bu yüzden buraya ziyarete geldim. Bu adamların bazılarının ne kadar esnek olmadıklarını fark etmem üç saniye sürdü, bu yüzden bir toplantı düzenledim."

"Bu bir tuzaktı," diye gülererek Izzy. "Toplantı yapmak istedi. Ciddi bir konu olduğunu ve tüm erkeklerin katılımının gerekli olduğunu söyledi."

"Bu da onları harekete geçirdi," diye ekledi Tink. "Çünkü burada bir kadın bir şey söylediğinde, erkekler hemen harekete geçer."

"Onları buraya topladım, ne olduğunu anlattım ve bugün esnekliğimiz üzerinde çalışacağımızı söyledim." Meg tırnaklarına üfler. "Başlarına ne geleceğini hiç bilmiyorlardı. Bir grup esnek olmayan korkaklar."

"Tamam." Duvardaki saate bakarak, Tink Tina ve Izzy'ye rahatlamamaları için başını sallar. "Sen ve Meg sohbet edin. Kit dersini bitiriyor, biz de bazı şeyleri organize etmeliyiz. Ama buralarda olacağız." Eğilerek yanağıma bir öpücük kondurur. "Eğer takılmak istersen gelip bizi bul."

"Tamam." Izzy elini uzattığında onu tutuyorum. Merhaba ve hoşça kal demek için elimi sıkıyor. "Oh, Iz, kızın Mac'in antrenmanını izliyordu. Sen de oraya gitsen iyi olur."

Yüzü bir anda öfkeyle doldu. "Bunu konuştuk. Lanet olsun, ona bir ders vermem gerekecek."

"Aferin kızım. Ona kimin patron olduğunu göster." Gülerek, minderlerin üzerine düşüp uzanıyorum, çünkü oturma kuyruk kemiğimi ağrıtıyor. "Konuş benimle Meg. Nasılsın?"

Benim yaptığımı taklit ederek sırt üstü uzanır ve başını çevirip gözlerime bakar. Kapının kapanma sesi kızların gittiğini gösterir, bu da odayı neredeyse sessiz bırakır, sadece hoparlör sisteminden gelen yumuşak bir gitar sesi duyulur. "Benim hayatımda pek bir şey olmuyor. Chance büyüyor, ama neredeyse hiç uyumuyor. O bir göğüs adamı ve beni tumbul tutmaya yardımcı oluyor. Marcus ise biraz sinir bozucu derecede mükemmel."

Gülüyorum. "Mükemmel olmak sinir bozucu mu?"

"Tabii ki! *Her şeyi* yapıyor ve çok da iyi yapıyor. Asla yorulmuyor ya da bitkin düşmüyor. Chance'in bezini çoğunlukla o değiştiriyor ve bir keresinde Chance'in tırnaklarını kesmeye çalıştığımda onu ağlattım, şimdi o işi de Marcus yapıyor."

"Erkeğin mükemmel olduğu için kızgınsın." Tavana bakarak ellerimi karnıma koyup gülüyorum. "Sen delisin."

"Kızgın değilim." Derin bir nefes alır ve memnuniyetle içini boşaltır. "Çok mutluyum Andi. Daha önce hiç hissetmediğim kadar gerçekten, içtenlikle mutluyum. Boşanmam kesinleşti, oğlum sağlıklı ve gülümsemeye başladı, ve erkek arkadaşım tanıdığım en özenli, en tatlı, en nazık, en özverili adam. Ve artık tekrar seks yapabiliyorum..." Başını sallar. "Vay canına."

Göğsüm sessiz bir kahkaha ile titrer. "Düşünsene, ben *de* senin önünden onu kapmaya bu kadar yakındım."

"Kapa çeneni." Bacağıma vurur. "Onu neredeyse kapmak üzere değildin. Bana her zaman tek sevgilimin ben olduğumu söyledi."

Gözlerimi deviriyorum, ama şakacı bir şekilde. "Bu doğru. O sana deli gibi aşıktı, Meg. Ben orada altı dilimli tost makinesi ve sonsuzluğu tartışırken, o kafasında seni ziyaret ediyordu. Ama hayali evliliğimin yıkılmasını yas tutacak vaktim yoktu, çünkü Riley o partide dolaşüyor, bana bakıyor ve karnımı gıdıklıyordu."

Yanına dönerek, ellerini yanağının altına koyar ve gözlerimi inceler. "Nasılsın, Andi? Seni hiç bu kadar üzgün görmemiştim. Hepimiz senin için endişeleniyoruz."

Sanki sorusu boğazıma düğümlenmemiş gibi omuz silktim. "İyiyim. Bacağını kaybeden ben değilim."

"Ama bir bakıma öyle." Elini uzatıp gözlerimden saçlarımı çekiyor. "Marcus'a böyle bir şey olsaydı, ben de yas tutardım. Gerçekten sevdiğin biriyle birlikteysen, onun acısı senin acıdır. Onun kaybı senin kaybındır ve onun acısı seni de incitir."

"Evet, şey..." Omuz silkiyorum. "Kanıyorum Meg. Her gün beni kesiyor ve kan kaybından başım dönüyor. Bir haftadan fazladır onun evindeyim, ama o sadece ara sıra bir dakikalığına dışarı çıkıyor. Bazen o bir dakika içinde bana bağılıyor ve siktirip gitmemi söylüyor. Diğer zamanlarda ise hiçbir şey söylemiyor ve bu nedense bağırmasından daha kötü geliyor."

Kaşları endişeyle çatılır, ama çoğu kişinin yapacağı gibi boş laflar etmez. Dinler, acımı kabul eder ve elimi tutar.

"Bugün dikişlerini aldırarak için doktora gitti. Bence bu heyecan verici bir gün olmalıydı. Acı çektiğini biliyorum ve dikişlerin alınması bu yolculuğun sonu değil, aslında sadece başlangıcı, ama yine de bunun bir başarı olduğunu hissettim, anlıyor musun? Onunla birlikte olmak, ona destek olmak istedim... ama beni dışladı."

"Neden seni dışladığını biliyor musun? Yani, bir nedeni olmalı, değil mi? Ben doğumdan sonra iyileşirken Marcus'u dışlamadım

Alex de iş yerinde yaralandıktan sonra Jules'u dışlamadı. Mac geçen yıl yaralandı, ama annesini veya arkadaşlarını dışlamadı. Peki Riley'nin kafasında neler dönüyor? Altta yatan sorun nedir?"

Omuz silkiyorum, burnumu çekiyorum, sonra kolumla burnumu siliyorum. "Yaralanmadan hemen önce kavga etmiştik. Ona kötü davrandım, ilişki istemediğimi söyledim. O gece onu incittim ve şimdi muhtemelen fikrimi değiştirmemin acıma duygusundan kaynaklandığını düşünüyor."

"Şey..." Tereddüt ediyor. "Öyle mi? Yaralanmasaydı, o telefonu almamış olsaydın, şu anda burada olur muydun?"

Meg'in boynunda sallanan zinciri incelerken sorusunu düşünürüm. Gerçekten düşünürüm, çünkü bu "Tabii ki!" diye bağırarak kadar basit bir şey değildir. *Lindsy beni aramamış olsaydı, burada olur muydum?*

"Evet." Gözlerine bakıyorum. "Evet, geri gelirdim. Hastanede yattığı süre boyunca, yaralandığını bilmeden önce, beni görmezden geldiğini düşünüyordum çünkü ben bir aptaldım. Her akşam işten sonra evde oturup yere bakıyordum. Onu defalarca aradım çünkü sesini duymak istiyordum. Şehre taşınmayı düşünürsem ne olacağını konuşmak istiyordum. İlişkimizi konuşacaktım ve ona ne kadar korktuğumu söyleyecektim." Gülüyorum. "Sadece korkmakla kalmadım, *dehşete* kapıldım, ama yine de denemeye hazırdım. Daha önce hiç ilişkim olmadı, endişelenmemeleri için haber vermem gereken, kendi ihtiyaçlarımdan önce onların ihtiyaçlarını düşünmem gereken, her gün aynı kişiyle yatak, banyo ve evi paylaşmam gereken türden bir ilişki. İnsanlar beni sinirlendiriyor Meg. Beni gerçekten çok sinirlendiriyorlar, bu yüzden tüm zamanımı birlikte geçireceğim birini seçmeyi hiç düşünmedim, ama zamanımı onunla geçirmek istiyorum. Kontrol etmem gereken birinin olması nasıl bir şey olurdu, bunu keşfetmek istiyorum..." Gözlerimi indirip, kolyesini incelemeye devam ediyorum. "Bu küçük kasabada kariyer seçenekleri hakkında onunla konuşacaktım, çünkü işsiz bir beleşçi olamam. Bağımsızlığımı seviyorum, ama her gece onu o kadar çok özleyordum ki, telefonuma cevap vermediğinde nefesim kesiliyordu."

Meg ile bir saatten fazla süre o lastik matların üzerinde uzanıp, süt dolu göğüslerine bakarak, zamanda geriye gidip mahvettiğim her şeyi düzeltebilmeyi diliyorum.

Düşüncelerim her üç buçuk saniyede bir Riley'e döndüğünde, tek düşünebildiğim, yüzüme karşı yaptığı kötü çıkışların onun gerçek kişiliği olmadığı.

Riley Cruz, annesinin oğlu, tavuk çorbası yapan, kedi sahibi, polis memuru ve yatakta beni domine etmeye çalışmadığında tanıdığım en tatlı adam.

Onun kötülüğü karakterine hiç uymuyor, bu yüzden onu terk edemem. Vazgeçemem, çünkü derinlerde o tatlı ve şefkatli biri, o kadar iyi ki kalbim kabarıyor.

"Tamam." Meg beni gerçekliğe geri getirmek için uyluğuma bir tokat attı. "Chance'in yemek ve uyku zamanı yaklaşıyor. Kalkalım."

Homurdanarak ayağa kalkıp kot pantolonumu düzeltiyorum. "Nerede o? Onları arabada bırakmanın artık yasadışı olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Gerçekten mi?" Gözleri büyüdü. "Kahretsin! Hemen gidelim." Gülerек elimi tuttu ve beni çift kapıya doğru çekerek koridora çıkardı. Bebeğini gerçekten arabada bırakıp bırakmadığını uzun süre merak etmem gerekmedi, çünkü koridorun sonunda Marcus Macchio, tatlı bebeğini kollarında tutuyor, gözlerine kadar indirilmiş bir bere takmış – Marcus'un, Chance'in değil – ve yeşil gözleri tek ve biricik bebeğine odaklanmış.

Marcus baba görevini yerine getiriyordu ve şimdi anne ile bebeği bir araya getirmeye hazırды.

Aile zamanlarına müdahale etmek için durmadım, sadece ilerlemeye devam ettim ve Marcus bana dostça göz kırptığında gülümsedim. En sevimli bebeğe bir göz attım, ama dokunmadım, ilerlemeye devam ettim ve mavi boks ringinin bulunduğu ana salona doğru yöneldim.

Ben geldiğimde olduğu gibi homurtular ve küfürler duyuluyor, ama bunlar Ben ve Mac'in değil, kadınların homurtuları. Gülümsayarak, izleyenlerin arasında durup, Ben Kit ve Izzy'nin dövüşünü izlerken kolumu Ben'in koluna takıyorum. Benny şaşkınlıkla aşağıya bakıyor, sonra kimin dokunduğunu fark edince kolunu omuzlarıma atıyor.

"Selam, bebeğim." Parmak uçlarımda yükselirken, Kit'in ayağı hızla yukarı kalkıp Iz'in kaburgalarına çarptığında irkiliyorum. "Ciddi bir şey için mi kavga ediyorlar, yoksa eğlence için mi dövüşüyorlar?"

"Eğlence için." Gözlerini onlardan ayırmaz, ama güçlü vücudu onların hareketlerine uyum sağlar ve onlarla birlikte seğirir. "Her zaman eğlence için dövüşürler."

Izzy bir-iki-üç yumrukla karşılık verip Kit'i havaya kaldırdığında dişlerini sıkıyorum. "Hiç birbirlerine kızmazlar mı? Birinin kaybetmesi gerek."

"Kızmazlar." Alt dudağını ısırır ve konsantre olur. Bobby ringin dışında durur, karısına talimatlar verir ve *tekme atmasını* söyler, ama Jimmy karşı tarafta durur ve yumruk atmasını ve *onu yere indirmesini* söyler! Aileye lanet olsun, onlar kazanmak için mücadele ediyorlar. "Sadece eğlence için, Andi Teyze. Çocuklar bazen birbirlerine kızarlar, ama o zaman izleyenler için eğlenceli olur."

"Hiç kimseyi nakavt ettin mi, bebeğim?"

Gülümser. "Bir kez. Mac'i kazara nakavt ettim."

Kaşlarımı kaldırırım. "Kazara mı?"

"Şey... antrenman yapıyorduk, yani tam olarak kaza sayılmaz, ama ben tüm gücümü kullanmadan önce geri çekmek istedim." Kıkırdar. "O benim yumruğuma çarptı ve kendini nakavt etti."

Biraz sıska olan genci düşünerek gülüyorum. "Hiç nakavt oldun mu?"

"Hayır." Kit, Izzy'nin kaburgalarına yumruğunu indirdiğinde, sol kolu seğirir, yumruk atar, daha yükseğe kaldırır. "Biz Rollers'ın yeni dalgasıyız, Andi Teyze, ve ben biraz harikayım. Kimse beni yere serebilir."

"Ve sen de çok alçakgönüllüsün." Gülerek karnını okşadım, sonra kollarından kurtuldum. "Bugün seni gördüğüme sevindim, bebeğim. Sadece beş mil uzaktayım, ama yine de seni deli gibi özlüyorum."

"Kimse seni evindeki odana geri dönmekten alıkoymuyor." Somurarak, "Beni gerçekten sevseydin, gitmezdin. Hatta, seni ihmalkar, berbat bir teyze olarak nitelendirebilirim."

"Oh, kapa çeneni." Onun kaburgalarına vurup Evie ve Nacho'yu aramak için arkayı dönerim, ama yüksek bir çatırtı, bir çığlık ve ardından zemini sarsan bir gürültü beni ringe geri döndürür. Artık oyun oynamayan, gülen ya da sataşan kimse yoktur. Bobby ve Jimmy ringe atlar ve kızları çevreler.

Kalabalığın içinde ilerlerken, Kit'in gözyaşlarıyla dolu gözlerini ve hayatımda duyduğum en uzun ve en renkli küfürler dizisini görünce midem düğümlenir.

"Bebeğim?" Panikleyen Bobby, karısının arkasına geçer ve saçlarını yüzünden çeker. "Ne yapmam gerektiğini söyle."

"Orospu çocuğu, sik yalayıcı, siktir git, bu kaltak canımı yakıyor, biri bana buz getirsin."

"Bebeğim?!"

"Dizim çıktı."

"Çıktı mı?" Yüzü soldu. "Çıktı! Lanet şeyi yerine sok, kahretsin."

"Dokunma!" Jimmy bacağını düzeltmeye çalıştığında Kit tekme atar. Onu göğsüne tekmeler ve Jack'in bacaklarına çarpana kadar birkaç metre geriye savurur. Kocası panik halindedir. Kardeşi panik halindedir. Ve Jimmy bayılmak üzeredir.

Bu durum kanlı bir kavgaya dönüşmeden önce öne çıkıyorum. "Benny? Bana yardım et, bebeğim."

Ana zeminden yaklaşık bir metre yüksekteki boks ringine atlayarak, dört ipin ikisini ayağıyla aşağı iter ve diğer ikisini eliyle kaldırarak geçebileceği bir boşluk yaratır. Boş eliyle beni yukarı çeker ve dengemi bulana kadar bırakmaz.

Küçük kalabalığı – Aiden, Jon, Jimmy, Izzy, Jack – iterek geçip Kit'e ulaşıyorum ve yanaklarında akan gözyaşlarına gülümsüyorum. "Acın beni mutlu etmiyor, söz veriyorum. Ama müthiş Kit Kincaid'in çok daha küçük baldızına yenik düşmesini görmek oldukça hoş."

"Seni pislik! O yapmadı ki. Kendiliğinden çıktı."

Gülerek Jim'i kenara itip, onun ayaklarının yanına diz çöküyorum. Yaralı bacağı yana doğru bükülmüş durumda, bu yüzden yarı oturur pozisyonda, diz kapağı normalden yaklaşık 2,5 cm daha yüksekte ve 2,5 cm daha sola kaymış durumda. Göğsü inip kalkarken, terler içinde, ben elimi bacağına kaydırırken beni izliyor. "Sana yardım edeceğim, tamam mı? Lütfen göğsüme tekme atma."

"Acıtacak, değil mi?"

"Evet." Avucum dizinin yan tarafına ulaşır ve onu gerginleştirir. "Ama çabuk bitecek, tamam mı? Çok çabuk, sonra buz koyacağız ve sen de iyileşeceksin." Dönüp gönüllü ararım. "Biri bize buz torbası getirebilir mi? Ve muhtemelen basınçlı bandaj da, işimiz bittiğinde güzelce ve sıkı bir şekilde sarabilelim diye?"

"Ben getiririm." Evie hala Nacho'yu göğsüne sıkıca sarıyor, ama topuklarını döndürüp saçlarını sallayarak, tek kelime etmeden mutfağa doğru koşar.

"Tamam." Kit'e dönüp sıırttım. Alaycı bir şekilde, "Ben profesyonelim. Bana güvenebilirsin," dedim.

"Aman Tanrım! Andi'ye hiç kimse ne iş yaptığını sordu mu?" Bakışlarını Bobby'ye çevirdi. "O bir profesyonel değil, değil mi?"

O benim esrimi *hiç* komik bulmadı. "Andi? Karıma gereksiz acı çektirecek misin? Çünkü bunu tolere edemeyeceğimi düşünüyorum."

"Söz veriyorum, hallederim. Memleketimde atletik antrenörüm. Aslında her hafta bir sürü berbat diz tedavi ediyorum."

"Ama onları yerine oturtmak da senin sorumluluğunda mı?"

Ellerimi dizinin iki yanına koyup, tekme yemeye hazırlandım, Kit'in temkinli bakışlarıyla karşılaştım ve dizini yerine oturtmak için çekip çektim. "Hayır. Üzgünüm!" Bacağı havaya kalktığında geri çekildim. Dizinin yerine oturduğunda acı içinde bağırdı, tırnakları kanvas zemini çizdi, ama acıdan kurtulduğunda, göğsü inip kalkarken, gözleri benimkilerle buluştu. "Yerine oturdu mu?"

"Evet." Evie'nin iplerden uzattığı buz torbasını ve ilk yardım çantasından aldığı yarım düzine yeni bandajı kabul ediyorum. Geniş bir paketi açıp metal tutturucuları bacağımın yanındaki yere koyduktan sonra, ellerimi onun dizine geri getirip bandajı yavaşça sarıyorum.

"Şimdi yerli yerinde, ama çok şişecek. Sargıyı sıkı ve düzgün tut ve belki birine MR çektirmek için danış. Bu daha önce hiç oldu mu?"

Bacağı artık hemen ağrımadığı için dudaklarını bükerek Bobby'nin göğsüne yaslanır ve omuz silker. "Gençken birkaç kez."

"Ameliyat mı?"

"Hayır. Sadece antrenman yaparken destek takıyordum."

"Tekrar kullanmaya başla ya da ameliyat hakkında biriyle konuş, çünkü tendonların muhtemelen çok gerilmiş." Bandajı

bandajı aşağı indirip dizinin birkaç santim altına sardım, sonra yukarı çekip bandaj birkaç santim yukarıya kadar uzanıncaya kadar sardım. "Önümüzdeki üç gün boyunca buz koy. On beş dakika koy, on beş dakika çıkar."

Gözleri büyüdü. "Üç gün mü? Üç gün boyunca oturup bekleyemem!"

"Yetmiş iki saat, prenses. Yürüyebilirsin ya da yürüyemeyebilirsin. Dene, ama zorlama. Bir çift koltuk değneği al," ve *birdenbire Riley aklıma geldi*, "ve kendine karşı nazik ol. Üç gün boyunca kığının üstüne oturup, gerçek bir kraliçe gibi insanlara emir verebilirsin."

RİLEY

FİRSTS

Her şey *yolunda* gidiyor.

Tıkırında!

Siktir et o pislikleri.

Dikişlerim alındı, bacağım hayatımda gördüğüm en çirkin şey, patronum – *eski* patronum – hala herkese emir verip herkesin ona boyun eğmesi gerektiğini düşünen bir ukala – siktir et onu da – ve şimdi evdeyim.

Yalnız.

Çünkü belki de davranışlarım sonunda Andi'yi korkutup kaçırdı ve onun toparlanıp benim aptal kıcıımı geride bırakmış olması, bacağımı kaybetmekten daha çok acıtıyor. Çok acı çekiyorum, çok kızgınım, acıma dolu bakışlardan bıktım. Birkaç saat önce tek istediğim, kimsenin bana acımayacağı beş dakika yalnız kalmaktı, ama şimdi evim Ninja'nın koridorda koşarken çıkardığı gürültülü sesler dışında boş ve ben her şeyi geri alıyorum.

Andi'nin buz gibi mavi gözlerinin beni incelemesini beş dakika daha istiyorum, televizyon izliyormuş gibi yaparken bile. Onu kucağıma alıp yüzümü saçlarına gömebilmek için izin alsam, onun acıma duygusunu bile kabul ederdim.

Ama hayır.

Evim boş. Soğuk ve o kadar temiz ki midemi bulandırıyor. Bacağım yine bandajlı, dizimin birkaç santim yukarısına kadar yeni bandajlar sarılmış ve doktorun hemşire ziyaretlerimin bittiğini belirten bir notu var. Kari Macchio arkadaşım olabilir, ama sigorta gereğinden fazlasını ödemiyor.

Burası elbette zenginlerin ülkesi.

Koltuk değnekleriyle ön kapımda durup lekesiz oturma odamı incelerken, başımı eğip yavaşça ilerliyorum.

Sanırım artık resmen *normal* hayata döndüm, değil mi?

Zimba teli bitti. Evde yalnızım. Eski işime geri dönmem teklif edildi – ama *bir süreliğine* masa başında çalışmam gerekiyor. Hayır, teşekkürler. Yeni yıla kadar başka randevum yok. Pazartesi günü protez randevuma gitmeye niyetim yok. Ve zavallı tatlı annem Noel'i yalnız geçirecek, çünkü ona olanları anlatmak için henüz çok erken ve onu üzmem istemiyorum.

Beni özlemeyeceğini bilmek içimi yakıyor. Benim yokluğumu fark etmeyecek, bu yüzden ayaklarım... ayağım daha sağlam durana kadar bu şekilde devam edeceğim. Sonra ona gideceğim.

Yani sanırım ben sadece... var oluyorum.

Uzun bir iç çekişle ilerleyerek, anahtarlarımı ve cüzdanımı mutfak tezgahına bırakıp salona doğru yöneliyorum. Üç haftadan fazla süredir duş almadım. Kelimenin tam anlamıyla. Yüz havlusu ve bir kova suyla idare ettim. Deodorant, deodorantın üzerinde topaklanıyor, çünkü koku, bu lanet olası çile içinde en kötü şeylerden biri olabilir. En kötüsü değil, çünkü bacağımı kaybetmek kariyerimi ve tutkularımı mahvetti ve Andi'yi kaybetmek, hayatımı kaybetmekle aynı şey.

Ama duş alamamak, gece yarısı hissettiğim hayali ağırlar ve bacağımdaki seğirmelerle aynı derecede kötü.

Misafir odasının kapısı kapalı, bu yüzden içeri girmiyorum. Artık benim alanım değil. Nacho'nun kum kabı hala koridorda duruyor, bu da bana onun geri dönebileceği umudunu veriyor. Ninja, tek sağlam bacağıma kıvrılıyor ve beni yere düşürmekle tehdit ediyor, ama onu itip kakamıyorum.

Koridorda ilerlerken koltuk değneklerimin çıkardığı derin güm güm sesine lanet ediyorum. Yumuşak halıya adımımı attığımda, sanki midemdeki endişe sarmalı çözülüyor ve rahatlamamı sağlıyor. Neden bu kadar rahatsız olduğumu bilmiyorum. Daha önce de koltuk değneği kullanmıştım. Antrenman sırasında ayak bileklerimi burkmuştum ve dizlerim ağrıyordu. Ama şimdi koltuk değneklerinden nefret ediyorum; tekerlekli sandalyeden çok daha dayanılabilir olmalarına rağmen.

Odamda dolaşıp banyo kapısında durarak, duş kabinine doğru bakıp somurtuyorum. Andi her şeyi düşünmüştü, aklıma gelebilecek her türlü ihtiyacı düşünmüştü, hastanede onu incitmeme ve bir daha gelmemesini söylememe rağmen her şeyi halletmişti.

Onu hak etmiyorum.

Bu, en derinlerdeki gerçek. Ben bir erkek bile sayılmam ve onun iyiliğini hak etmiyorum. Bu yüzden ona gitmesini söylüyorum ve beni dinlememesini diliyorum.

Haftalardır duş almayı hayal etmem çok komik. Hastane ve ölüm kokusunu üzerimden yıkamayı hayal ettim. Hastanede uyandığımda bacağımın olmadığını fark ettiğimden beri temizliğe özlem duyuyorum. Ama şimdi izin aldığım halde, sadece kapının önünde durup bakıyorum.

Kaymaktan korkuyorum.

Suyun bacağıma zarar vermesinden korkuyorum...

Söyle Riley. Lanet olası kelimeyi söyle.

"Kütüğüm." Bunu yüksek sesle söylüyorum, çünkü bu şekilde ve banyonun yankısı sayesinde bunu daha kolay kabul edebileceğimi düşünüyorum. Kütüğüm. Bir kütüğüm var. Tam bir bacak değil. Doğaüstü bir şey değil.

Sadece lanet bir kütük.

Suyun kesiğime zarar vereceğinden korkuyorum, ama şu anda duş almazsam aklımı tamamen kaybedebileceğimden daha çok korkuyorum.

Banyoya girip tuvaletin önüne geldiğimde, koltuk değneklerimi duvara dayayıp kapalı kapağın üzerine oturdum. Doktor az önce derimden kırk kadar metal zimba teli çıkarmıştı – biraz su bana zarar vermezdi. Andi'nin tuvaletin yanına taktırdığı tutamağa tutunarak öne eğildim, tek Nike ayakkabımın bağcıklarını çözdüm ve odama attım, şimdi bu tek ayakkabıyla ne yapacağım diye düşünürken. Titrek ellerimle ceketimin fermuarını açıp bir kenara atıyorum, sonra gömleğimi başımdan çıkarıyorum ve soğuk banyomda eşofman altı ve karnımda bir kurşun topu ile oturuyorum.

Kayarsam, uykuya dalıp bir daha uyanmamayı dilerim.

Bacağım kırılırsa, departmanımın verdiği silahı alıp...

Hayır.

Annemin bana ihtiyacı var. Artık benim varlığımdan haberi olmasa bile.

Tırabzanı ve tek bacağımdaki gücü kullanarak, tuvaletten birkaç santim kalkıp pantolonumu sarsarak aşağı indiriyorum. Soğuk porselenin üzerinde oturan çıplak kığım ya da soğuktan büzülen testislerime odaklanmıyorum.

Önemli değil. Artık zaten işe yaramıyorlar.

Yavaşça terliklerimi *kütüğümün* üzerine iterek, kumaşı düşürüyorum, sonra lanet olası yere düşmemeye çalışarak sağlam bacağımdan kaydırarak çıkarmaya çalışıyorum. Bunları banyo kapısının hemen dışında büyüyen giysi yığınınına atıyorum, sonra derin bir nefes alıp aşağıya bakıyorum ve bacağımyı sabitleyen ateli ve yeni bandajı çözmeye başlıyorum. Bacağımdan koparılabı üç hafta, karnıma ve uyluğuma kurşun isabet edeli dört hafta oldu. Karnım hâlâ ağrıyor, sanki yüz gün boyunca her gün altı bin mekik çekmişim gibi. Sanki göğsümü önden arkaya sıkıştıran ve nefesimi kesen ateşli bir kemer gibi.

Tek istediğim özgürce nefes almak.

Uyluklarım hala şiş, kütleml ise daha da fazla, ama her şey yoluna giriyor; antibiyotikler ve ağrı kesiciler iyileşmemi kontrol altına aldı, artık sadece beklemem ve dinlenmem gerekiyor.

Ve duşta düşmemek.

Çok alçak tuvalet koltuğundan kalkıp acı veren iniltiyi yutarak, duvar ve tuvalet kolunu kullanarak duşa yaklaşıyorum. Zıplayarak, ama çok fazla sıçramadan, çünkü çarpma sallanan bacağıma acı veriyor, tuvalet kolunu bırakıp duşun içindeki sandalyeyi tutacak kadar yaklaşıyorum. Onu yaşlıların kullandığı yürüteç gibi kullanarak, tamamen duş kabininin içine girene kadar zeminde sürükleyip, dudaklarımdan dizlerime kadar titreyen vücudumla dönüp sandalyeye oturuyorum.

Sanki devrilecekmiş gibi hissediyorum, sanki yapıldığı dayanıksız metal benim ağırlığımyın altında parçalanacakmış gibi, sanki – çünkü ben pislik düşünceleri olan bir pisliğim – Andi'nin yaptığı her şey hafif bir esintiyle parçalanacakmış gibi. Ama sağlam, gıcırdamıyor ve sonunda oturduğumda, bir sakatın duş koltuğundan asla beklemeyeceğim bir güvenlik ve rahatlık sağlıyor.

Nefes nefese ve karnımdaki kabukları kaşımak için can atarken, elimi uzatıp muslukları çeviriyorum, ta ki yüksek basınçlı su duvarı vurana kadar –

o, benim kucağımı buz gibi suyla doldurmamam için başlığı önceden açmış.

Sprey, tüylerimi diken diken eden buz gibi bir sisden saniyeler içinde sıcak buhara dönüşüyor. Derin bir nefes alıp, başımı uzatıp, ağır sprej sırtıma çarparak gergin kaslarımı masaj yapana kadar musluğu çeviriyorum. Bir haftadır koltuk değneği kullandığım için omuzlarım ve sırtım çok ağrıyor, ama duş gergin kasları gevşetiyor ve çok uzun zamandır ilk kez gerçekten rahatlamamı sağlıyor.

Çok uzun zamandır.

Duş başlığını çıkarıp yıkanacaktım – iki dakika içinde sabunlanıp saçımı yıkayacaktım, şanslıysam kendimi boğacaktım, sonra çıkıp yatacaktım – ama masaj yapan sprej başımı aşağıya doğru çekiyordu, ta ki *hissedene kadar*.

Sıcak buhar açık banyoyu dolduruyor; kapıyı kapatmayı unuttum, bu yüzden buhar dışarı çıkıp yatak odamın tavanına iz bırakıyor, ama bunun umurumda bile değil. Ağır damlalar sırtıma hızlı bir dövme gibi çarpıyor ve omuzlarımdaki kasları gevşetiyor. Burada oturduğum her saniye, omuzlarım daha da aşağı iniyor ve gevşiyor.

Bu ana kadar ne kadar gergin olduğumu fark etmemiştim.

"Riley?" Andi panik içinde kapıda botlarını çıkarır ve çoraplarını çıkarırken gözlerim birden açılır. Parlak gözleri vücudumu tarar; sarkmış başımdan, gevşek kollarımdan, hala morarmış kaburgalarımıdan ve uyluklarımdan.

Ona kötü davranacak enerjim yok, bu yüzden gitmesini istemiyorum. Ama başımı kaldırıp onu içeri davet de etmiyorum. Gözümün ucuyla üstünü çıkarıp siyah sütyenine kadar soyunuyor. Kot pantolonunun düğmelerini açıp, sütyen ve tanga dışında hiçbir şey giymeden duşa giriyor.

Yine de... hiçbir şey olmuyor.

"Riley? Hey?" Bacaklarımla arasına çömelir ve yumuşak elleriyle yüzümü çerçeveler. Omuzlarımdan sıçrayan su anında yüzünde, burnunun ucunda, kirpiklerinde damlacıklar oluşturur, ama bakmamaya çalışmama rağmen mavi gözleri benimkilere dikilir. "Burada ne halt ediyorsun Cruz? Bu çok tehlikeli."

"Duş alıyorum." Boğazımı temizlerim, derin bir nefes alırım ve onun mükemmel kokusu buharla karışıp ciğerlerimi doldurduğunda hemen pişman olurum. "Dikkatliydim."

"Bana neredeyse kalp krizi geçirtecektin." Burnu benimkinden sadece üç santim uzakta, gözleri o kadar yakın ki, bir zamanlar sahip olabileceğimiz sonsuzluğu hayal edebiliyorum. Öne eğilip biraz rahatlayabilirdim; ve en kötüsü, onun hayır diyeceğinden emin olamıyorum. Bizi mutsuz eden benim. Onun üzüntüsü tamamen benim yüzümden, ama kalbimin kanamasını durduramıyorum.

O seksi iç çamaşırlarıyla duşta ve ben ona karşı tahrik olamıyorum, olabilsem bile onu duvara yapıştırıp vücudunu kullanmak için kullanabileceğim şekilde kullanamazdım.

Ben lanet olası bir hadımım ve o, ona ihtiyacı olduğu şekilde bakamayacak bir sakatla bağlanamayacak kadar mükemmel. O sığ bir kadın değil, bu yüzden zengin bir adama ihtiyacı olmadığını biliyorum, ama benimle birlikteyken, yetenekli bir erkeğe bile sahip olamıyor. İstasyon'da kalamam, bütün gün evrak işleriyle uğraşamam ve işsizlik maaşı alamam. Yakında birikimlerim bitecek, ama ipotek ödemelerim önümüzdeki on yıl boyunca devam edecek. Sonunda evim haczedilecek ve çalışmadıkları için sokakta uyuyan diğer ampüteler gibi olacağım.

Şu anda tek bir öpücük bile çok cazip geliyor. Ona kalmasını söyleme isteği o kadar güçlü ki, midemi bulandırıyor. Ama bu, yapabileceğim en bencilce şey olurdu.

Andi özgürlüğü hak ediyor. Bu yüzden öpüşmüyorum, sormuyorum ve her şeyin yoluna girecekmiş gibi davranmıyorum.

"Her şey kontrolüm altındaydı. Çıkabilir misin? Henüz işim bitmedi."

"Hayır." Başparmağını gözümün altına kaydırıyor ve ben ona yaslanırken beni kabul ediyor. "Hiçbir yere gitmek istemiyorum ve seni terk etmek istemiyorum." Alt dudağını dişlerinin arasına çekerek gözlerimi inceliyor ve tüm sırlarımı okuyor. "Artık beni uzaklaştırmanı istemiyorum. Gerçekten, gerçekten beni uzaklaştırmanı istemiyorum. O misafir odası çok yalnızlık verici."

"Biraz mahremiyetim olabilir mi? Lütfen?" *Sana yalvarıyorum.*

"Hayır." Bükülmüş bacaklarını düzelterek, dengesini korumak için iyi bacağıma elini koyar. "Beni nefret etmiyormuş gibi davranabilir miyiz?"

Birkaç saat mi? Senin acı çekmeni görmek beni öldürüyor." Çıplak göğsüne yumruğunu vurur. "Senin incinmiş olman beni mahvediyor. Ama son zamanlarda, olanlar için beni suçladığını bildiğim için pek iyi uyuyamıyorum. Belki de sadece rol yaparsak..."

"Seni suçlamak mı?" Kalbim hızla atıyor, diyaframıma çarpan ve nefesimi kesen acı verici bir zonklama. "Seni ne için suçlamak?"

"İncindiğin için. O gün telefonda sana çok kötü davrandığımı için. Pislik gibi davrandım ve seni uzaklaştırdım, sonra ertesi gün incindin ve o pislik kız arkadaşına bu kadar odaklanmasaydın işine daha fazla dikkat edebilirdin." Şimdi gözlerini benden saklama sırası onda. Ayağa kalkıp sandalyemin etrafından dolaşüyor ve eline şampuan sıkıyor. Başımı geriye yaslayıp, daha sonra pişman olacağımı bildiğim bir an yaşıyorum, başımın arkasını karnına dayayıp tavana bakıyorum. Duş başlığı şimdi sırtına vuruyor ve o parmaklarını saçlarımın arasında gezdirirken buhar yüzüme yerleşiyor.

"Bağlanmaktan korkuyordum," diye itiraf ediyor sessizce. "Benden sıkılacağından korktum, bu yüzden ilk adımı ben attım. Seni uzaklaştırdım, sonra da kendi mutluluğumu sabote eden biri olduğum için kırık bir kalple evde oturdum. Yaralandığın gece beni aradın." Tırnakları saçımı okşuyor ve aylardır hissetmediğim bir rahatlama hissi veriyor. "Beni aradığın için çok mutlu oldum, çünkü sana hislerimi anlatacaktım ve cadalozluk yaptığım için özür dileyecektim. Bir şans daha isteyecektim, ama sonra telefonu kapattın ve bir daha aramalarıma cevap vermedin."

O geceye gelince beynim kalın bir perdeyle kaplı. Kane Bishop'ın karakolda olduğunu, kaçışını, kız arkadaşının onun özgürlüğü için mücadeleye ettiğini zar zor hatırlıyorum. O gece Jess Lenaghan ile tartıştığımı zar zor hatırlıyorum ve beni *kimin* vurduğunu kesinlikle hatırlayamıyorum. Alex ve Oz bana anlattığı için şimdi biliyorum, ama hafızama güvenmek zorunda kalsaydım, hiçbir fikrim olmazdı.

Ama o gece Andi'yi aradığımı hatırlıyorum.

Bana hissettirdiklerini hatırlıyorum.

"Sen bir kulüpteydin, Dee." Dokunmadan duramadığım için geri uzanıp bacaklarını avuçlarım. Tüm bunlar başladığından beri ilk kez, kendi isteğimle ona dokunuyorum ve nefesinin bir çılgılık gibi dışarı çıkması

bunu fark ettiğini kanıtlıyor. "Dışarı çıktın, eski dünyana döndün ve beni umursamadın. Kalbimi kırdın."

"Hayır..." Sabunlu ellerini boynumda gezdirip başımı geriye doğru eğiyor, ben de dönüp gözlerine bakıyorum. Maraton koşmuş gibi nefes nefese, öne eğilip ıslak alınma bir öpücük konduruyor. "Hayır, seni unutmadım. Bir saniye bile." Geriye yaslanıp başımı itiyor, ben de tekrar uzaklara bakmaya başlıyorum, böylece saçımı yıkamaya devam edebiliyor. "Mia'nın yardıma ihtiyacı olduğu için dışarıdaydım. Patronum, bir erkeği tuzağa düşürmek için çaresizce yaptığı girişimlerin neden aşk ilanlarıyla sonuçlanmadığını anlayamayan bir aptal olduğu için bir kulüpteydim. Evde oturmuş, aptal telefonuma bakarak senin beni affetmeni bekliyordum, ama telefon çaldığında arayan oydu. Sarhoştı ve kusuyordu." O kadar sert nefes veriyor ki, boynumun arkasında hissediyorum. "Ağlıyordu, ben de bir avcı gelmeden ona yardım etmeye gittim. Sonra sen aradın." Kafamı geriye doğru çekiyor ve itiraf edebileceğimden çok daha fazla canımı yakıyor. "Aradın, sonra kapattın! Hastane odasına girip seni öyle bulana kadar senden haber almadım..."

"Ne gibi, Dee?" Gözleri bacaklarıma kayınca kaşlarımı kaldırdım. "Söyle. Söyle, sakat."

"Sakat mı?" Sandalyenin önüne geçip, iki elini bacaklarıma koyana kadar öne eğildi. "Tanrım. Sana baktığımda gördüğüm şey bu mu sence?" Tartışmadığımda, sanki onu sinirlendirmişim gibi homurdandı. "Sen sakat değilsin! Bacağının yarısı eksik. Yarısı bile değil! Daha çok, bacağının yüzde yirmisi. Ya da bir ayağın ve bacağının yüzde on ikisi."

"Bitirdin mi?"

"Beni dinleyip acıma partisini bırakana kadar olmaz. Sen sakat değilsin! Kendi başına kalkabilirsin, koltuk değneklerini çıkarabilir ve ne istersen yapabilirsin. Ve eğer pazartesi günü randevuna gidersen, yeni bir bacak alabilir ve koltuk değneklerini atabilirsin. Bu konuşmayı daha önce yapmadığımı mı sanıyorsun? Karısı onu öldürmeye hazır olana kadar kendine yardım etmeyi reddeden inatçı Timmy'yi unuttun mu? Karısı onu bana getirdi ve ben onu tekrar ayağa kaldırdım. Bir saniye bile senin için bin kat daha fazla çalışmayacağımı düşünüyorsan, beni hiç tanıımıyorsun demektir

bir şey bilmiyorsun. Ampute olmak sakat olmak değildir Riley Cruz, bu farklı bir şey ve senin ayağa kalkıp tekrar yürüme şansın var. Stephen Hawking felçliydi. Gerçek Süpermen felçliydi. Fr—”

"Christopher Reeve."

"Bağırırken beni kesme! Franklin D. Roosevelt! Colt Wynn!" Aptalca bir nedenden dolayı elini kapıya doğru uzatıyor, sanki bu adamlar yatak odasında oturmuş onun haklı olduğunu kanıtlamak için bekliyorlarmış gibi. "Bu insanlar felçliydi. Gerçekten büyük sorunları vardı. Sen? Sen beş parmağını ve bir ayak bileğini kaybetmişsin. Acıma partisini bırak da *benim* süper adamım ol!" Yüzümü tutup sıkıyor. "Burada durmuş, beni kabul etmen için *yalvarıyorum*. Daha ne istiyorsun? Ruhumu mu? Al sana. Kanımı mı? Kalbim zaten senin için atıyor. Acımızı karşılaştırmak için bacağımı da kesmemi mi istiyorsun? Ne istersen yaparım, ama senden vazgeçemem!"

"Sen beni istemiyorsun." Ondan uzaklaşıyorum; sadece başımı, gözlerimi, çünkü istediğim zaman kalkamıyorum. "Ve bu sakat adamın düşunu mahvediyorsun. Haftalardır ilk kez duş alıyorum, sakıncası yoksa..."

"Umurumda! Haftalardır neyi yapamadığımı biliyor musun? Düzgün bir uyku! İştah. Beni kucaklayacak biri. Yemeği paylaşacak biri. Duygularımı karşılayacak biri, çünkü seni sevmek acıtıyor, gerçekten çok korkutucu bir şeye cesaret ediyorum ve sanki bir kurşunun önüne atlayıp bunu benimle olmamak için bir bahane olarak kullanıyorsun. *O kadar* itici miyim? *O kadar* sinir bozucu muyum? Sadece sevişmek için yeterince iyi miyim, ama seni tatlı annene götürmeye değmez miyim?"

"Saçmalıyorsun!"

"*Sen* de saçmalıyorsun. Biz birbirimiz için yaratılmışız."

"Senden annemle tanışmanı istedim!" Bir mikro saniye için kendimi dahi gibi hissediyorum. Sadece. Bir. Tek. Mikro saniye.

"Korkmuştum, bu yüzden kaçtım. Kaçtığımı kabul edebilirim. Ama bu, hayat boyu mutsuzluğu hak etmez, özellikle de sevdiğim adam tam burada dururken!"

"Sen beni sevmiyorsun. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorsun."

Dizlerinin üzerine çöküyor, ama elleri yüzümde kalıyor. "Bu, senden vazgeçmektense ölmeyi tercih edeceğim anlamına geliyor. Bu, senin kendinden vazgeçmen beni çok kızdırıyor anlamına geliyor. Bu, havaalanlarında uyumak, işleri bırakmak, evsiz kalmak ve bir hafta boyunca beni hiç sevmediğini söyleyen bir adama hayatımın en büyük adımını atmak anlamına geliyor. Bu, daha iyi davranmasını beklediğim bir kadını görmek için, yaklaşan düğünümüzle ilgili yalanlarla bir huzurevine dalmak demek. Seni çürümeye terk ettiği için çok sinirlenmişim. Parmağımda sahte bir elmasla oraya girdim ve o kadını parça parça etmek için bir plan yaptım, ama sonunda başka bir Cruz'a aşık oldum."

"Annemi gördün mü?" Gözlerim yaşlarla doldu, çünkü acınası bir şekilde, bir yetişkin erkeğin yapması gerekenden daha fazla annemi özlüyorum. Andi'yi özlüyorum. Özgürlüğü özlüyorum. Sadece Andi'nin bana getirebileceği mutluluğu özlüyorum. "Ona bağırmadın, değil mi? Lütfen anneme zarar vermediğini söyle."

"Hayır! Ona kekler, sarılmalar ve evcil domuzumu getirdim. Birlikte vakit geçirdik ve pembe dizileri konuştuk, sonra da *seni* konuştuk, çünkü o senin onu görmeye geleceğinden çok emindi. Bir haftadır hastaneden taburcu oldun Riley, bunun acı verici olabileceğini biliyorum, kolay olmayacağını biliyorum, ama yine de onu beklediğin için sana kızgınım."

"Beni bu halde görmesine izin veremem! Bu onun kalbini kırar."

"Sadece bir bacak! Pantolon giy, bana yaslan, neredeyse gerçek gibi gösterebiliriz. Ama onun kalbini kıran *şeyin ne olduğunu* biliyor musun?"

"Söyleme, Dee. Söyleme."

"Sen! Onu görmeye gelmemek. O bekliyor. Her gün yataktan kalkıyor, giyiniyor. İncilerini takıyor ve biraz ruj sürüyor."

"Yataktan kalkıyor mu?"

"Evet! Senin gelmeni beklerken halının üzerinde turlar atıyor. Ve ben sahte yüzüğümü çıkarmama hatası yaptım, şimdi de senin evlilik haberini bekliyor. Üzgün bile değilim, çünkü bu onu mutlu ediyor."

"Deedee..." Ona söyleyecek sözüm yok. Tartışacak bir şey yok. Çünkü o hala her zamanki gibi çılgın ve dürtüsel, ama bu sefer, sözleri kalbimin duymak istediği sözler.

Ama yapamam.

Ona  m r boyu yoksulluk ve sıfır samimiyet sunamam.

Onun dünyasını bırakıp benim bakıcım olmasını bekleyemem ve onu kesinlikle paylaşmayacağım. Sabahları idrar şişemi boşalt, sonra gece, gerçekten işleyen bir penisi olan adamdan eve döndüğünde tekrar boşalt.

"Bunu yapamam, Dee. Ben..." Aklı başında olduğumda, öfke nöbeti ge irmediğimde, ağırı kesicilerin etkisi altında olmadığımı ve hastaneden yeni  ıkmadığımı onu bırakmamı söyledi.

Onu bırakmanın zamanı geldi.

Derin bir nefes alıp, tekrar nefesimi vererek kendi kalbimi kırdım. "Seni *istemiyorum*. Burada olmanı *istemiyorum*, seninle birlikte olmak *istemiyorum*. Sadece buradan bir sonraki uçağı binmeni ve bir daha bu şehre d nmemenizi istiyorum. Sen..." *Ben bir pisliğim. Ben aşağılık bir insanım...* "Sen, bir düğünde arabada seviştiğim kızdın. Sıkıydın, sıcaktın ve o kadar lezzetliydin ki beni çılgına çevirdin. Ama seninle bir ilişki istemiyorum. Sen olgunlaşmamış ve dengesizsin, ben daha... normal kadınları severim."

Gözleri kısıılır. Göğsü inip kalkar ve bacaklarımı sıkan ellerinin beni yere sermek için can attığını hissederim.

"Bandajı bir kerede  ek, Dee. S yleyeceğın kötü şeyi söyle, sonra git."

"Ne kadar acımasız bir şey? Sana pislik mi dememi istiyorsun? Korkak mı?"

"Eğ er bunu kabul etmek için yapman gereken buysa. Bir haftadır sana söylüyorum ve ondan önceki üç hafta boyunca telefonlarına cevap vermedim. Artık ipucunu anlama ve hayatına devam etme zamanı."

"Kötü sözlerimi mi istiyorsun, Riley Cruz? Aklımdan geçenleri mi istiyorsun?"

İşte geliyor. Darbeyi yumuşatmak için geri çekilmek istiyorum. "Evet."

"Sana korkak demeyeceğim. Sana pislik demeyeceğim." Benden uzaklaşarak dik durdu ve ellerini

düzgün kalçalarına koydu. "Ama sana yalancı diyeceğim. Bu günlerde kışını burnundan ayırt edemeyen, koca, şişko, yalancı bir yalancı. Tanıştığımızdan beri yalan söylüyorsun, incindiğinden beri yalan söylüyorsun, eve döndüğünden beri yalan söylüyorsun. Ve şimdi her şey o kadar karmaşık ki, hangi yöne gideceğini bile bilmiyorsun. Tek bildiğin, beni korkutup kaçırmam gerektiği."

Topuklarını döndürerek duştan çıkar ve bana mükemmel dantelle çerçevelenmiş mükemmel bir popo gösterir. Havluyu askıdan alır, sonra yedek havluyu tuvalet koltuğuna koyar, çünkü benim son çıkışıma kolaylaştırmak için çok düşüncelidir. Kalın pamuğu göğsüne sarar ve göğüslerine sıkıştırır, sonra öfkeli bir bakışla geri döner. "Yine de sen bir pisliksin."

Dönüp banyodan çıkıyor. Kapı çarpıyor, ayak sesleri duyuluyor, misafir odasının kapısı da çarpıyor.

Onun evimden onuruyla - ve domuzuyla - kaçması için ona zaman tanımak amacıyla tam on dakika duшта oturuyorum. Yanaklarımdaki gözyaşları akıp gidene kadar orada kalıyorum, çünkü hayatımın en büyük hatasını yapmış olabilirim. Sıcak su soğuyana kadar duş sandalyesinden kalkmadım. Suyu kapattığımda, on dakika daha oturdum ve bacağımın ucundaki çirkin yara izini inceledim ve keşke böyle olmasaydı diye düşündüm.

Belki de sikim çalışsaydı bacağıma tahammül edebilirdim.

Belki aptal randevulara gidip onu mutlu edebilirim, yeniden yürümeyi öğrenebilirim, fizyoterapide çok çalışabilirim ve sevdiğim bir iş bulabilirim, o zaman onu desteklemeye devam edebilirim.

Keşke sakat kalmasaydım.

Ön kapı çarpıp evin içinde yankılanıyor, kalbimi parçalıyor ve koşup onu yakalamak için beni kışkırtıyor. *Keşke koşabilseydim*. Keşke onu alıp geri getirebilseydim.

Tam olarak istediğim şeyi elde ettim; yalnız kalmak, onun kendini kurtarmasını sağlamak.

Yanaklarımdaki nemin duş suyu mu yoksa gözyaşı mı olduğunu bilmiyorum – aslında biliyorum – ama duştan geldiğini varsayıyorum ve avucumla silip atıyorum. Bir sonraki kaldırma için hazırlanırken, duş kolunu tutup kendimi yukarı çekiyorum. Kafam

tehlikeli bir şekilde dönüyor, bu kadar uzun süre buharlı sıcak bir banyoda oturmanın tehlikeleri, beni yere sermekle tehdit ediyor.

Kurban olmayı reddediyorum. Dee'yi sonunda gitmeye ikna ettikten üç saniye sonra kendi lanet duşumda düşmeyeceğim, bu yüzden duvara yaslanıp baş dönmesini atlarmaya çalışıyorum. Ciğerlerimi, bağırsaklarımın içinde iyileşen her neyse ona karşı zorlayacak kadar derin nefes alıyorum. Patlayıcı bir nefesle tekrar dışarı veriyorum ve parmaklarımı duş duvarına ritmik bir şekilde vurarak kendime bir anlığına düşünecek bir şey buluyorum.

Siyah noktaların galip gelip beni yere düşürmeyeceğinden emin olduğumda, yavaşça sağ ayağımın üzerine dönüp tuvaletin üzerinde duran kabarık havluyu inceliyorum.

Sadece tuvalete git. Otur. Kurulan. Adım adım.

Sadece bir kez zıpladım, sonra kalbim çarparken yarım inç kayarak tekrar durdum ve nefes nefese kalarak korkuluğa tutundum. Adrenalinim üç katına çıktı – çünkü Dee gitmişti ve çünkü kayıp her şeyi bitirmeye *bu* kadar yaklaştım – bu yüzden kendimi toparlamak için bir dakika bekledim, sonra zıplamak yerine sürünerek tuvalete doğru ilerledim.

Homurdanarak oturup, vücudumdaki fazla suyu toplamak için havluyla silinirken, fayanslara bakıp Dee'yi feda etmeyi yeniden düşünürken hayatımın on dakikası daha – belki yirmi, kim bilir – geçip gidiyor. O yaşlı veterinerin tekrar yürütmesine yardım etti, belki onu bana yardım etmesi için işe alabilirim. Bu kaçınılmaz sonu değiştirmez, ama onu biraz daha uzun süre yanımda tutar. Onu profesyonel bir şekilde burada tutar, böylece seks konusu hiç gündeme gelmez, ona bir gelir sağlar, bu da çarpık bir şekilde onu desteklediğim anlamına gelir. Birikimlerim sonsuza kadar yetmez, ama birkaç ay yeter...

Dee'yi birkaç ay boyunca yanımda tutabilirim, sonra onu tekrar kızdırmaya başlayabilirim, ta ki bahçede haciz levhaları asılana kadar gerçekten gidene kadar.

Planımın o kadar çok boşluğu var ki, gülünç bile, ama alternatif bir gerçeklik düşünürken bana bir anlık rahatlama sağlıyor.

Bir elimle tuvalete tutunarak ve koltuk değneklerime uzanarak, onları kendime yaklaştırıyorum ve sürekli olarak ileri adım atamayacağımı kendime hatırlatmak zorundayım. Bu, kafamda programlanmış bir şey; ileri adım at,

ama Şimdi orada hiçbir Şey yok ve kütüğüümün üzerine basmak beni acıdan öldürebilir.

Koltuk değneklerini kollarımın altına sıkıştırıp yolculuğumun bir sonraki aşamasını hazırlıyorum – ıslak fayansların üzerinden geçip kapıdan dışarı çıkmak. Bunu daha iyi planlamalıyđım. Birini tutup banyo boyunca kaymaz paspaslar döőetmeliyđim.

Ama bu para gerektirir ve birikimlerimi harcayacaksam, Dee ile vakit geçirmek için kullanmayı tercih ederim.

Yavaşça ilerleyip rahat bir nefes alarak yumuşak halıya basıyorum, hala yerde duran giysi yığınınđı geçip, benim eşofmanımın üstünde duran onun kot pantolonunu görünce boğazım düğümleniyor. Üstü ters çevrilmiő olarak benim paltomun üstünde duruyor.

Yavaşça giyinme odasına doğru ilerleyerek, temiz bir eşofman ve uzun kollu bir gömlek seçiyorum. Evim hala buz gibi ve hızlıca ısınmazsam hayalarım savaş açacak gibi, bu yüzden kıyafetlerimi odanın diğeri ucuna, yatağıımın ayak ucuna atıyorum, sonra yerde duran yığının yanında durup, her Şeyi riske atarak yavaşça eğilmeye çalışıyorum. Tek bacağıımla çömelıyorum, kullanılmayan kaslarımı neredeyse pes edecek kadar zorluyorum ve parmak uçlarıımla Dee'nin tişörtünü zar zor yakalıyorum. Tekrar ayağı kalkıp, tek bir çömelmeden daha zor bir Şey yapmıőım gibi nefes nefese kalıyorum, koltuk altıma koltuk değneklerini alıp tişörtünü yukarı çekiyorum. Gözlerimi kapatıp, ağır bir kalple, kokusu ayak parmaklarııma kadar inip göğsüııde dönene kadar onu içime çekiyorum.

Beş dakika daha.

Lütfen Tanrım, bana onunla beş dakika daha ver.

Hiçbir zaman dindar bir adam olmadım – ne çocukken, ne de Şimdi bir yetişkin olarak, annemin tanrıya inanmam için yaptığı teőviklere rağmen – bu yüzden elbette dualarım cevaplanmıyor. Sadece bana fayda sağladığıında dua ettiğim halde neden dileklerimi yerine getirsinler ki? Ve eğer daha yüksek bir güç varsa, o zaman o güç zaten bacağıımı aldı, bu da son otuz yıldır hayatım ve ibadet etmeme kararlarım hakkındaki düşüncelerini kanıtlıyor.

Burada tek başıııyım.

Yatağııma gidip ucuna oturuyorum, temiz kıyafetler giymeye başlıyorum ve haftalar sonra ilk kez tekrar temiz olmanın keyfini çıkarıyorum.

Vücudum daha hafif, kafam daha berrak, ağrım biraz daha katlanılabilir hale geliyor.

Sweatshirt'ümü giyip sol kolumu sıyırarak... *kütüğümü* ortaya çıkardım, döndüm ve tişörtümü başımdan geçirdim, kollarımı kollara soktum. Vücudumun bazı kısımları hala ıslak, bu yüzden kumaş cildime yapışıyor, ama dünyam sona erdiğinden ve Andi sonunda beni terk ettiğinden beri ilk kez temizim, bu yüzden temiz olmanın ve bunu kendi başıma yapabilmenin küçük zaferini kabul edeceğim ve onun tişörtüne sinmiş kokuyu, onun sonunda gittiğini kabul edene kadar içime çekeceğim.

Sanırım bacağımı tekrar sarmam gerekiyor. Sanırım bacağımı sürekli sarmalı ve desteklemeliyim, bu yüzden kendimi ayağa kaldırıp koltuk değneklerini kollarımın altına yerleştiriyorum.

Bandajlar mutfakta ve şu anda o kadar uzak ki, sanki başka bir ülkedeymiş gibi geliyor, ama ben bir pislik olduğum ve herkesi kendimden uzaklaştırdığım için, iyileşmemde daha aktif bir rol almam gerekiyor. Daha fazla soru sormam gerekiyor.

Başka kimse bunu yapmayacak.

Yatak odamın kapısına doğru topallayarak ilerlerim, kapıyı sonuna kadar açar ve parke zemine adım atarım. Artık koltuk değneklerimle daha hızlı hareket edebiliyorum, bu yüzden yürümeye başladığımda, ilk kez ayağa kalkan bir bebek zürafa gibi değil, daha çok süzülür gibi ilerliyorum.

Ninja, sanki dünya onun oyun alanıymış gibi mutfaktan oturma odasına koşarak koridorun sonuna doğru fırlıyor, ama onun oyunbazlığı hoş bir dikkat dağınıklığı...

Ta ki mutfaka girip, bir bacağını diğerinin üzerine atmış, hafif gözleri şeytanın ta kendisi gibi görünen Andi'yi mutfak adasında otururken görünce durana kadar. "Dee?" Kalbim göğsümde hızla atıyor, sertçe çarpıyor ve ciğerlerimdeki havayı çalıyor. "Gittiğini sanıyordum?" Boğazımı temizliyorum. "Yani, sana gitmeni söyledim."

"Ama tatlım, bu zor zamanda nişanlımı bırakmam mümkün değil." Gözleri parlıyor. "Senin bakıma bu kadar açıkça ihtiyacın varken sevgilimi bırakmam doğru olmaz, o yüzden kıcımlı buraya park edeceğim ve seni asla terk etmeyeceğim." Elini kaldırıp parmağını bana doğru uzatıyor. "Asla. Asla. Asla. Asla. Asla. Asla. Beni sonsuza kadar senin kızın olarak görebilirsin, bebeğim, çünkü ben takıntılı bir kadınam."

"Sen delisin, lanet olası." Ve o kadar inanılmaz seksi ki, neredeyse - *neredeyse!* - sikim titremeye başlıyor. Deli gibi davranmasından nefret ediyorum, ama içten içe onu sevimli buluyorum. Onu sonsuza kadar yanımda tutmak ve *asla, asla, asla* bırakmak istememekten nefret ediyorum.

Koltuk değneklerimle ilerleyerek, tezgahın önünde durup bileğini tutup onu aşağı çekiyorum. "Gitmelisin, Dee. Kendi hayatını yaşamalısın..."

Andi'nin kolu o kadar hızlı hareket ediyor ki, ne olduğunu anlamıyorum. Gümüş parıltıyı görmüyorum. O, kelepçeyi bileğime takıp kilidi kapatana kadar hiçbir şey görmüyorum.

"Ne..." Şok oldum. Beynim kelimenin tam anlamıyla çalışmıyor. "Ne oluyor lan?"

Tezgahın kenarından kayarak göğüslerimiz birbirine değene kadar yaklaşır. Bağlı elini kaldırarak, diğer kelepçenin takılı olduğu narin bileğini gösterir. "Bu, kaçakları yakın tutmak için iyi bir taktik olduğunu öğrendim. Ben gitmiyorum, seni aptal pislik, eğer mesajımı iletmek için bu gerekiyorsa, o zaman bunu yapacağım." Kaşlarını kaldırır ve boş elini göğsümün üzerinde gezdirir. "İstersen seni yatağa taşıyım. Bir saatliğine dertlerini unutturabilirim."

"Dee..."

O benim homurtumu görmezden gelir ve parmak uçlarında yükselir. Ne yapmaya çalıştığını anlayamadan, çenemi ısırır, mideye elektrik gibi bir his uyandıracak kadar sertçe çiğner, sonra yatıştırmak için dilini üstüne kaydırır. "Evet. Duşta bana Dee dediğini duymadığımı mı sanıyorsun? Şimdi duymadığımı mı sanıyorsun? Benim gitmemi istemediğin kadar sen de benim gitmemi istemiyorsun. Şehitlik numarasını bırak ve beni sikmek istediğini itiraf et. Sonra sikiştikten sonra beni sevdiğini de itiraf edebilirsin."

"Andrea. Bu kelepçeleri çözmelisin."

"Hayır."

"Evimden gitmen gerekiyor."

Ben tıslayana kadar çenemi ısırıyor. "Hayır. Bir takım olmalıyız. Ben zaten buradayım, seni destekliyorum, sadece senin de tarafıma geçmeni bekliyorum."

"Seninle sevişmek istemiyorum."

"Evet, Riley, istiyorsun." Parmak uçlarını meme uçlarımda üzerinde gezdiriyor. "Sen de benim amımı tatmak istiyorsun, değil mi? Tadı nasıl hatırlıyor musun? Beni kanepede siktiğinde nasıl hissettiğimi hatırlıyor musun? Amım sikini o kadar sıkı sarıyor ki, zorlukla hareket edebiliyorsun. Bundan daha fazlasını istiyorsun, değil mi?"

Evet. "Hayır." Ellerimizi yukarı çekip kelepçeleri sallıyorum. "Bırak beni, Dee. Bacağım kirlenmeden sarmam lazım."

"Sana yardım edeceğim." Uyarı yapmadan dilini ağızma soktu ve ciğerlerimden uzun bir iç çekiş aldı. "Hâlâ tadı çok güzel. Evim gibi tadı var."

"Andi..." Ağır ağır nefes alıp vererek öne eğildim ve alnımı alnına dayadım. Beni çözüyordu ve bunun farkındaydı. "Lütfen beni rahat bırak. Senin ihtiyacın olan kişi olamam."

"Bu tavırla olmaz." Elini göğsümden kaydırıp yüzümü avuçladı. Gözlerimiz buluşana kadar elini yukarı doğru çekip, mükemmel şekilli kaşını kaldırdı ve başını salladı. "Sen tam *da* ihtiyacım olan *kişisin*. Tam *da* ihtiyacım olan kişisin. Ve bu gezegende, sahte bir nişan yüzüğü takıp, bir erkeğe kendimi kelepçeleyecek kadar deli olacağım tek kişi sensin. Hadi bacağını saralım, takılalım ve birbirimizden nefret ediyormuş gibi davranmayı bırakalım, aynı lanet takımında oynayalım."

ANDİ

SON ÇARE

Kanepede öne doğru otururken, şarap kadehimi almak için uzandığımda gülümsememi omzuma gömüyorum ve yanlışlıkla Riley'nin elini öne doğru çekiyorum.

O, tam anlamıyla bir hırıltı çıkarır ve geniş bardağı tuttuğumda beni geri çeker. "Bu çok sinir bozucu, Dee. Kelepçeleri çıkar."

"Sızlanman çok sinir bozucu, Cruz. Bu şekilde devam edersen, çaresiz bir takipçi bile uzun süre yanında kalmaz." Kanepeye yaslanıp, ayaklarımı kaldırıp onun uyluğuna yaklaşıtıyorum ve ayak parmaklarımı sıcak tutmasını sağlıyorum. Meyveli beyaz şarabımı dudaklarıma götürdüğümde, kıkırdamamı bastırmak ve onun eli benim hareketlerimi takip etmek zorunda *kaldığında* boğulmamak için uğraşmak zorunda kaldım. Bu konuda benimle mücadele ediyor, o kadar çok mücadele ediyor ki kendine fıtık olacak, ama onun *Dee*'ye tekrar tekrar homurdanmasını dinlemek, burada kalmam için yeterli bir neden.

Deedee'ye ulaştığında, temelde kazandığımı anlayacağım.

"Riley." O uzaklaşınca ayaklarımla direniyorum. "Kıkırdamayı kes, lanet olsun. Nişanlımla şarap içip film izlemeye çalışıyorum. Her şeyi mahvediyorsun."

"Ben yatmaya gidiyorum." Ellerimizi yukarı kaldırır ve şarabımın yarısını döker. "Ben oyun oynamıyorum, Dee. Bunları hemen çöz ve beni bırak. Yapmazsan, X'i arayıp bunları açmasını isteyeceğim."

"Büyük, kötü şerifi mi çağıracaksın? Bu evdeki tüm anahtarları bulmam ne kadar harika, değil mi? Benim gibi düzenli olmasaydın, bir seti rastgele bir yere bırakmış olabilirdin ve şu anda kelepçe anahtarlarının kontrolü sende olabilirdi. Ama sen aşırı derecede titiz olduğun için, nereye bakacağımı biliyordum, kaç setin olduğunu biliyordum

kaç tane anahtarın olduğunu biliyordum ve şimdi hepsinin nerede saklandığını biliyorum. Söylesene Cruz, ne biliyorsun?"

"Birini öldürmeyi ve bunu kaza gibi göstermeyi biliyorum." Korkutucu görünmeye çalışıyor, ama gözlerindeki bakış bambaşka bir şey söylüyor. "Cesedini başka birinin yetki alanına girmeden önce şehirden ne kadar uzağa atmam gerektiğini biliyorum, böylece Alex ya da Oz senin davana bakmayacak." Yine, sinirlenerek kelepçeleri çekip duruyor. "Lanet kelepçeleri çıkar, Dee. Yatmam lazım."

Gözlerimi kısarak şarap kadehimi masaya bıraktım ve kanepede dizlerimin üzerine çöküp onun gözlerine bakacak şekilde döndüm. Hızla inip çıkan göğsüne, nefes alıp verirken hareket eden karnına, solgun yanaklarına ve cam gibi gözlerine, son olarak da sakat bacağına baktım. "Riley, birden ona kadar bir ölçekte, şu anda ne kadar ağrın var?"

"Hiç, sadece lanet kelepçeleri çıkar!"

"Neden sana yardım etmeme izin vermiyorsun?" Yaklaşarak, göğsümü koluna yaslayıp kelepçeli olmayan elimi uyluğuna koyuyorum. Gözleri elime kayıyor, ben seğiren kasını masaj yapmaya başladığımda nefesleri hızlanıyor. "Bir haftadır hastaneden taburcu oldun, üç haftadır bacağının yüzde on ikisi eksik. İyi bir çocuk olduğun için ilaçlarını düzenli olarak alıyorsun. Ama kas spazmlarından kimseye bahsetmiyorsun, değil mi?" Elim uyluğunun üstüne kaydardım, parmaklarımı derine batırdım ve gevşemek için mücadele eden kaslarla savaştım. "Karıncalanma hissi gibi mi? Uyuşma mı?"

"Sanki biri ayağıma çatal batırıyor gibi." Sonunda, *sonunda* bir zayıflığını itiraf ediyor. "Sanki çatal elektrik prizine batırılmış ve şimdi ayağımı deliyor gibi."

"Riley..."

Sesi çatallanıyor. "Ayağım orada bile değil, Dee! Sol ayağımın yanıyormuş gibi hissettiğimi kimseye söyleyemem, çünkü sol ayağım yok!"

Ona yaklaşıyorum, gücümü kullanarak dizinin hemen üstündeki kasılmayı gevşetiyorum ve gözlerimle, kimseye söylemeye korktuğu hayali ağırlardan dikkatini başka yöne çekiyorum. "İyi olmaman

Riley." Dudaklarımı çenesine bastırıyorum. Çenesine. Kulağının arkasındaki yumuşak ete. "İyileşebilmek için dinlenmen gerekiyor. Hayalet ağrı ne sıklıkla başlıyor ve uykundan uyandırıyor? O odada kaç gece uyanık kaldın ve bana söylemedin? Ha?" Geriye yaslanıyorum. "Ne kadar zamandır acı çekiyorsun ve kimseye söylemedin?"

"Her gece," diye homurdanarak itiraf ediyor. Eskiden bacağından ayağına uzanan sinirler artık gidecek bir yer bulamıyor. Onlar, rüzgarda sallanan, ona elektrik çarpıp acı veren, kelimenin tam anlamıyla canlı teller. "Onu aldıklarından beri her gece böyle oluyor."

"Bebeğim..." Bacağını tedavi etmeye devam ediyorum, ama ona doğru eğilip dudaklarımızı birbirine bastırıyorum. Bu sabah, bana yumruk atıp bunu hak ettiğimi söyleyeceğini düşünmüş olabilirdim, ama şimdi, ciğerlerinden ciğerlerime geçen iç çekişini kabul ediyorum, dilimi alt dudağına kaydırıyorum ve ona rahatlık verdiğimi ve bacağından geçen elektrik akımlarını yönlendirdiğimi umuyorum. "Beni içeri almanı gerçekten çok isterim, Riley."

Elini kaldırıp saçlarımı geriye doğru çekince ağlamak istiyorum.

Saçım gözlerimi, dudaklarımızı engelliyordu.

"Sana yardım edeyim, çünkü hoşuna gitse de gitmese de, ben hala buradayım, hala deneyeceğim, ama izin verirsen, bunu birlikte yapabilir ve daha hızlı iyileştirebiliriz."

"Tamam..." Gözlerini kapatıp başını eğiyor ve dudaklarını benimkilerden ayırıyor. "Tamam. Şimdilik. Yardım edebilirsin."

"Sonsuza kadar." Alnına bir öpücük konduruyorum. Kaşına. Elmacık kemiğine. Burnumla yüzünü kaldırıp, yanağında parıldayan tek bir gözyaşını dilimle siliyorum. "Aslında seni biraz seviyorum. Kalbimle sevdiğim türden bir sevgi, ayrıca dedikodulara göre nişanlıyız, o yüzden burada kalacağım."

Gülmekten boğulur. Durumunun komikliğini görmeyi reddeder. "Şimdilik."

"Hadi." Geri çekilip kanepeden kalkıyorum ve elini tutuyorum. "Yapmam gereken bir şey var, ama kelepçeli olduğumuz için sen de gelmelisin."

Kaşlarını çatarak koltuk değneklerine uzanır. "Kelepçeleri çözebilirsin."

"Ha! Komik bir hikaye; aslında anahtarların nerede olduğunu hiç bilmiyorum.

Bir noktada Alex'i arayıp bizi serbest bırakmasını istemen gerekecek.

O koltuk değneklerini yerine yerleştirip kendini kaldırırken sabırla bekliyorum. O koltuk değneklerini kollarının altına yerleştirip gümüş zincir koltuk değneğine çarptığında somurturken, yaklaşık dört santimetre uzaklıkta duruyorum. Gözleri sorgulayıcı bir şekilde bana bakınca geri çekiliyorum. "Sadece mutfağa gidiyoruz. Zaten bir dakikalığına ayağa kalkman iyi olacak, sonra ben çalışırken sen tezgahın üzerine oturabilirsin."

Onunla birlikte oturma odasından geçip mutfak adasının etrafından dolaşıyoruz. Ellerimiz birbirine yakın sallanıyor, adımlarımız mükemmel bir uyum içinde. Kendimi bu adama kelepçelemek çok eğlenceli, ama çok hızlı gidip dengesini bozarsam, kendimi asla affetmem.

"Tekerlekli sandalyeyi getirmemi ister misin?"

"Hayır." Boğazını temizlemek için homurdandı, daha dik, daha gururlu bir şekilde durdu ve ilerlemeye devam etti. "Tekerlekli sandalye yok. Ben hallederim."

"Tamam." Çok hızlı hareket etmiyorum, ama bizi buzdolabına doğru yönlendiriyorum, ihtiyacımız olan malzemeleri çıkarıyorum, sonra kiler tarafına doğru sürünüyorum. "Sana brownie pişireceğim. Özel bir tür, çok seveceksin."

"Özel olan... Dee! Tencerede pişirilen brownie mi? Hayır!"

"Evet. Acıların geçecek. Kimse sana esrarlı brownie yediğin için tutuklamayacak, Riley. Hayatında bir kez olsun mükemmel bir izci olmak zorunda değilsin ve yemin ederim, bu seni metamfetamin bağımlısı yapmayacak. İşte yapacağımız şey bu. İlk kez..." Duruyorum. "Bilmiyorum bile. *Yıllardır*. Kafayı bulacağım, bunu birlikte yapacağız, sonra haftalar sonra ilk kez bebek gibi uyuyacaksın. İkimiz de haftalar sonra ilk kez uyuyacağız. Yarın, başa çıkmanın başka bir yolunu buluruz. Deneyebileceğimiz milyonlarca şey biliyorum."

Ben karıştırma kabını çıkarıp, kalan tereyağını mikrodalgaya koyarken o da benimle birlikte hareket ediyor – tereyağı bu zamana kadar buzdolabında duruyordu ve o bunun farkında bile değildi.

"Ne gibi şeyler?"

"Şey... masaj, yağlar, fizik tedavi, ayna terapisi gibi şeyler. Dikkatimizi dağıtmak için Bananagrams oynayabiliriz ya da banyo yapıp ıslanabiliriz."

"Henüz banyoda ıslanmama izin verilmediğini sanıyorum."

Gölümsüyorum, çünkü artık benimle mücadele etmiyor. Aktif olarak katılıyor ve henüz tezgâhtan tereyağını düşürmedi. "Böylece sıkıca sarabiliriz." Kolumu olabildiğince uzatarak çekmecedeki büyük bir tahta kaşık alıyorum ve onun güçlü vücudunun tezgaha yaslandığı yere geri dönüyorum. "Cildin ve kesiği kuru kalacak, ama yine de sıcak suda yüzdüğünü hissedeceksin. Masaj yapmana yardım edebilirim – aslında, bacağının ucunu masaj yapmanın beynine bacağının nerede bittiğini hatırlatmaya yardımcı olacağını okudum. Şu anda beynin bacağının olmadığını anlamadı, bu yüzden olmayan bir ayağa sinyaller gönderiyor, ama her gün ucunu masaj yaparsan, yakında beynin bunu anlayacaktır. Ağrı azalacaktır."

"Dee, biz burada, kelimenin tam anlamıyla var olmayan bir uzuvdaki ağrıdan bahsediyoruz. Bak." Gözlerini indirip çıplak ayağını inceliyor. "Ayak parmaklarımı kıpırdatıyorum – aslında olmayan ayak parmaklarımı. Beynim onlara kıpırdatmalarını söylüyor, onlar da kıpırdatıyor. Ama onlar lanet olasıca yoklar! Eminim ki tedavisi de yoktur."

"Amputasyon geçirdiğin bacağın şu anda rastgele bir laboratuvarında kıpır kıpır hareket ediyor olabilir mi acaba?"

"Andi!"

Gülerek, kaseye un, kakao tozu ve yumurta ekliyorum. "Bu konuda mizah anlayışın yoksa, ne anlamı var ki? Hayatının geri kalanında mutsuz olmak istemezsin, değil mi?" Kafamı kaldırıp gözlerine bakıyorum. "Senin sakat olmadığını zaten belirledik. Gençsin, karın kaslarını hala sayabiliyorum ve tamamen iyileştiğinde eminim tekrar dalış yapabileceksin, yani dünyanın sonu olduğunu düşündüğün bu büyük olay sadece berbat bir hafta sonu, değil mi?"

"Berbat bir hafta sonu mu?" Gözleri büyüdü. "Berbat bir hafta sonu mu? Aklını mı kaçırdın sen? Berbat bir hafta sonu, kulüpte umumi tuvalette cep telefonunu kaybetmektir. Berbat bir hafta sonu, Alex ve Oz'un en iyi arkadaş olması ve istasyonu diktatörlük gibi yönetmesi nedeniyle istasyondaki tankları temizlemekle görevlendirilmektir. Onların kulübüne üye değilsen, şansın yok demektir. Bektan bir hafta sonu, koşmak istediğim maratona koşabilmek ve kişisel en iyi zamanımı yirmi dakika kaçırmaktır. Bacağımı kaybetmek ise lanet olası bir ömür boyu hapis cezasıdır."

"Hayır." Ellerimdeki unu silkeledim ve kelepçeleri çınlatarak onun yanına yaklaştım ve parmak uçlarımda durdum. "Demans ömür boyu hapis cezasıdır. Anneni demansa kaybetmek ömür boyu hapis cezasıdır. Sen zaten bu cezayı çekiyorsun; seni daha da dibe batıracak başka bir şey aramaya kalkma. Al." Parmaklarımla çok fazla hamur alıp ağzına soktum. "Bir adım önde başla. Acıyı bırak. Beni sev." Dudaklarını kendi dudaklarımla takip ettim ve hamurun tadını alana kadar dilimi onun dilinin üzerinde gezdirdim. "Lezzetli."

Göz kırparak, aşağı inip karıştırmaya devam ediyorum. "Fırını açabilir misin? Duygularımı döküp yemeye hazırım." Eğilip kolumu öne doğru katlayarak, ada altındaki saklama alanında brownie tepsisini ararken, Riley titreyerek bir metre kadar ilerleyip fırını açıyor. "Tadı güzel, değil mi?"

"Mm." Etkilenmek istemiyor, ama bu browniler harika. *Biraz daha* ekleyin ve sizinle birlikte tıkmaya hazır bir kadın ekleyin, bir erkek hayatında iyi bir yerde olmak zorundadır - iki bacağı olsun ya da olmasın. "Bu çok yasadışı, Dee."

Gözlerimi deviriyorum. "Polislere söyleyecek misin? Çünkü ben söylemeyeceğim." "Polis benim!"

Dişlerini sıkıp, öfkeyi yansıtan parıldayan gözlerle bana doğru eğilir, ama ben yine de dudaklarımı onun dudaklarına bastırır, ağzına karşı güler ve o direnemeyince göğsünü okşarım. "Söylentilere göre istifa etmişsin. Sen beni tehdit edemezsin, ben de seni tehdit edemem. Aslında, benim işgal ettiğim evde işgalci olarak kaldığın için seni vatandaş tutuklaması yapmalıyım. Ben buraya senden önce geldim, sen ise iznim olmadan benim alanıma giriyorsun."

"Kapa çenenin. Ver şunu bana." Ben dökmeyi bitirir bitirmez tepsiyi kasemin altından çekip fırına atıyor. "Seninle kafayı bulmayacağım, Dee. Sen burada kendin yapabilirsin. Garajdan cıvata kesiciyi alacağım, bizi ayıracağım, sonra da yatacağım. Yalnız."

Onu yavaşça çekip adanın tezgahına sırtını dayadım. Bir iki ay önce, onu yere indirip, rahat bir pozisyon bulana kadar üzerine çıkardım, sonra da en lezzetli şekilde ziyafet çekmesine izin verirdim. Ama işler artık öyle yürümüyor.

Şimdi öyle. Bunun yerine, o dengelenene kadar onu çekip duruyorum, sonra onun yanına yaklaşıyorum, başımı yana eğip açık yeşil gözlerine bakıyorum. "Neden bu konuda sürekli benimle kavga ettiğini anlamıyorum. Beni hastane odandan attığından beri, düşündüm ki; sen yalnız kalacaksan, ben de yalnız kalacağım, o zaman neden birlikte yalnız kalmayalım ki? Neden bu savaşı tek başına vermek zorundasın?" Güçlü çenesini okşuyorum. "Bunu söyleyen bir kural kitabı yok."

"Çünkü bu senin savaşın değil," diye iç çekerek itiraf etti. "Çünkü seni bağlamak günah olur."

"Hayır." Parmak uçlarımla saçlarının arkasını okşuyorum. "Tek günah, beni sevmediğini söylemen."

OTUZ DAKİKA sonra, kaseden çiğ hamuru yiyen adamdan yumuşak bir kıkırdama duyuldu. Ben de pişmiş brownileri kesip tabaklara dizmeyi bitirdim. "*Hayır, bunu yapmayacağım*" diyen kararlı tavrından, kalbimi coşturup vajinamı titretmeye yetecek kadar açgözlülükle kaseyi yalamaya başlayan Riley, koltuk değneklerini alır ve kışını tezgahın kenarından kaydırır. Koltuk değneklerini kollarının altına sıkıştırır ve bir tabak sıcak brownie alır, sonra eksik bacağı sanki bir adım atmak istercesine öne doğru hareket eder.

Gözleri büyür.

Beyninin farkına varır.

Tabağı geri koyarken kalbi kırılır. "Onları alabilir misin?"

"Evet." Elini sıkıp brownileri alıyorum. Daha önce açtığım şarabın kalanını almak için buzdolabına uğrayıp, omzumun üzerinden müstehcen bir gülümseme atıyorum. Umarım bu, onun adım atamayacağının farkına varmasını engeller ve ona "*gel beni al*" bakışı atarım.

Koltuk değneklerinde biraz titriyor, ama bundan etkilenmemiş gibi görünüyor. Kelepçeli ellerimiz, koridordan geçip Nacho ve Ninja'nın yatakta birbirine sarılmış yattığı yatak odamın önünden geçerken tıkır tıkır ses çıkarıyor.

Ninja, Nacho'yu çevreliyor, çok daha büyük vücudu, bu karlı kış gecesinde benim bakımı zor domuzum için bir tür beşik oluşturunuyor.

Pencereler donuyor, hava durumu tahminlerinde söylendiği gibi dışarıda kar aralıksız yağıyor, ama bu evin içinde, oturma odasında ateş yanıyor ve hemen arkamda duran Riley'nin varlığı sırtımı ısıtıyor.

Onun yatak odasının kapısında durup karnımda hissettiğim tuhaf karıncalanmayı bastırıyorum. Kapıyı açıp kenara çekilince, onun aptalca sırtıtışına gülmeme engel oluyorum. O, koltuk değnekleriyle olması gerekenden çok daha büyük adımlarla yanımdan geçip gidiyor. "Dikkatli olmalısın, bebeğim." Beni çekerek ilerlerken onu takip ediyorum ve tabağı ve şarabı yatağının ucuna koyuyorum. "Tüm mini domuz tanrılarına yemin ederim, buraya brownie yemek ve ağrını dindirmek için geldik. Koltuk değneklerinde aptalca davranıp düşersen, seni öldürebilirim."

Koltuk değneklerini o kadar uzağa fırlatıyor ki, yakında kalkıp onları tekrar onun için almam gerekeceğini biliyorum, ama şimdilik aç gözlerle bana dönüyor ve bana biraz fazla ağırlık veriyor. "Ağrı çoktan geçti, Dee. Ellerin sihirli. Sen iyileştirdin."

Elleri boynumun iki yanına konuyor, sıkıyor ama korkutacak kadar sıkı değil. Burnu benim burnumun üzerinde geziyor, kirpikleri yanaklarımın üst kısmına dokunuyor, o sadece... beni içine *çekiyor*. "Beni bırakmadığın için teşekkürler, Deedee."

Ağlamaktan boğuluyorum ve dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırıyorum. Ellerimi boynuna kaldırıyorum ve kelepçelerin bileklerimi ısırmasını umursamadan dilimi onun dilinin üzerinde gezdirip iç çekişini yutuyorum. "Senden asla vazgeçmeyeceğim. Denedim, ama yapamıyorum. Kalbim buna izin vermiyor."

Bağlanmamış elini sırtıma kaydıran Riley, omzumun üzerinden yatağın boş olduğundan emin olmak için bir göz attı, sonra beni geri itti, ta ki özlediğim yumuşak yatağa sürünene kadar. "Yanımda uzan." Tek bacağıyla bile, beni yatağının üstündeki yastıkların arasına yerleştirmeye yardım etti, sonra brownie tabağını yaklaştırdı. "Hayatımda hiç kafam güzel olmadı, Dee." Parmağı flanel gömleğimin düğmeleri boyunca kayıyor.

Birini açar, sonra diğerini.

Sonra bir sonrakini.

Onu açar ve karnımı ve kaybolan sütyenimi ortaya çıkarır. Parmağı gergin cildim üzerinde kayarken, sadece pantolonumun üst kısmına daldırmak için, karnım gerginlikten kasılır, ama kanımda yayılan sıcaklık bunun olmasına izin vermem için yeterlidir.

"Sana çok kızgındım Dee, çünkü seni tüm kalbimle seviyordum ve sen bana ilgilenmediğini söyledin."

"İlgileniyorum." Gözlerini karnımdan çekip benimkilere bakmasını sağlıyorum. "Kalbim çok uzun zamandır sana bağlı."

"Senin aşık olmana izin veremem." Yutkunur ve gırtlığı hareket eder. "Bu sana haksızlık olur, ama ben seni sevebilirim. Karnındaki brownie'leri yerken sana güzel vakit geçirebilirim. Ve patladığında onu da yiyebilirim." Elini uzatarak tek ayak üzerinde durur ve yatağa eğilir. Tabaktan bir brownie alır ve onu karnımın üzerine ufalır. Dağınıklık kaşlarını çatmasına neden olur. Beyninde savaşılan duygular dışarıdan da görülebilir; bu izci çocuk yarı sarhoş durumda, bu yüzden derimden çikolata yemek kulağa oldukça iyi geliyor, ama içindeki mükemmeliyetçi ve düzen delisi, şık yatak örtüsündeki dağınıklık yüzünden tereddüt ediyor.

Sarhoş ve azgın olmak kazanır.

Daldı ve dilini karnımın kıvrımları boyunca kaydırarak, geçerken ezilmiş brownie'yi topladı ve güçlü hislerden dolayı vücudumu katlamaya zorladı. Benim aptal kelepçe fikrim yüzünden kollarımız mücadele etti ve bacaklarım, dizlerim neredeyse omzuna değene kadar yukarı çekildi. "Yeni hayatımı nasıl yaşayacağımı bilmiyorum, Deedee. Seninle bir daha sevişecek miyim bilmiyorum, ama sana hala iyi vakit geçirebilirim." Yüzü yüzüme yaklaşır, dili dudaklarımı geçer ve brownie'yi paylaşır, ama boş elini pantolonumun altına ve külotuma sokar. Uyarı yapmadan, kalın parmakları ağızıma ağılayana kadar içeri girer. "Aman Tanrım!"

"Rahatla, Dee." Parmakları içeri girip çıkıyor, önce hızlı, sonra yavaş. Kalın, o kadar kalın ki neredeyse boşalacağım. "Bunu hayal ettim. Seni hayal ettim." Dudakları dudaklarımı ısıtıyor, emiyor, sonra tekrar ısıtıyor. "Artık neredeyse hiç uyuyamıyorum, ama uyuduğumda, yemin ederim, seni hayal ediyorum." Parmaklarını ayırıyor, ikisini amıma, üçüncüsünü de kışıma sokuyor, hazırlanmam için zaman tanımadan. Yataktan eğiliyorum, ayak parmaklarım yatak örtüsüne gömülüyor ve sıcaklık karnımda yoğunlaşıyor

"Kıçını hiç sikemedim ve yas tutuyorum. Şimdi kırıldım ve hiçbir şey bunu düzeltemez."

Başım dönüyor; esrarlı kekler, Riley'nin varlığı, Riley'nin parmakları. Beynime çöken ve onun gizemli sözlerini geçip giden bir sis gibi, çikolatalı keklerle kaplı, titreyerek dağınık bir haldeyim ve pantolonum yüzünden hareketlerinin kısıtlı olmasından dolayı sinirliyim.

"Yardım et bana." Kalçalarımı kaldırıyorum. "Pantolonumu çıkarmama yardım et. Hemen boşalacağım. Boşaldığımda orada olmana ihtiyacım var."

"Tamam." Elini pantolonumdan çekip göğsümden bir çığlık daha koparıyor. Yatağın kenarına atlayarak yoga pantolonumu o kadar sertçe çekip çıkarıyor ki, kumaşın gerilip yırtıldığını duyuyorum. Pantolonu bir kenara atıp parıldayan bacaklarıma bakıyor. "Çok ıslaksın, Dee. Zaten yarı orgazm oldun." Gözleri yukarı kalkar ve benimkilerle buluşur. Neredeyse kararsızdırlar. Güvensizdirler. "Bu benim için mi?"

"Mmm." Yatakta otururum, sonra kırıntılar yere dağılana kadar ayakta dururum. Gömleğini göğsüne kadar yukarı çekerim. Zekice kelepçe mantığım yüzünden tamamen çıkaramıyorum, ama göğsünden ve omuzlarından geçirebiliyorum, ta ki hayalini kurduğum vücuda ulaşana kadar. Kalçalarını tutup, sırtını yatağa dönük olacak şekilde döndürüyorum, sonra yavaşça, daha sonra onun ağırlığıyla mücadele etmek zorunda kalmamak için eşofmanını yeterince aşağı indiriyorum.

Sikini pantolonundan çıkarır ve bana sadece onunla birlikteyken vücudumun tattığı zevki vaat eder. Onu yatağın kenarına oturana kadar nazikçe geri iterim, sonra dizlerimin üzerine çöküp kaya gibi sert sikini dudaklarıma arasına alırım. O haykırır, yatağa geri düşer ve bağlı ellerimizi omzumun topuna kadar çekip beni güldürür. "Aptalca bir fikir."

Eski Riley geri dönmüştür ve eski Riley, dudaklarım onun penisini sardığında lanet olası konuya gelmemek konusunda sıfır tolerans gösterir. Bağlanmamış eli saçlarıma gider ve penisi boğazıma kayana ve gözlerime yaşlar dolana kadar beni aşağı iter.

"Em beni, Dee. Patlayana kadar em."

"Mm." Söyleyecek sözüm yok, bu yüzden onun elinin beni yönlendirmesine izin veriyorum. İyi bacağını kullanarak boğazımı doldurmasına izin veriyorum, sonra boşta kalan elimle testislerini avuçlayıp sikini ağzımın içinde büyütmesini sağlıyorum.

"Aman Tanrım! Bekle." Bu, "*Aman Tanrım, bu harika bir his*" anlamında değil, "*Aman Tanrım, çıldırmak üzereyim*" anlamında. Riley kışını yukarı kaldırır ve saçımı geriye doğru çeker, ta ki acı hissi nabız gibi atan amıma kadar inene kadar. "Dee! İşe yarıyor!"

"Ha?" Elimi yanağımdan geçirip, onun penisiyle gözleri arasında bakışlarımı gezdiriyorum. "Ne?"

Penisini yumruklayarak, izlerken neredeyse boşalacağım kadar sertçe sıkıyor ve bir damla ön sıvının başından akmasını sağlıyor. "Aman Tanrım, penisim çalışıyor Dee. Çalışıyor lan!" Kız gibi bir kıkırdama çıkarıyor, sadece çok fazla hamur yemenin sonucu olabilecek, gerçek, burundan gelen, karnından gelen bir kıkırdama. "Kırılmış olduğumu sanıyordum!"

Beni koltuk altlarımdan tutup, kucağına oturana kadar yukarı çekiyor.

Bacağının ağrıyıp ağrımadığını bilmiyorum. Bunun işe yarayıp yaramayacağını, ya da bir an sonra beni bırakıp bırakmayacağını bile bilmiyorum, ama penisi içime girdiğinde, durduramayacağım bir açlık ve çaresizlik zincirleme reaksiyonu başlatıyor.

Bunu istedim. Beni içeri almasını istedim.

Aptalca bir gülümseme ve çılgınca atan bir kalple dizlerimin üzerine çökerek, o haykırıncaya kadar onun sikini yumrukluyorum, sonra onu hizalayıp üzerine o kadar sert bir şekilde çöküyorum ki, sikinin ucu karnıma değdiğini hissediyorum. "Tanrım! Siktir!" Elleri kalçalarımı o kadar sıkı kavlıyor ki, ama bu beni daha da tahrik ediyor. Göğsünü itiyorum, o da bir "oof" sesiyle geriye düşüyor, sonra kucağına oturup klitorisimi pelvik kemiği üzerinde sürterek zevk alıyorum.

Sanki elektrik akımı gibi, belki de onun bacağında hissettiği gibi, ama şimdi bu zevk verici ve kanımda dolaşıyor. Vücudum ayak parmaklarımdan kulak uçlarıma kadar titriyor ve onun güçlü elleri beni kaldırıp aşağıya indirdiğinde titriyorum.

O her zaman çok güçlüdür, dünyası sarsılsa bile kolları hala beni kaldırabilir, göğsü hala geniştir ve önümde uzanır, bir ayağı yerdeyken, hala kaldırma zamanlamasını ayarlar, böylece ben onun penisinin üzerinde kayarken o da içime sertçe girer.

Gömleğim hala üzerimde, ama düğmeleri açık, göğüslerim birbirine çarparak zıplıyor, ortada buluşuyor ve tekrar başlıyoruz.

Orgazmım derimin altında bir ateş gibi, hızla yayılıyor ve sinir uçlarımı yakıyor, kalbimden başlayıp karnımdan geçerek ayak parmaklarıma kadar dairesel hareketlerle atıyor. Her tekrar geldiğinde klitorisime dokunuyor ve beni uçuruma bir adım daha yaklaştırıyor.

Erişip kendime dokunmak istiyorum. Klitorisimi okşamak ve uçurumun kenarından atlamak istiyorum, ama Riley'nin kalçalarındaki güçlü elleri hareketlerimi kısıtlıyor. Kelepçeleri çekiyorum ve metalin bileğimi ısırıp kanıma güç gönderdiği şekilde saçma bir zevk alıyorum. "Riley." O neredeyse burada değil. İçime çarpışmaya devam ederken neredeyse hiç burada değil. "Hey, Riley. Elini ver bana."

"Kırma, Dee. Tekrar kırılmasın diye durma."

Elini ikinci kez çekip, bileğimi ısırmış metal parçaya tısladım. "Riley. Elini kullanmama izin ver."

"Seni çok seviyorum, Deedee. Sana kötü davrandığım için çok üzgünüm." Alt dudağını dişlerinin arasında çiğniyor ve nefes alamayacak hale gelene kadar vücudumu kullanıyor. "Seni asla incitmek istemedim. Sevdiğim birini incitmem."

"Riley!" Elini tekrar çekiştirip onu bir saniye için kendimden uzaklaştırırım. Bacaklarımin arasına uzanıp, parmaklarımı çılgınca titreyen klitorisimin üzerinde gezdirip çığlık atarım. Duvarlarım onun etrafında sıkıca kapanır ve uyluklarım güçsüzleşir. Birleştiğimiz yere dokunurum, penisinin parmaklarımin ucunda kaymasına izin veririm, ama parmakları klitorisimin üzerinde kayarken, kucağında patlarım.

Bir çığlık atarak öne doğru düşerken, alnımı göğsüne bastırıyorum ve ellerimizi onun karnı ile benim karnım arasında sıkıştırıyorum. Vücudumu parçalayan orgazm fırtınasını atlatmak için yapabileceğim tek şey bu. Riley içimde itmeye devam ediyor. Bacağı kalkmaya devam ediyor, vücudum uçurumdan aşağıya atılıp aşağıdaki kayalara çarptığında penisi yavaşlamıyor.

Aşırı zevk dalgaları vücudumu sarar, beni sola, sağa çekerken, içimdeki kasılmalar onun kalın penisini sıkar. Nefes alamıyorum, konuşamıyorum, göremiyorum. Sadece geniş göğsüne uzanıp, içime boşaldığını *hissedebiliyorum*. Kalbi yüzümün altında atıyor, serbest kalan eli cildimi morartıyor ve kalça kemikleri benimkilere çarpıyor, haftalarca biriken öfke ve hayal kırıklığını serbest bırakıyor.

Neredeyse bir doğal afet sonrası gibi; nefes nefese, kalpler hızla atıyor, uzuvlar titriyor ve dünyanın geri kalanının olanlardan kurtulup kurtulmadığı konusunda korkunç bir belirsizlik var.

Ağır kelepçeler karnıma ve bileğime batıyor, ama ondan uzaklaşmıyorum

Onun morartıcı eli henüz bedenimi bırakmadı, sanki bu şekilde donmuş ve bırakamıyormuş gibi.

Kalbi o kadar hızlı atıyor ki, kulağıma yüksek bir güm güm güm sesi geliyor.

Gözlerimde yıldızlar patlıyor; *"dünyamı alt üst ettin"* gibi klişe yıldızlar değil, beynimin yirmi saniye fazla oksijensiz kaldığı ve başımı döndüren türden yıldızlar. Ama o gerçekten dünyamı alt üst etti ve kıkırdamaya başladığında, o kıkırdama kız gibi bir kahkahaya dönüştüğünde, ben de onun dünyasını alt üst ettiğimi anladım.

Yüzümü onun terli göğsünden kaldırıp, ağır gözlerimi açarak dudaklarını inceliyorum. "Kendinden memnun musun?"

"Hiçbir fikrin yok." Eli kıcıma o kadar sert bir şekilde indi ki, sıçrayıp onun penisini sıktım. Bu da onun içimde büyümesine ve zevkle titremesine neden oldu. Bu da onun gözlerinin yeniden açgözlü bir hale gelmesine neden oldu. "Gerçekten hiçbir fikrin yok, Deedee." Kalçalarını benim altımda döndürdü ve sonuncusu vücudumu yakıp kül ettikten sadece birkaç saniye sonra yeni bir ateş yakmaya başladı. "Al." Körü körüne yatağın öbür ucuna uzanır, bir brownie'yi avuçlar ve yarısını ağzına tıkar. Oturur pozisyona gelene kadar kendini kaldırır, ağzını ağzıma çarpar ve bana lezzetli keki yedirir. "Bir tane daha, şans eseri olmadığından emin olmak için."

RİLEY

911

Andi her zaman çok ileriye düşünen bir kız olmadığı için, yorgun bedenlerimizle ve aptalca sırtışıyla yatağıma düştükten bir saat sonra, tuvalete gitmesi gerektiğinde, kendini sarhoş ve ömür boyu hizmet etmeye yemin ettiği adama kelepçeli bulduğunda, zavallı kışlarımızı birlikte kaldırmak zorunda kaldık ve ben koltuk değneklerimle soğuk fayansların üzerinde dururken o tuvaletini yaptı.

Anahtarların nerede olduğunu bilmediğine *yemin ediyor*.

Rahatlamış bir gülümsemeyle oturduğunda, silindi ve neredeyse yanlış elini kullanacaktı, ilişkimiz yepyeni bir rahatlık düzeyine ulaştı. Çoğu çift birbirlerinin önünde işemek için bir süre bekler, değil mi?

Biz değil.

O işini bitirdikten iki saat sonra sıra bana geldi, yine kalktık ve banyoya gittik, Andi yanımda kalça kalça durdu ve beni tuttu, ve gecenin çok geç saatlerinde, ya da sabahın çok erken saatlerinde, ilk kez ayakta işeme deneyimini yaşadı.

Onun aptalca kıkırdamalarını benim penisime bir yansıma olarak kabul etmeyi reddediyorum, bu yüzden işedim ve suçu doğrudan onun kafasının iyi olmasına yükledim.

Sabah dört civarında, açlık bastırdı ve dağınık mutfağımda, yağlı tereyağı hariç, bir parti daha brownie yaptık ve hamuru yiyip meraklı Nacho-The-Pig'e temiz hamuru yedirirken karnımız ağrıyana kadar güldük.

"Neden ona Nacho adını verdin?"

"Çünkü o Nacho-lanet-domuz!"

Sonunda saat beş civarında, karnımız doyduktan ve mesanemiz boşaldıktan sonra, iç çekerek ve memnun bir kahkaha atarak yatağıma uzandık ve

O terk edilmiş hastanede uyandığımdan beri ilk kez, acı çekmeden, kötü rüyalar görmeden ve kalbimde Andi'nin yüzüyle uyudum.

Sağ tarafımda yatıp bacağını benim bacağımın üzerine attı ve parmaklarıyla karnımı okşayarak, bir sonraki ilaç saatim gelene kadar derin bir uykuya daldık.

"OZ?" Saat dokuzda telefonu açar açmaz, ne Alex ne de Libby cevap vermediği için rahat bir nefes alıyorum. "Hey, bu sabah benim evime gelebilir misin?"

Oz, evinde dolaşıyormuş gibi sürgülü cam kapılardan geçip, tabakların çınlaması ve genç kızların kıkırdamaları sakinleşene kadar kapıları kapatır. "Hey, Rook. İyi misin? Her şey yolunda mı?"

Andi yanımda oturuyor – *tabii* ki – ve kıkırdamalarını bastırıyor. "Burada her şey yolunda, ama şey, benim evime gelmen gerekiyor. Bir sorunum var da."

"Andi, iyi misin?" Anahtarların birbirine çarpması ve botların sert toprağa vurması sesi, Andi'yi omzuma karşı kıkırdamaya neden oluyor. Göğsü zıplıyor, saçları yüzünü örtüyor, ama sıcak nefesi gömleğimin kumaşı aracılığıyla tenimi okşuyor. "Onu yine üzdüğünü söylersen, seni kamyonumla ezip acılarına son vereceğim. Ama evini yakmışsa, bana haber ver, ben de itfaiyeyi çağırırım."

"Ev iyi. Andi iyi. Ama biraz yardıma ihtiyacım var. X'i aramayı denedim, ama cevap vermiyor."

"Bu sabah Jules'la birlikte doktordalar. Bebek için kan tahlili falan yaptırıyorlar. Sasquatch! Buraya gel."

"Oz, hayır!" Andi'nin kıkırdamaları kahkahalara dönüşünce gözlerimi kapatıp hayatım için dua ettim ve Benny'nin bağırarak verdiği cevap telefonda duyuldu. "Oz! Yeğenini getirme. Tanrım, sen deli misin?"

"Giysileri giymiş mi, Rook? Güvende mi? Hiçbir şeye bağlı değil mi?" "Giysileri giymiş."

O benim söylemediğim şeyi biliyor. "O halde Benny'nin gelmemesi için hiçbir neden yok. Cesaretini topla Rook ve yaratıcınla tanışmaya hazırlan. Arkaya bin Sasquatch. Bugün bir suçlu gibi yolculuk yapabilirsin."

Oz'un genç üvey oğlu cevap olarak homurdanıyor. "Siktir git, domuz!"

"TOK, TOK." Oz'un sesindeki kahkahayı, parke zeminimde zıplayan adımlarındaki neşeyi duyuyorum. Bir çift ayakkabı. İki çift.

"Siktir."

"Bu iki kişiden fazla," diye fısıldar Andi.

Yatağımızın ucuna oturuyoruz, ellerimiz kelepçeli, el ele tutuşmuş, parmaklarımız birbirine dolanmış ve Andi titriyor, ama bu sinir veya panikten değil. Kahkahadan titriyor, çünkü insanların bizi küçük düşürmek amacıyla evimize girmiş olmasını umursamıyor.

"Rook?"

"Yatak odası." Başımı eğip iç çekiyorum. "Bu çok kötü olacak."

Kapı, sanki bir slasher filmindeymişiz gibi gürültüyle açılır – Jason maskesi, testere ve beyaz gömleğe sıçrayan kanı neredeyse hayal edebiliyorum – ta ki Benny grubu yönetip, gözlerinde vahşi bir öfkeyle içeri girene kadar. "Burada ne haltlar dönüyor? Ona ne yaptınız?"

"Benny! Küfür etme." Lindsay, Oz'un önüne ve Benny'nin yanına kayar ve dudakları düz bir çizgi halinde odaya girer. Gözleri odamı tararken gülümsemesini bastırdığını biliyorum. "Burada herkes iyi mi?"

"Aslında, sadece Oz'a ihtiyacımız var, o yüzden sen ve Benny şunu yapabilirsiniz..."

"Görmek istiyorum. Çekil yolumdan. Benny, çekil. Görmek istiyorum!" Tink – 1,5 metre boyunda ve Rollin spor salonundaki dövüşçülerden biriyle evli – yumruğunu gencin böbreğine indirir ve onu kenara iter.

Lindsay'nin yanında durarak, ellerini beline koyar ve sırtarak şöyle der: "Vay vay vay, siz ikiniz ne kadar sevimli ve samimi görünüyorsunuz. İyi bir sapkınlık hikayesini severim ve Oz'un neden evi arayıp herkese gelmelerini söylediğini çok merak ediyorum, o yüzden..." Elini sallar. "Çocuklarımı yakında almam gerekiyor, o yüzden anlatın."

"Oz!" Vücudum zıplayıp yumruklarım onun yüzüne değene kadar ileri atılmamı söylüyor. Ama bacağım bana hiçbir şey yapamayacağımı hatırlatıyor. "Hepinizin gitmesini rica ediyorum. Burası benim yatak odam. Benim evim. Benim mahremiyetim! Beni şefi aramaya zorlamayın."

Tink gözlerini devirdi. "Şef beni korkutur mu sanıyorsun, küçük çaylak? Sen bezden kurtulmadan önce bile polislere laf atıyordum."

O benden sadece birkaç yaş büyük olduğu için bu hiç de doğru değil, ama o gerçekleri umursamıyor, bize yaklaşıyor, aramıza giriyor ve ne sakladığımızı anlamaya çalışıyor. Ellerimizin pozisyonu nedeniyle kelepçeleri fark etmiyor. Parmak uçlarına basıp omzumun üzerinden bakıyor, geri çekilip bacaklarımı inceliyor.

Şaşırtıcı bir şekilde, bu beni dün olduğu kadar rahatsız etmiyor. Andi'nin elimi tutması işleri değiştiriyor. Onun kabulü, benim de kabul etmemi sağlıyor. Onun sözleri beni cesaretlendiriyor.

O bunu sorun etmiyorsa ve ben de sorun etmiyorsam, o zaman başkalarının ne düşündüğü hiç önemli değil.

"Cidden ama. Yakında çocukları spor salonundan almam lazım, o yüzden eğlenceli kısımlara geçebilir miyiz? Kaçırmayı sevmediğimi biliyorsun."

"Merhaba?" Megan Montgomery'nin sesi, ön kapı açıldıktan bir saniye sonra evimde yankılanıyor. Ardından ikinci bir çift bot onun peşinden içeri giriyor. "Herkes nerede? Bu heyecan verici şey ne?"

"Oz... Seni öldüreceğim."

"Ne?" Ellerini havaya kaldırır. Lindsay, kollarını beline dolayarak göğsüne yaslanır ve o gülerken başını sallamaya başlar. "Senin istediğin gibi buraya geliyordum. Lindsay de gelmek istedi, çünkü Andi onun kuzeni ve endişeleniyordu. Sasquatch arabada spor salonundaki Mac ile konuşuyordu, o da Tink'e söyledi. Marc mobilya hakkında konuşmak istediği için beni aradı. Bunu kasten yapmadım! Sana iyilik yapıyorum, Rook. Bana minnettar ol!"

"O." Tink öksürdü. "Aradı." Öksürdü. "Beni." Öksürdü, öksürdü. "Çabuk gel ve görmek isteyenleri de getir dedi."

"Franks!"

"Oh, brownies!"

"Hayır!" Andi yataktan fırlar ve ne yaptığını fark etmeden kelepçeleri gösterir. Odadaki herkes sallanan

elime, kelepçelerin gümüş parıltısına ve sonra da onu elime bıraktığımda yüzüme bakıyor.

"Ne oluyor lan?" Ben bağırır. "Bu ne tür sapıkça seks kulübü saçmalığı?"

Meg'in gülümseyen yüzü kapıda belirir, sonra içeri girer ve bir kolunda bebeği, diğer kolunda bir ısırık alınmış brownie ile kalabalığın önünde durur. "Burada ne oluyor? Mümkün olduğunca çabuk geldik."

Andi öne atılır ve brownie'yi kapar. Elinde ezerek, kırıntıları yere düşer ve ben başımı sallarım. Andi'nin gözleri odanın içinde dolaşır ve Oz'un kaşları kalkarken onu atlar. "Şey... önce, resmi olmayan, kayıt dışı, polisle ilgili olmayan ve bu brownielerin emziren anneler için uygun olmadığını beyan etmek istiyorum."

"Esrarlı brownie mi var, Andi?" Sonra Oz'un gözleri bana çevrilir. "Esrarlı brownie mi yiyorsun, Rook? Senin evinde ne haltlar dönüyor? Bay Vücudum Bir Tapınaktır, bu senin ikinci suçu!"

"İki sefer de onun suçu!" Dee'den çok daha yavaş bir şekilde ayağa kalkıyorum ve koltuk değneklerimi kollarımın altına alıyorum. Kimse nefret ettiğim sempatiyle öne atılıp yardım teklif etmiyor, aksine beni yepyeni bir adammışım gibi geniş gözlerle ve biraz heyecanla izliyorlar. Andi gözlerinde bir ışıltıyla beni izliyor, neredeyse sevişmeden üç saniye önce gördüğüm ışıltıyla aynı. Ayağa kalkabilmem ve bu konuda huysuzlanmam onu tahrik ediyor.

İlginç...

"Her iki sefer de onun hatasıydı, Oz; esrarı, pişirdiği kek, onun fikriydi. Ben sadece aptalca işlere bulaşan bir seyirciyim." "Burası senin evin, Rook. Senin mutfağın, senin ellerin . Biz, sırf arkadaşlarının başlattığını söyledikleri için, kanunları çiğneyen tüm aptalları serbest bırakmıyoruz. Hamuru karıştırmaya yardım ettin, değil mi?"

"Hayır!"

"Evet." Andi ezilmiş pastayı ağzına götürür ve küçük bir ısırık alır. "Ve hamuru çiğ çiğ yedi. Çok komikti. Onunla hiç kafayı buldun mu, Oz? Çok komik biridir."

"Dee!"

"Hayır." Oz'un kısılmış gözleri beni yakından inceliyor. Karısının kuzeni değil, onun önünde esrarlı kek yiyen, ben; benim kötü bacağım, *iyi* bacağım, koltuk değneklerim. "Beş dakika sonra kilidi açacağım, Rook, ama önce bana son gelişmeleri anlatmalısın. X dün cerrahla görüştüğünü söyledi, ama ne olduğunu anlatmadı. Sen anlat; neler oluyor?"

"Hayır, beş dakika sonra değil. Hemen! Çünkü iyileşmem seni ilgilendirmez." Elimi öne doğru uzatıp Andi'nin kolunu yukarı doğru çektim. "Lütfen bunları çöz. Sonra hepinizin gitmesini istiyorum. Tink!" Öne uzanıp elinden cep telefonunu aldım. Telefonu çevirince, zemini ve ekranın sol üst köşesindeki küçük kırmızı harfleri ve rakamları gördüm. CANLI 01:23. "Şu anda ciddi misin? Bunu mu çekiyorsun?"

Omuz silkiyor. "Jimmy spor salonundan çıkamadı, o yüzden bana onu bağlamamı söyledi."

"Hayır!" Güç düğmesine basıp ekranı kapattım. Marc Macchio – *Dost mu? Düşman mı? Emin değilim* – kapıda durmuş, yüzünde pis bir sırıtışla kollarını göğsünde kavuşturmuş. "Odama girmeyin! Hepiniz, defolun gidin! Sizi buraya davet etmedim."

"Ama bana ihtiyacın var, değil mi Rook?" Oz parmağında bir anahtarlık sallandırıyor ve sırıtıyor. "Bunu zor yoldan ya da kolay yoldan halledebiliriz."

"Ya da baltayı alabilirim," diyor Marc. "Jack Dawson gibi davranıp seni dışarı çıkarabilirim. Ama kolunu kaybetme riskin de var. Ona ne kadar bağlısın?"

"Siktir git!" Dee'nin elinden kalan brownie'yi alıp onu ısırmasını engelliyorum ve ziyaretçilerimin üzerine atıyorum. Kırıntılar her yere saçılır, kızlar çığlık atıp eğilirler, ama Marc, çikolatalı atıştırmalık salona düştüğünde tek bir kasını bile kıpırdatmaz. Nacho'nun tırnakları ahşap zeminde *tıkır tıkır ses çıkarır* ve uyuşturulmuş bir domuz ve pahalı bir veteriner ziyareti tehdidi oluşturur, ama Marc'ın ayak sesleri onu çığlık atarak ve panik içinde kaçıtır.

Hepsi bana döndüğünde parmağımla işaret ettim. "Sizler, ben suç duyurusunda bulunmadan önce evimden çıkmalısınız."

"Oh, lütfen." Gözlerini deviren Tink, Meg eğildiğinde kayan bebek battaniyesini düzeltir. "Hiçbir şey yapmıyorsun, çünkü hala kelepçeli geceye biraz tahrik olmuş durumdasın. Andi'nin bana el işaretleri yapmadığını mı sanıyorsun?"

Gözlerimi kocaman açarak dönüp kıkırdayan Andi'ye sert bir bakış attım. "Ne oluyor lan?"

Sen benim tarafımda olman gerek!"

"Ne? Ben senin tarafındayım!" Elini havaya kaldırdı. "Bana uyar. Sonsuza kadar sana kelepçeli kalabilirim, çünkü gece yarısı işemeye çalışırken çok tatlı görünüyorsun. Neyse ne." Sol elini kaldırdı ve sahte yüzüğü gösterdi. "Kızlar, evleneceğimizi duydunuz mu? Hepiniz nedimem olabilirsiniz."

"Ne?!"

ANDİ

PAZARTESİ

Sahte yüzüğümle sahte nişanımı duyurduğumda dünya adeta patladıktan birkaç gün sonra, kendimi bir bekleme odasında otururken buluyorum. Riley gergin bir şekilde dizini sallıyor ve elimi o kadar sıkı sıkıyor ki, parmaklarım kan kaybından beyazlaşmaya başlıyor.

Gergin.

O çok korkuyor, çünkü bugün yeni bir şey başlıyor. Bilinmeyen bir şey. Onu savunmasız kılan bir şey.

Ve Riley Cruz savunmasızlığı pek iyi idare edemez.

"Hey." Boş olan elimi dizine koyup, o kendine gelene kadar bastırıyorum. "Her şey yoluna girecek. Bugün sana zarar vermeyecekler."

"Sence ne yapacaklar?"

"Papier-Mache; söz veriyorum. Şişliğin indiğinden emin olmak için bacağını kontrol edecekler." Ona cesur bir gülümsemeyle elini bir kez daha sıkıyorum. "Öyle. Sana yaşam tarzını soracaklar; aktif olmayı seviyorsun, bu yüzden doğru protezi önerebilmeleri için bunu bilmeleri gerekiyor. Ve bacağının kalıbını alacaklar, böylece yeni bacağını oluşturacak soketleri ve diğer parçaları yapabilecekler."

"Memur Cruz?" Beyaz önlüklü ve elinde klipsli tahta olan otuzlu yaşlarındaki bir adam kapıda durur ve bizim ona bakmamızı bekler. "Lütfen bu tarafa gelin."

"Keşke bana memur demeselerdi," diye mırıldanır Riley. Ayağa kalkıp koltuk değneklerini koltuk altlarına alır, eskisi gibi beni itip kakmaz. Aksine, sanki artık içerdeki *tek* kişi olmamı kabul ediyor gibidir. Hâlâ huysuzdur ve soranların çoğuna kötü davranır.

bacağı hakkında, ama benimle birlikteyken artık korkusu yok. Bakmama izin veriyor, dokunmama izin veriyor ve emin olmadığında ya da endişelerini başkasına söylemeye korktuğunda sorularını bana soruyor. "Artık polis değilim, Dee. Memur diye çağrılmak istemiyorum."

"Tamam. İstemediğin hiçbir şekilde çağrılmak zorunda değilsin... smoochie-poo hariç. Ona bayılıyorum." Yavaşça onun yanında yürüyorum ve koridordan geçiyoruz. Evimdeki Mia'nın kliniğindeki odadan çok da farklı olmayan bir odaya giriyorum, biraz daha hızlı yürüyorum ve teknisyenin masasına eğiliyorum. Riley yoğun bir şekilde sandalyeye oturmaya çalışıyor, ama Lincoln – isim etiketine göre – kırmızı kalem alıp *memur* kelimesini çizdiğimde beni yakından izliyor.

Üç kez.

Karışıklığın üzerine "*Bay*" yazdım ve kaşlarımı kaldırarak gözlerine baktım. Hiçbir şey söylemeye gerek yoktu, sadece başımı salladım, o da kalemini geri aldı.

"Tamam, Bay Cruz." Teknisyen tekerlekli tabureye oturup yaklaşırken, ben Riley'nin yanındaki sandalyeye doğru yürüyorum. "Benim adım Linc, protez teknisyeniyim." Elini uzatıyor ve Riley'nin elini tutmasını bekliyor. "Bunun sizin için tamamen yeni bir şey olduğunu biliyorum, ama ben bu süreci olabildiğince kolaylaştırmak için buradayım. Protez ve fizik tedavi konusunda kapsamlı bir eğitim aldım, teknolojik gelişmeleri tartıştığımız birçok kurulda yer alıyorum ve yakındaki üniversitede ders veriyorum."

"Bunun beni etkileyeceğini mi sanıyorsun?" Riley'nin koyu renkli gözleri Linc'i geri çekiyor. "Senin diğer altı milyar sorumluluğunu bilmek istediğimi mi sanıyorsun? Çünkü övünmen, benim için çok meşgul olduğunu düşündürüyor, bu yüzden belki de bana ilgi gösterecek ve bacağıma daha da kötüleştirmeyecek başka bir yere gitmeliyim."

"Sadece sana nitelikli ve eğitilmiş olduğumu göstermeye çalışıyordum."

"Riley." Elini olabildiğince sıkıca sıktım. "Sakin ol. Bırak sana yardım etsin."

Bekleme odasında söz verdiğim gibi, aktivite düzeyini, Riley'nin yeni bacağından ne beklediğini tartışıyoruz – bütün gün evde oturup örgü örecekti mi, yoksa maraton koşmaya geri dönecekti mi? – ve geçici bacak ile kalıcı bacak arasındaki farkları tartışıyoruz; şişlik tamamen geçene kadar ilk birkaç ay kullanacağı geçici bacak ve

kalıcı bacağı arasındaki farkları tartışıyoruz; kalıcı bacak çok daha iyi oturuyor, daha hafif ve her yönüyle daha rahat.

Linc alçıyı çıkarır ve Riley'nin alçısını yapmaya başlar. Bu, bir profesyonelin bacağına müdahale ettiğini ilk kez görüyorum. Riley bundan nefret ediyor, birinin ona dokunduğu her saniyeden nefret ediyor. Linc'in imkansız derecede yakına yaklaşıp hala iyileşmekte olan kesiği incelemesinden nefret ediyor, Linc'in bacağını rahatça hareket ettirmesinden nefret ediyor, bu süreçten rahatsız oluyor.

Ama tüm bunlar başladığından beri ilk kez, Riley beni itmek yerine bana sarılıyor, gözleri şimdi onu bırakmamam için yalvarıyor. Elimde tuttuğum eli titriyor ve açık renkli gözleri utançtan neredeyse yaşıyor. Teknisyen çalışırken ona neredeyse hiç bakmıyor, bunun yerine tavana ya da bana bakıyor.

"Hey." Daha dik oturarak dudaklarımı büzüyorum ve onun cevap vermesini bekliyorum. "Sence Nacho Livi için iyi mi?"

Robot gibi, öpücüğünü bırakıp tekrar tavana bakmaya başlar. "Umarım Oz'un yatağına sıçar. Umarım gerçekten korkunç bir şey yapar ve ona bir ders verir."

"O böyle bir şey yapmaz." Dayanışma göstergesi olarak, ben de sandalyeme yaslanıp tavana bakmaya başlıyorum. Linc sohbet etmek istiyordu, ama söylediği her şeye sessizlikle karşılık alınca vazgeçti. "Nacho iyi bir kızdır, kum kutusunu kullanır."

"O benim başımın belası. Telefon kablusunun parçalandığını fark etmediğimi mi sanıyorsun?"

Dudaklarımı ısırarak kapattım. Aslında bu işten paçayı sıyırdığımızı düşünmüştüm. "Ya da yastık kılıfım? Spatula ne olacak? Eskiden bir sürü vardı

bir sürü vardı, ama şimdi sadece bir tane bulabiliyorum ve sapında diş izleri var."

"Şey..."

"Televizyon kumandamı çiğnedi, Dee. Misafir banyosunda asılı olan havluyu." Koltuk değneğini bana doğru fırlatır ve neredeyse Linc'i yere devirir. "Koltuk değneklerimi çiğnedi, ben kullanırken!"

"Bitti!" Linc, sanki patlamak üzereymişiz gibi arkasına yaslanıyor. Eğer bunun kavga olduğunu düşünüyorsa, ona çok şey öğretmemiz gerekecek.

Bu bizim tartışmamız. Yanında biraz flört de var.

Riley ve ben kavga ettiğimizde, bütün dünya bunu bilir.

"Bu kalıbı kullanarak soketinizi yapabileceğim. Zaman geçtikçe şişkinliğiniz azalacak, soketin çok gevşek olmasını önlemek için protez çorapları veya yastıklama jel astarları ekleyeceğiz. Bu çoraplar, vücudunuzla soket arasına giyilerek, kalan uzvunuzdaki hassas cildi korur. Artık uymadığında, kalıcı bacağınızı yapma zamanı gelmiş olabilir."

"Bu ne zaman geri gelir?" Riley, "*benimle konuşma lan*" duvarının arkasına saklandığı için ben öncülük ediyorum. Korkuyor ve dezavantajlı durumda olmaktan nefret ediyor, bu yüzden sormayacak. Ama kesinlikle dinliyor, bu yüzden bilmek istediğim şeyleri soruyorum ve Riley'nin de duyabilmesi için cevabını zaten bildiğim bazı şeyleri soruyorum.

"Yaklaşık üç ila dört hafta. Gelir gelmez resepsiyonistim sizi arayacak ve sonra size uygun olduğundan emin olmak için sizi tekrar muayeneye alacağız." Heyecanlı bir gülümsemeyle, "Yine iki bacağınızla yürüyeceksiniz, Bay Cruz. Dört hafta sonra, iki bacağınızla yürüyor olacaksınız."

Mutlu Noeller ve yeni yıl dilekleriyle uğurlandık. Çanlı şapka takan resepsiyonist elime şeker kamışı tutuşturdu ve sanki klinik sadece bizim için açılmış gibi, kapılar arkamızdan kapandı ve kapalı işareti çevrildi.

Sanırım Doktor Lincoln bugün polisler için özel bir iyilik olarak iş başındaydı. Genç bir polis görev başında yaralandığında haberler çabuk yayılır. Bu onu bir kahraman yapar. İnsanlar, o kahraman polis görünmez olmak istese bile, ona yardım etmek için ellerinden geleni yaparlar.

Kasvetli havada dışarıda durup gri gökyüzüne bakıyoruz. Bugün hava çok soğuk, bu yüzden arabaya koşup ısıtıcıyı açmayı düşünüyorum, ama gerçekte Riley'nin yanında kalıp buzlu yollarda kaymamasını sağlıyorum. "Yarın Noel."

"Evet."

Gözlerimi devirdim. Buraya gelirken gergindi, ama şimdi huysuzlanıyor. Ve benim şansıma, o bugünkü deneyimi sindirene kadar bu kötü ruh halini çekmek zorundayım.

"Henüz Noel ağacımız yok. Yapmak ister misin?"

"Pek değil."

"Harika!" Arabaya uğrayıp kilitleri açıyorum. "Katıldığın için çok mutluyum. Seninle ağaç almaya gitmek için sabırsızlanıyorum."

Gözleri arabamın tavanına doğru kısıldı. "Dee, ağaca ihtiyacımız yok. Param var ama birkaç gün sonra atılacak aptalca bir şeye harcayacak kadar yok. Televizyonu açıp ağaçların olduğu bir kanal bulalım."

Ben alaycı bir şekilde, "Kesinlikle hayır. Hadi gidelim, satılmadan önce acele etmeliyiz" dedim.

"Dee! Hayır. Bir ağaca para harcamayacağım."

"Ben öderim. Yeni bir iş buldum, artık nakit akışı sorunum yok."

"Ne, ne?" Arabaya binmek üzereyken durur ve tekrar dikleşir. Başımıza kar yağmaya başlar, havada uçuşan rahatsız edici bıçak sırtı kar taneleri değil, yumuşak, hafif kar taneleri. "Ne zaman döneceksin? Sen..." Belirsizlikle duraksar. "Bacağım geldiğinde hâlâ burada olacak mısın?"

"Evet, sonsuza kadar burada olacağım, benim tatlı küçük şekerim. Arabaya bin, donuyorum. Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır, hallederim." Koltuk değneklerini arka koltuğa atar, sonra yavaşça kendi tarafına kayar. Arabaya girip kapıyı kapatır kapatmaz bana döner. "Ne dediğini anlamıyorum. Ne işi? Nerede?"

"Geçen gün, dikişlerini aldırmaya gittiğin gün, Rollin spor salonuna uğradım. Sahte nişanlım bana çok kötü davranıyordu ve Meg'i arayıp takılacağımıza söz vermiştim, ben de öyle yaptım. Oradayken Kit, Iz ile dövüşüyordu ve dizini incitti. Ben de atıma binip süper güçlerimi kullanarak onu iyileştirdim." Hikayeme eklediğim abartılı detaylar yüzünden gözleri kısıldı. Gözlerimi devirdim. "Meğer spor salonlarında bir AT'ye ihtiyaçları varmış ve nakit akışı sorunları da yokmuş. Kincaid kardeşler çok zengin, biliyor muydun? Spor salonunun kokusuna bakılırsa asla tahmin edemezsin, ama Bobby, Jimmy ve Jack'in bir sürü şampiyonluk kemeri var ve her şampiyonluk kemeriyle birlikte bir sürü para geliyor. Onlar

Scrooge McDuck gibi paraya boğulmuş durumdaydım ve patronun karısına yardım ettiğim için bana hayatımın geri kalanında ne yapacağımı sordular. Kalmamın ne kadar mal olacağını sordular... Ben de halihazırda kazandığımdan yıllık otuz bin dolar daha fazla bir rakam söyledim. Kıkırdadım. "Bunu kabul edeceklerini beklemiyordum, ama neyse. Kabul ettiler, el sıkıştık ve şimdi daha önce hiç yaşamadığım bir şehirde yeni bir işim var."

"Neden bir şey söylemedin? En son öğrenen ben olduğum için biraz kırıldım."

Gözlerimi devirdim. "Aslında, patronun kendisi dışında, bunu bilen ilk kişi sensin. Kişisel hayatımı düzene sokana kadar bunu gizli tutmasını istedim, bu yüzden o ve Kit biliyor, ama başka kimse bilmiyor. Oz'a, Lindsy'ye veya başka kimseye henüz söylemedim."

"Yani kalacaksın?" Açık renkli gözleri yüzümde dolaşıyor. "Nerede... Şey..." Boğazını temizliyor. "Nerede yaşayacaksın?"

"On Birinci Cadde'de bir evim var, çok şirin, iki banyosu ve bir domuzu var. Sen nerede yaşayacaksın?"

"Kapa çeneni." Derin nefes alışı neredeyse rahatlamış gibi. Dudaklarındaki küçük gülümsemeyi ve bana bakmayıp başka yerlere bakışını da ekleyince, bunu onay olarak kabul ediyorum. Kalmamı istiyor. Sadece bunu itiraf etmek için fazla gururlu. "Artık eve gidebilir miyiz?"

"Evet, ama biz Noel ağacı alacağız. Senin ne düşündüğün umurumda bile değil."

RILEY ve ben Noel arifesini gerçek bir çift gibi birlikte geçiriyoruz. Sanki bir aydan fazla bir süre önce başka birinin eylemleri yüzünden dünyamız altüst olmamış gibi.

Evde de olsa, mum ışığı, hafif müzik ve onun yardımıyla hazırladığımız gurme yemeklerle bir randevumuz var. Yoğun bir günün yorgunluğuyla gururunu bir kenara bırakıp bir süre tekerlekli sandalyesini kullandı, ama yemek bittiğinde ve müzik onu çağırdığında, benimle birlikte ayağa kalktı ve Elvis'in aşık olmayı anlatan şarkısına eşlik ederek dans ettik.

Bu, Oz'un düğününde dans ettiğimiz şarkının aynısı. İlk dansımız. Bunu görmezden gelmemiz mümkün değildi.

Bir ay sonra, Riley bacağını aldığıında, bir dans daha isteyeceğim. Koltuk değneklerini atacağız ve dans ederken bana yaslanmasına izin vereceğim. Ve birkaç yıl sonra, onu evlenip beni sonsuza kadar yanında tutmak isteyebileceğine ikna ettiğimde, o şarkıya tekrar dans edip, geldiği noktayı kutlayacağız.

Hayatta kaldığını kutlayacağız. Onun bir kahraman olduğunu.

Dayanıklı olduğunu ve her şeyi aşabileceğini.

Nedenini bilmediğim bir şekilde gergin olan Riley, penisine moral verirken beni odamıza götürdü, sonra kazadan önceki zamanları anımsatan bir şekilde benimle sevişti. Bana öfkeli sevişmeler olmadan da nasıl olabileceğini gösterdiği zamanları.

Riley henüz tamamen iyileşmedi. İyileşmeye daha çok var. Zihni ve özgüveni, bacağının iyileşmesinden çok daha fazla iyileşmeye ihtiyaç duyuyor, ama o burada benimle, bana katılıyor ve beni dahil ediyor, uyuduğumuzda yüzünü kalbimin üzerine koyuyor ve yumuşak nefesi göğsümü okşuyor.

Her şey yoluna girecek.

Buraya geldiğimden beri ilk kez, her şeyin yoluna gireceğini biliyorum.

"RILEY, Noel hediyenle geliyorum, gözlerini kapatman gerekiyor, tamam mı? Kanepeye otur ve hazır olduğunda bana haber ver." Kalbimde heyecanla ön kapıda dururken, hediyesini sıkıca tutup ön kapıyı yavaşça açıyorum. "Riley! Dışarıda kar yağıyor ve hava çok soğuk, cevap ver lanet olası."

"Bana bir şey almamanı söylemiştim, Dee." Koltuk değnekleri yere vurarak ön kapıya doğru ilerliyor. Riley Cruz'un varsayılan hali *huysuzluktur*, ama ben burada tüm Noel hediyelerini bir araya getirdim, o yüzden kabul etse iyi olur, yoksa brownielerine esrarlı tereyağından daha tehlikeli bir şey katabilirim.

Oturmasını söylediğim halde kapıyı açtı. Kısa bir an için, gözleri öfkeli, sevgi dolu, hediyesini fark edince düpedüz kızgın ve sonra da kocaman gözyaşlarına dönüştü. "Anne?"

Raya Cruz'un gözleri yaşlarla dolarken oğluna doğru yürür ve kollarıyla boynuna sarılır. "Merhaba, mijo. Seni özledim, bebeğim."

Riley annesinin omzunda ağlar. Bu iri, güçlü, muhteşem adam, minik kadına yaslanarak ağlar ve neredeyse onu ayağa kalkmak için kullanır. Onu sıkıca sarar ve yaralandığını ve bunun bilinmesini istemediğini unuttur.

Bugün Raya için güzel bir gün; kim olduğunu biliyor, *onun* kim olduğunu biliyor. Hatta benim kim olduğumu da biliyor. Bugün Noel olduğunu biliyor ve evden çıkmadan önce benimle sohbet edecek kadar kendindeydi.

Riley işte yaralandı, bu yüzden biraz farklı görünecek. Ama o iyi. Acısı yok. Sadece gününü annesiyle geçirmek istiyor.

Çifti ısınmış eve sokup dondurucu soğuktan kurtarıyorum. Kapıyı kapatıp Raya'nın gecelik çantasını yere bırakıyorum ve kalın paltomu çıkarıyorum. *Kendime not: Alışverişe gidip Lindsy'nin kıyafetlerini geri vermeliyim.* Devam ederek, dengesiz çifti kanepeye doğru götürüyorum. Raya, hayatı buna bağılıymış gibi bebeğine sarılıyor. Riley ise bir daha asla bırakmak istemiyormuş gibi annesine sarılıyor. Tek sorun, ikisinin de birbirlerini tutacak kadar güçlü olmaması. Bu yüzden sağ elimle Raya'nın kolunu, sol elimle Riley'nin kolunu tutup onları kanepeye doğru götürüyorum.

Kahvaltımızı yaptık ve ortalığı temizledik. Raya'nın hemşireleri bana onun da yemek yediğini söylediler. Annesi ve oğlunu kanepede bırakıp, ikisinin de çok ihtiyaç duyduğu mahremiyeti onlara sağladım. Kapıya doğru yürüyüp çantasını aldım.

Evde gece için yeterli ilaç verdiler, pijamalarını ve yarın giymesi için yeni bir kıyafet hazırladılar. Riley, Raya'nın bütün gece kalacağını öğrenince çılgına dönecek; ona çocukluğundaki Noel'i yaşatacağım. Kurabiye pişireceğim, sıcak kakao yapacağım, patlamış mısır kaselerini dolu ve sıcak tutacağım, televizyonda izlemek istedikleri Noel programlarını oynatacağım.

Raya misafir odasında uyuyacak, bütün gün Nacho'ya sarılacak, sonra yarın yeni anılarla, Riley'nin bir aydan fazla süredir ondan sakladığı şeyi anlayarak ve karnı şeker ve karbonhidratla dolu olarak eve dönecek.

Yarın hepsini unutursa da sorun değil, çünkü Riley unutmayacak.

Raya'nın eşyalarını misafir odasına bırakıp Nacho'yu uyandırmak için poposuna hafifçe vuruyorum. Bugün yeşil ve kırmızı bir tütü giymiş, çünkü Noel için giyinmeyi seviyoruz. "Uyan Nacho. Bugün misafirlerimiz var. Gidip görmek ister misin?"

Bana alaycı bir bakışla bakıyor. Uyandırılmaktan hoşlanmıyor, ama onun üzüntüsünü görmezden gelip onu yataktan kaldırıyorum. Onu ayağa kaldırıp poposuna ikinci kez dokunuyorum. "Git Riley'yi bul, Nacho. Git Raya'yı bul."

Yatağın örtülerini düzelttikten sonra onu takip ederek oturma odasına geri dönüyorum. Hatırladığı gibi, Raya'nın kucağına atlayarak hem beni hem de Riley'i gülümsetiyor. Mutfak adasının arkasında durup pişirmeye hazırlanıyorum, ama başlamadan önce gözlerim Riley'inkilerle buluşuyor. Beni esir alıyor, vücudumu beni titretirecek şekilde inceliyor ve parıldayan gözlerle "*teşekkür ederim*" diyor.

ANDİ

DÖRT HAFTA SONRA

"Bugün büyük gün, Bay Cruz." Riley'nin protez uzmanı, olabildiğince havalı olmayan bir şekilde ofisine girer; sanki bir şemsiyeymiş gibi omzuna takmış olduğu sahte bacağı ve çılgın renkli çoraplar giyen bacakların desenli kravatı ile.

Şahsen, bu durumun komikliğini görebiliyorum.

Ama Riley... pek öyle değil.

Linc tekerlekli sandalyesine otururken, Riley somurtarak parmak uçlarındaki kan dolaşımını kesecek kadar elimi sıkıyor. Tekniker Linc, geek bir gülümsemeyle öne doğru eğiliyor, bacağına öne doğru uzatıyor ve Riley'nin kalan bacağına sanki onu becermek istermiş gibi bakıyor.

Protezci mizahı, sanırım.

"Bugün nasıl hissediyorsunuz, Bay Cruz? Hazır mısınız? Hazır mısınız?" "Eve gitmek istiyorum."

"Bu hiç eğlenceli değil." Şakacı bir şekilde burnunu kırıstırır ve yeni bacağına yere indirir. "Bu, dostum, senin yeni en iyi arkadaşın. İstersen ona bir isim verebilirsin; birçok müşterim öyle yapıyor."

Riley neredeyse hırlar. "Hayır, teşekkürler."

Sanki Linc artık Riley'i tanıyor, onunla nasıl başa çıkacağını biliyor... ya da onu içmeye gönderecekmiş gibi. Tıpkı benim gibi, gülümser ve Riley'in kötü ruh halini bir kenara bırakıp devam eder. "Bu kalıcı bir bacak değil; gördüğün gibi, öğrenmen için kullanacağın şeffaf bir soket. Bacağın küçüldükçe, önümüzdeki yıl boyunca birçok kez yeniden kalıplama ve yeniden uyumlama işlemi yapılacak." Sonunda, Riley'nin yüzü solduğunda ciddi bir ifade takınır. "Bacağın küçülecek; kas atrofisi gerçek bir durum ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok. Ayrıca, kesi tamamen iyileşmiş olsa da, bacağın teknik olarak hala şişmiş durumda." Sormadan, Riley'nin kalan bacağına kaldırır ve yara izini inceler. Hala pembe renkte, ama

açık değil. "İçinde zamanla değişecek çok fazla sıvı var, bu yüzden önümüzdeki birkaç yıl boyunca sık sık görüşeceğiz."

Talimatına uygun olarak, Riley'nin yedek ayakkabısını getirdik – sağ ayağındaki ayakkabıyla uyumlu siyah beyaz bir spor ayakkabı. Linc, bacağımın yanındaki çantada ayakkabıyı fark edince gülümser ve onu kapar. "Ayağın geçen Çarşamba, bacağın ise Cuma günü geldi. Dynamic-Response modelini seçtik, umarım bu model eski yaşam tarzını sürdürmene yardımcı olur." Neredeyse ezberden konuşuyormuş gibi, Linc bir ayakkabı çekeceği çıkarır ve lastik ayağı protezin çelik ayağına takar. "Bu ayak, adımlarına simetrik bir his vermek için özel olarak tasarlanmıştır ve hızlı hareket eden, daha genç ve daha çevik kişiler için üretilmiştir. Hızlı dönüşler, pivotlar ve yürüyüşler için." Ayağı yerine takar ve zaferle başını kaldırır. "Birkaç ay sonra mikroişlemci kontrollü ayak hakkında konuşmak için bana hatırlat. Bu, ayak ve ayak bileklerinde küçük bilgisayar tipi sensörler bulunan *yeni* bir teknolojidir. Bu sensörler, uzuvunuzdan ve çevrenizden gelen bilgileri işler; yani, toprakta mı yürüyorsunuz? Betonda mı? Kumda mı? Bu bilgileri alır ve adımlarınızı olabildiğince doğal hissettirmek için çeşitli ihtiyaçlarınıza göre ayarlar. Bence bu teknolojiyi denemek için harika bir adaysın." Riley'nin yedek ayakkabısını alır ve lastik ayağa geçirir.

Lincoln'ün her sözüne kulak kesiliyorum. Riley'nin durumuyla ilgili her şeyi bilmek istiyorum ki ona mümkün olan her şekilde yardımcı olabileyim, ama Riley bu konuda hala olumsuz düşünüyor. Linc'in gözlerine zar zor bakıyor. Henüz bacağına bile bakmadı.

Bu bilinmeyen dünyayı sevmiyor ve elimi sıkkan eli, bununla başa çıkamadığını gösteriyor.

Linc ayakkabıyı giydirip bağcıkları bağladıktan sonra, samimi bir gülümsemeyle ayağını yere koyar ve başını sallar. "Her adımı tek tek konuşalım, olur mu?" Ayakkabı kutusuna benzeyen bir kutudan lastik bir çorap çıkarır. "Bu senin jel astarın. Sıkı olacak, bu bizim vakum kurulumunun ilk adımı." Riley heyecanlanmayınca, Linc'i teşvik etmek için hafifçe başımı sallarım. Bunu alabileceği tek izin olarak kabul eden Linc, Riley'nin bacağını ikinci kez kaldırır ve jel astarı en alt kısmına yerleştirir. Ters çevirip yuvarlayarak, gücünü kullanarak Riley'nin baldırından dizine kadar astarı açar. Astar tam ortasına kadar uzanır.

uyluk kısmı. O kadar sıkı ki, Linc'in kolları şişiyor ve Riley'nin bacağını yukarı doğru hareket ettirirken nefesi hızlanıyor. "Astarın alt kısmında bir pim var, bu pim socketin alt kısmına kayacak. Sonra çorapları giydireceğiz." Kutunun içine uzanıp ekstra uzun bir çift çorap çıkarıyor. "Bunlar sadece pamuklu çoraplar; bacağınızın boyutu gün boyunca, her gün değişecektir, bu yüzden sabah bir veya iki çiftle başlayabilirsiniz, ancak akşam bacağınızın hacmi azaldıkça ve proteziniz biraz gevşedikçe daha fazla çorap giymeniz gerekebilir. Bu normaldir." Onayımı bekler gibi bana bakar. "Bu her gün olacak bir şey, bu yüzden doğru çorabı bulana kadar denemeye devam et. Sonunda, uygun bir çorap kalmayacak, o zaman geri gelip yeniden kalıp almalısın. Bu, önümüzdeki on iki ay içinde birkaç kez olacak. Şu ana kadar sorunuz var mı?"

Riley, birleştirilmiş ellerimize bakar ve başını sallar.

Linc başını sallar. "Tamam. İki çiftle başlamak istiyorum, sonra bacağı takacağız. Hazır mısınız?"

Riley boğazını temizler, ama yine de hiçbir şey söylemez.

Linc çoraplardan memnun kaldığında, kırıksıklık olmadığından ve her şeyin yerinde olduğundan emin olduğunda, protezi yaklaştırır ve taburesini Riley'nin bacağı kendi bacaklarının arasına yerleşene kadar kaydırır.

Riley'nin elimde titreyen eli resmen sallanmaya başlar, ama geri çekilmez, beni kovmaz ve burada istemediğini söylemez. Linc'in yüzüne tekme bile atmaz. Ben de bunu bir zafer olarak kabul eder ve onun istediği kadar sıkmasına izin veririm.

Riley'nin bacağının şeffaf sokete kaymasını izliyorum. Pim altta hizalanırken. Emme etkisi devreye girerken, Linc ayağa kalkıp ellerini Riley'nin dizine dayayarak onu olabildiğince içeri itiyor. Riley'nin bacağına binen ağırlığını görünce dişlerimi sıkıyorum, ama bunun acıtmadığını biliyorum. Aynı şeyi Mia'nın kliniğinde Tim'e de yapmıştım, ama şimdi durum farklı.

Tim iyi bir adamdı, onun iyi ve mutlu olmasını önemsiyordum, ama yeni bacağıyla elde ettiği başarı, Riley'nin başarısının sadece bir kısmı kadar önemliydi. Bunun mahvolmasını istemiyorum. Riley'nin düşmesini veya başarısız olduğunu hissetmesini istemiyorum.

Linc uyumdan memnun kaldığında, temkinli gözlerle arkasına yaslanıp Riley ile benim aramda bakışlarını gezdirir. "Ah... nasıl hissediyorsun?"

"Sıkı." Riley, omuzlarımız değene kadar biraz sağa eğildi. "Gerçekten sıkı hissediyorum."

"O kadar sıkı ki, çorabın bir katmanını çıkarmak mı istiyorsun?"

"Hayır. Sıkı ama emişi hissedebiliyorum. Sanırım tam oturuyor.

Ama
iyi anlamda."

Linc, Riley'nin katılımından memnun olarak gülümser. "İyi mi?"

"Evet..." Boğazını temizleyen Riley, daha dik oturur ve bacağına bakar. Bacağını biraz sola, sonra sağa doğru eğirir. "Düşecekmiş gibi hissedeceğimden endişelenmişim."

"Sadece düşmeyecek değil, Bay Cruz, aynı zamanda emiş gücü o kadar güçlü ki, sadece ayağından asılsan bile düşmez. Jimnastikçi müşterilerim var, kirişlere ve ipek kumaşlara asılıyorlar. Bu bacaklar gerçekten çok yönlü."

"Ona asılmak istemiyorum."

Linc gülüyor. "Bugün değil, Bay Cruz. Ama geleceğin ne getireceğini asla bilemezsiniz. Tamam." Sırtını düzeltten Linc, karton ambalajı ve taburesini kenara itiyor, sonra dört ayaklı, çelik çerçeveli, lastik ayaklı bir yürüteçle geri geliyor.

Riley için bunlardan bir tane satın aldım, ama nasıl tepki vereceğini bildiğim için kutudan çıkarmadım ve ona göstermedim.

"Gerçekten ayağa kalkmayı denemenizi istiyorum. Çerçeveye yaslanın ve ne yapabileceğinizi gösterin."

Riley somurtuyor. "Bu yaşlılar için bir yürüteç."

Bu yüzden ona evde olanı henüz göstermedim.

"Bu, yürümenize yardımcı olacak bir araçtır. Genç ve yaşlı müşterilerim var ve bu yürüteçleri denge sağlamak için son derece yararlı buluyorlar. Lütfen ayağa kalkın, yanlara tutunun ve ne hissettiğinizi bana söyleyin."

"Hissettiğim şey..." Derin bir nefes alır. "Ayağa kalkar kalkmaz bacak kemiğimin tabanı delip geçecekmiş gibi hissediyorum."

Linc kaşlarını çatır. "Kemiğinizle ilgili bir sorun mu var? Çok mu uzun? Çünkü bunu cerrahınızla görüşmeniz gerekir; kemiği kısaltmak için revizyon ameliyatı olabilirsiniz."

"Hayır, sorunum yok." Hayal kırıklığıyla yüzünü elleriyle ovuşturdu ve sağlam ayağıyla yere vurmaya başladı. "Sadece yerçekimine inanıyorum. Ayakta durursam,

kemiğın nasıl delip geçmediğini anlamıyorum."

"Çünkü kemiğın üzerinde durmuyorsun." Ona güven vermek için elini sıkarak ayağa kalktım. Önünde durup kalçamı birkaç adım sağa kaydırarak, gözlerine baktım ve kliniği ve onu korkutan her şeyi unutturmak için dua ettim. "Yaşlılar için yürüyüş bastonu kullanma. Onun yerine beni kullan; ellerimi tut ve ayağa kalk."

"Dee..." Sesi, hastanede bacağını keşfettiğim zamanki gibi titriyor. Korkmuş. Gergin. Nedense utanıyor. "Beni tutabilir misin, bilmiyorum."

"Seni hiç düşürdüm mü?" Ellerini nazikçe çeğiştiriyorum. Yumuşak bir hatırlatma. Şefkatli bir ikna. Ama hazır olana kadar onu sandalyesinden çekip çıkarmayacağım. "Yani, seni bir kez düşürmüş olmam dışında, o zaman seni kandırıp gölde yüzmeye götürmüştüm, ya da bir başka seferinde seni istemeden uyuşturmuştum, bir başka seferinde de patronunu istemeden uyuşturmuştum." Linc geri çekilir. Kişisel alanımızdan çıkar ve benim öncülük etmeme izin verir. "Önemli olduğunda seni asla düşürmedim."

Gözleri korkuyla parıldııyor. "Sadece komik olduğunda mı?"

"Aynen öyle. Hadi." Tekrar çekerim. "Rahat olana kadar et bacağının üzerinde dur. Bugün bunu milyonlarca kez yaptın, endişelenecek bir şey yok. Hadi gel, bana bir öpücük ver, sonra geri kalanını hallederiz."

Koltuğunun kenarına doğru sürünerek gider ve sahte ayağını yere koyar. Elleri o kadar şiddetli titriyor ki, daha sıkı tutunup sıkmam gerekiyor. Derin bir nefes alır ve öfkeyle nefesini verir. Sonra bir tane daha. Sonra bir tane daha.

Kaşlarımı çatarak, gözlerimiz buluşana kadar eğildim. "Gazdan bayılacaksın. Bunu bilerek yapıyorsun, değil mi? Bilinçsiz halinle orada durup sana tekrar kalkmanı söylemeyeceğimi mi sanıyorsun?" Gözleri korkuyla parlıyordu. O, tanıdığım en cesur adamdı, başkalarını kurtarmak için kurşunların önüne atlayacak bir kahramandı. Ama sahte bacak üzerinde durmak onu korkutuyor.

Daha doğrusu, *düşmek* onu korkutuyor.

"Anladın mı?"

"Bu dünyadaki tüm iyi şeylerin üzerine yemin ederim, seni tutuyorum. Seni düşürmeyeceğime söz veriyorum. Hadi." Elini tekrar çekerim ve o benimle geldiğinde kendimi tutarım. Güçlü bir ayı gibi, kalkar, kalkar, kalkar ve üzerimde dik durur. Vücudu düzelir ve göğsü gergin bir enerjiyle inip kalkar.

"Güzel." Vücudunu görebilmek için bir adım geri çekildim. Bacaklarına baktım ve başımı salladım. "Tamam, şimdi solunu kullan. Üzerinde yürümeni istemiyorum. Sadece yere koymanı istiyorum."

"Deedee..."

Yukarı bakıp, çılgın kız gülümsememi gösteririm. "Gerçekten evlenmeliyiz. Değil mi? Sana hayatının geri kalanında delirtme izni veren bir sözleşme imzalamak isterim. Ve sen kışın ortasında vurulup siyah göllerde yüzme eğiliminde olduğun için, muhtemelen senden daha uzun yaşayacağım. Ölümün benden kaçmanın tek yolu olduğunu bilmek iyi hissettirmiyor mu?"

O gülümser ve ayaklarına bakar. Yavaşça sol ayağını yere indirir, ancak dizi hala bükülmüş durumdadır. "Belki de yapmalıyız. Zaten biraz bağlandım. Güzel bir popon var." Ayağı yere değdiğinde ve dizi yerine oturduğunda patlayıcı bir nefes verir.

Onunla çok gurur duyuyorum. Cesur, sonsuza dek benim olan adamımla deli gibi gurur duyuyorum. "Nasıl hissediyorsun?"

"Garip."

"Acıyor mu?"

Dizini açar, bükerek, düzeltir, tekrar kilitler. Bunu tekrar tekrar yapar ve her seferinde sol ayağına biraz daha fazla ağırlık verir. "Hayır, acıtmıyor."

"Kemiğe baskı var mı?" "Hayır."

Gereksiz yere, Linc ofisinin karşı tarafında kalırken ben bir adım geri çekiliyorum. Riley yaptığımı görünce ellerim titriyor, ama paniklemek yerine zemini, bacaklarını, benim bacaklarımı inceliyor ve sonra başını sallıyor.

"Bir adım at, Riley. Sadece bir adım."

"Ben..." Yutkunurken gırtlığı hareket etti. "Yapabileceğimi sanmıyorum.

Düşmek istemiyorum."

"Yürüteç ister misin?" Linc, yürütecı getirmek için yanıma yaklaşıp. "Çelikten yapılmış ve dört ayağı var. Kendini daha güvende hissedebilirsin."

Riley başını sallar. "Hayır."

"Bana güveniyorsun, değil mi?" Ellerini sıkarak gözlerini tekrar bana çevirmesini sağladım. "Ben bir pisliğim ve çok alay ederim. Arkadaşlarım düştüğünde gülerim ve esrarlı kek pişirirken çok yüksek sesle şarkı söylerim. Tutulu giyen bir domuzun annesi olduğumdan bahsetmeye bile gerek yok. Ama senin düşmene izin vermem. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum." Gözleri aşağıya düşer ve sesi çatlar, ama omuzları dikleşir, geriye doğru itilir ve başı daha yükseğe çıkar. "Tamam."

"Hazırsın."

Derin bir nefes alırken başını sallıyor. "Bırakma." "Bir saniye bile. Söz veriyorum."

Göğsü hızlı ve ağır bir şekilde inip kalkıyor ve bana spor salonundaki dövüşçüleri, rakibinin karşısına çıkmadan önceki hallerini hatırlatıyor. Vücuduna oksijen sağlıyor. Savaşa hazırlanıyor. Her bir kasını, savaştaki silahlarını kontrol ediyor. Elleri o kadar çok titriyor ki, titremeler omuzlarıma kadar ulaşıyor, ama korkularına rağmen son bir kez derin nefes alıyor, nefesini tutuyor, ağır ağır elime yaslanıyor ve bir adım öne çıkıyor.

Zaferini kutlamak yerine, sözlerimdeki yalanı fark eder. Sadece bir adım atamaz. Ayaklarını bir araya getirmek için iki adım atması gerekir. İkincisi en zor olanı olacaktır, çünkü tüm ağırlığı yapay bacağına binecektir. "Deedee..."

"Seni *asla* düşürmeyeceğim. Hayatımın geri kalanında da. Hadi, ne kadar cesur olduğunu göster bana."

İlk başta hile yapar. Birkaç santim daha yaklaşıp. Bana o kadar ağır bir şekilde yaslanır ki, kendimi tutmam gerekir, yoksa içe doğru çökme riski vardır. Ama sonra gözleri benimkilerle buluşur ve kararlılık ve cesaret parlar. Sanki tekrar benim kahramanım olmaya karar vermiş gibidir.

Kahramanımın yürüyebilmesi gerekiyor. Kahramanımın kötü adamları kovalayabilmesi gerekiyor. Gözlerini benden ayırmadan, o adımı atıyor ilerledi, sonra yavaşça bir gülümsemeyle başka bir ve güçler gülümseme

boğazımdan

Sanki dans ediyormuşuz gibi, o bir adım öne, ben bir adım geri atıyorum. Sonra bir adım daha. Sonra bir adım daha. Ofisi çok yavaş bir tempoda geçiyoruz, ama geçiyoruz. *Riley geçiyor!* Ellerimiz ofisin tamamını dolaştığımız süre boyunca birbirine bağlı kalıyor ve başladığımız yere geri döndüğümüzde, o eğilip istediğim öpücüğü veriyor.

"Seninle gurur duyuyorum." Onu tekrar öpüyorum ve nefes nefese kalışını yutuyorum. "Şu anda çok tahrik oldum."

O kahkahayla güler ve beni göğsüne doğru çeker. Artık onu tutmuyorum. O beni tutarken boynunu eğip dudaklarını kulağıma dayar. "Sana deli gibi aşığım Dee. Sen çılgın ve vahşisin, benim için doğru kişi olmamalısın. Ama işte buradayız ve seninle evlenmek istiyorum, böylece ölene kadar *benim* çılgınım olacaksın."

"Tamam." Kollarından kurtulup, sızan gözlerimin yarattığı pisliği temizlemek için omzumun üzerinden yanağımlı silerim – *lanet alerjiler* – bir adım geri çekilip, onun güçlü vücudunu incelerim. Hazır olduğunu anladığımda, ellerini bırakırım ve o kendi başına ayakta durduğunda neredeyse sevinçten dans ederim. "Şimdi bana doğru yürü." Aramızda yaklaşık üç metre mesafe kalana kadar geriye doğru çekilirim. "On adım at, ben de senin sikini yalayayım."

"Dee!" Gözleri sessizce izleyen Lincoln'e kayar. "Bunu burada duyurmasan olmaz mı?"

Kötü bir sırıtışla gülümserim. "Linc, bize mahremiyet sağlamak için on dakika ofisinden çıkacağına söz verdi, değil mi Linc?"

"Ah... şey..."

"Ama bana yirmi adım verirsen, seninle evlenirim."

Riley'nin gözleri parlar. "Oh, lanet olsun. Tamam." Ciddi bir şekilde odayı tarar ve metal yürüteçte durur. Düşünür. Ellerini sanki zaten tutamaçları kavramış gibi esnetir. Uzun süre düşünür, dizini kilitler ve açar, sonra başını sallar. "Yürüteç olmaz."

Linc bizi izlemekten keyif alıyordu. Ben çalışırken o para kazanıyordu. Ama şimdi fikrini değiştirdi. Dikkatli ellerle odanın karşısına atladı ve eliyle işaret etti. "Paralel barlarla deneyelim. Onlara dokunmak zorunda değilsin, ama ne olur ne olmaz diye orada duruyorlar."

"Hayır,
anladım."

"Bay Cruz..."

"Anladı." Linc'in yanından geçip onu biraz geri itiyorum, böylece benimle adamım arasında hiçbir şey kalmıyor. "Bana doğru yürü. Ödülünü al."

LINC evraklarını imzalarken, Riley ve ben masasının yanında sessizce kıkırdayıp fısıldaşıyoruz. Otuz adım. Otuz lanet adım! Sanırım bu, düşün çanları ve oral seks anlamına geliyor. Ve ben de seve seve yerine getireceğim; eve yalnız kaldığımız anda.

"Proteziniz size zarar vermemelidir, Bay Cruz. Size rahatsızlık verebilir ve verecektir. Bazen sizi rahatsız edebilir. Her zaman tam olarak uymayabilir. Ama eğer acı veriyorsa, geri gelmeniz gerekir." Kalemimi yere atıp imzaladığı kağıdı katlayan Linc, onu bana tutmam için uzatır. "Rahat olduğunda takın. Rahat olmadığında dinlenmek için çıkarın. Sık sık geleceksin, bu yüzden beni arayamayacağını düşünme. Sen söylemedikçe, ben veya Bayan Conner ağrıdığını veya doğru oturmadığını bilemeyiz. Bu yüzden, söyle."

"Fizik tedavine devam etmelisin, ama sanırım Bayan Conner bu konuda seninle ilgileniyor. Bu bacakla sprint yapamazsın, ama koşabilirsin. Yavaş ol, zaman tanı, ama bu bacak sana eski hareket kabiliyetinin çoğunu geri kazandıracak."

"Bu bacakla ağırlık kaldırabilir miyim?"

"Ağırlık mı?" Linc kaşlarını kaldırır. "Bu kararı duruma göre vermelisin. Birçok ampute ağırlık kaldırır; bazıları bacakları takılıyken, bazıları ise takılı değilken, yani tek bacakla kaldırır. Bu bacakların ağırlık limiti var, bu yüzden cevap ne kadar kaldırmak istediğine bağlı."

Ayrıca, ayakkabı değiştirirseniz, muhtemelen bacağa ayarlamalar yapmanız gerekecektir. Elbise ayakkabıları spor ayakkabılarından çok farklıdır, ancak ayarlamalar hızlı ve kolaydır." "Bu konuda yardımcı olabilirim." Riley'nin gözleri benimkilere geldiğinde gülümserim.

"Onları nasıl ayarlayacağımı biliyorum."

Teşekkür etmek için elimi sıkıyor.

"Terleme, özellikle yaz aylarında sizin için sorun olabilir. Çok terlerseniz, emiş gücü azalabilir, bu yüzden buna dikkat edin. Astarları normal sabunla yıkayın, sonra kuruması için asın. Sert kimyasallar kullanmayın, aksi takdirde malzeme normalden çok daha hızlı aşınabilir.

"Hayatın boyunca, *ayakların* vücudunun ağırlığını taşıyordu. Ama artık *bacağın* taşıyacak. Vücudun buna alışması gerekecek, bu yüzden biraz ağrırsa sinirlenme. Bu normal, hatta beklenen bir şey. Kesiğiniz açılırsa veya kalan uzvunuzu ovuşturursanız, iyileşene kadar bacağınızı kullanmayın. Enfeksiyon hala sizin için bir endişe kaynağıdır, bu yüzden sınırlarınızı zorlamayın. Bunun dışında..." Ayağa kalkar ve elini uzatır.

Riley ve ben yavaşça ayağa kalkıyoruz. Riley elimi tutuyor ve kalkarken homurdanıyor, ama ayağa kalktığı anda gülümsüyor.

"Gidebilirsiniz, Bay Cruz. Yetkin ellerde olduğunuzu biliyorum, bu yüzden güçlü olun, akıllı davranın ve hareketlerinizi dikkatli yapın. İyi şanslar. Birkaç gün sonra, en fazla bir hafta sonra tekrar görüşeceğiz.

RİLEY

GEÇİŞ

Ocak ayının sonlarına doğru tekrar kendi ayaklarımın üzerinde durabildim, sonra Andi'nin yardımıyla gerçekliğime alışmaya çalışırken haftalar hızla geçti. Linc yanılmamıştı; ilk günden beri haftada en az bir kez, bazı haftalarda ise iki veya üç kez onun ofisine gidiyordum.

Her şey güllük gülistanlık değil. Bana bir bacak verilmedi ve şimdi hayatım sihirli bir şekilde Kasım ayından önceki haline geri döndü. Hala her gün koltuk değneklerimi kullanıyorum ve bazı günler kığım tekerlekli sandalyeme geri dönüyor. Çoğu gün fizik tedavi seanslarına katılıyorum - bazıları doktorlarım tarafından, diğerleri Andi tarafından isteniyor. Neyse ki, ikincisi de Andi tarafından düzenleniyor ve genellikle onu etkilediğimde, çoğu fizik tedavi hastasının hayal bile edemeyeceği şekillerde heyecanını gösteriyor.

Artık penisim kırık değil.

Neyin yanlış olduğunu bilmiyorum. Neyin düzeldiğini bilmiyorum. Her şeyin psikolojik olduğunu ve kayıp bacağım ile ilgili kendi güvensizliğimden kaynaklandığını düşünüyorum, ama Andi ve onun esrarlı kekleri, arkamda kapattığım kapıyı açtı ve artık yatak odasına giderken kendime moral vermeye bile gerek duymuyorum.

Diğer her şeyi halledebilirim – bacağım, işim, annem, ilişkim – Andi'yi elimde tutabildiğim sürece her şeyi kaldırabilirim. Ve o kalacağına yemin ediyor, bu yüzden layık olmak için çok çalışıyorum.

Seks eskisi gibi değil – eskisi kadar vahşi, sert ve spontan değil. Onu kucağıma alamıyorum ya da ayaklarını yerden kesemiyorum, ama yeni bacağım sayesinde onu yine kanepede sikebiliyorum. Dizimi almadılar, bu yüzden eskisi gibi üstte olabiliyorum. Eskiden yaptığım neredeyse her şeyi yapabiliyorum ve bunun, yapabileceğimi *düşündüğüm*den çok daha iyi olduğunu düşünürsek, kabullenmeyi öğreniyorum.

Kaybettiğim şeylerin acısını, hala sahip olduğum şeylerin değerini bilmeye dönüştürdüm.

Ve şu anda sahip olduğum şey, eskiden sahip olduğumdan daha fazla, çünkü artık Andi var.

Bu tuhaf ilişkiye nasıl girdiğimizi bilmiyorum; onu sonsuza kadar yanımda tutmak istedim, o gitti. Ona gitmesini söyledim, o da nişanlandığımızı duyurdu ve evime yerleşmeye başladı.

Andi taşındı ve ana banyoyu ele geçirdi. Giysileri benim dolabımda, saç tokaları ise çok uzun süre ıslak kalırsa lavabomda pas izleri bırakıyor. Domuzu her gece kedimle birlikte uyuyor ve haftanın yedi günü üç günü tütü giyiyor.

Andi hafta sonları bana *Andi spesiyalini*, hafta içi ise yumurta akı omletini yapıyor – çünkü görüldüğünden çok daha sorumluluk sahibi ve güçlü bir insan vücudunun sadece şekerle yaşayamayacağını biliyor.

Spor salonunda istediği saatlerde çalışıyor ve sadece benim programıma göre hareket ediyor. Her sabah benimle çalışıyor, ayağa kalkmama, yürümeme, merdivenleri çıkmama yardım ediyor. Merdivenleri çıkabildiğimi gösterdiğim anda rampaları kaldırıp yaktı, şimdi çok yorgun olduğumda oturup kendimi yukarı çekmek zorundayım; çünkü nedense bu rampalardan daha az aşağılayıcı geliyor.

Linc'in ofisine gitmek dışında evden pek çıkmıyorum, çünkü yeni bacağımla rahat hissetmiyorum. Evde rahatça yürüyebiliyorum, ama markete gitmek bambaşka bir şey. Üçüncü reyonda kayıp düşersem ve ayağa kalkmak için yaşlı bir bayanın yardımına ihtiyaç duyarsam, kendimi öldürebilirim.

Sanırım istediğim kadar mükemmel bir şekilde uyum sağlayamadım, ama birkaç ay öncesine göre çok daha iyiyim. En azından artık Dee'den ayrılmasını istemiyorum.

Her günü tek tek yaşıyorum. Her adımı tek tek atıyorum.

Ve bu benim için yeterli, çünkü en azından buradayım, en azından yaşıyorum. Ölmüş olabilirdim. Hastaneden taburcu olduktan sonra, ölüme ne kadar yaklaştığımı anlamam aylarımı aldı.

Çok yakın.

Alex bu yılın ilk aylarında birkaç kez eve geldi; Ocak ayında birkaç kez, Şubat ayında birkaç kez daha,

Mart ayında da birkaç kez. Benim durumumu önemsiyor, iyi bir polisin çöküşünü görmek istemediği için (onun sözleriyle) işe dönmemi istiyor, ama her geldiğinde, arabasını garaj yolunda gördüğümde, kanepeye doğru zıplayarak gidip acı çeken kışımı oturtuyorum.

Onun önünde yürümek istemiyorum. İkimiz de onun beni geri istemediğini bildiğimiz halde, sahte tebrikler ve acıma dolu iş teklifleri istemiyorum. Ben biliyorum. O da biliyor. Ve ben, onun güvenmediği biriyle çalışmasını istemediğim için, tekliflerini reddetmeye devam ediyorum. Onun ekibindeyken bir hain oldum. Aslında Bishop kardeşler için bir köstebektim ve o, onların gangster değil polis olduğunu öğrendiği halde, bana hala başından beri tahmin ettiğim gibi bakıyor; bana güvenmiyor.

Bana geri dönmemi istiyor çünkü bunun doğru olduğunu düşünüyor. Benim vardiyamda, onun gözetiminde ve onun ailesi olarak gördüğü kadınların önünde yere düştüğüm için çelişkili bir durumda. Ama beni geri almak, aylarca ona yalan söyleyebilen ve söylemiş olan bir adamı, kapıları kırıp arkasını koruması için isteyerek işe almak anlamına gelir.

Polis dünyasında böyle bir şeye yer yok ve zaten artık kaçamam da.

"Tık tık?" Tam zamanında, Alex ön kapıma ağır yumruğunu vurur ve botlarını beton basamaklara vurarak üzerinde taşıyabileceği çamuru temizler. Dee evin içinde dönüp durur, Nacho'nun ardından temizlik yapar, benim yaptığım dağınıklığı toplar, yemeğimi pişirir ve çamaşırlarımı katlar. Koridorda ve mutfakta dönüp durur.

Artık bu rutini biliyor, ama şaşırtıcı bir şekilde, bana karşı çıkmıyor. Çıkacağını sanmıştım. Polis olduğum için işime geri dönmemde ısrar edeceğini sanmıştım, çünkü benim yapmam gereken bu. Polis olmak için çok çalıştım ve birikimlerim çok uzun süre yetmeyecek; artık boş boş oturmamam için tüm nedenler var.

Hiçbir kadın işsiz bir serseriye desteklemek istemez.

Ama sanırım, hayattaki her şeye karşı kolay tavrıyla, bu konuyu gündeme getirmiyor, beni asla yetersiz hissettirmiyor;

her zaman sahip olduğu aynı mottoyu izlediğini düşünüyorum: her şey zamanı geldiğinde yoluna girecek.

Küçük kot şortu ve büyük beden Rollin Gym sweatshirt'üyle kanepenin önünden geçerken, bana yaklaşıp dudaklarıma uzun bir öpücük kondurdu. "Ona iyi davran, Rook. Kimse huysuzları sevmez."

"İstemiyorum."

Gülerek, ellerimden kurtulup ön kapıyı şık bir hareketle açtı. "Günaydın şef!"

Artık onun çılgınlığına alışmış olan adam gülerek içeri girer. "Günaydın, Andi. Bugün nasılsın?"

"Ah, bilirsin. Bacağım falan kaybolmadı ki."

Kafamı sallayarak, yüzümü ellerimin arasına gömdüm ve onun çılgın patlamaları arasında nefes almaya çalıştım.

"O zaman bugün iyi bir gün mü?"

"Evet efendim! Hey, Oz." Şaşkınlıkla ön kapıya döndüm ve Oz'un Dee'yi uzun bir kucaklamaya aldığıı izledim. Bugün geleceğini beklemiyordum. X'in haftalık sohbetimiz için destek getireceğini beklemiyordum. "Bebekler nasıl? Benny'nin sınavı nasıl geçti?"

Gözlerini devirerek onu bırakır. "Sanki bilmiyormuşsun gibi. Bu sabah seninle telefonda konuştuğunu duydum."

Omzuna hafifçe vurup geniş bir gülümsemeyle, "Ama bunu senden duymak istedim. O küçük pislikle ne kadar gurur duyduğunu söyle bana" der.

Omzunu ovuşturarak şapkasını çıkarır ve gülümser. "Çok gurur duyuyorum, Andi. Haftalarca ders çalışmasını izledim. Hoşuna gitmedi, yapmak istemedi, ama oğlum artık Romeo ve Juliet üzerine bir makalenin gururlu sahibi. Kim bilebilirdi ki onun romantik bir kalbi olduğunu?"

"Bu bir romantizm değil!" diye gülüyor. "Herkes ölüyor. Benny'nin araştırmasında bunu bulamamasına şaşırdım." İki erkeğin yanından geçip ön kapıyı kapatıyor. Rüzgâr hâlâ biraz soğuk; pencereleri açacak mevsim değil, ama ateş yakacak kadar da soğuk değil. Tam *ortada*, çok kısa şortlar giyip birbirine sokulmak için mükemmel bir hava. "İçeri gelin. İş konuşuyor musunuz? Yoksa tatlı çay ve kek ister misiniz?"

Alex'in ciddi gözleri benimkilerden uzaklaşıp Andi'ninkilere takılır. "Ne tür kekleriniz var Bayan Conner? Çünkü ağır suçlamaları düşünmeye başlıyorum."

"O büyük polis kelimelerini kullandığında çok tatlı oluyorsun." O dönüp mutfağa doğru yönelir. "Siz erkekler, *işgalci*, *suçlama*, *takipçi*, *uzaklaştırma emri* gibi kelimeleri kullanarak kendinizi çok kötü sanıyorsunuz. Birden sıfıra kadar bir ölçekte, sizce ne kadar korkuyorum?" Buzdolabından bir çaydanlık çıkarır ve tezgahın üzerine koyar. Uzun bardakları alırken, bana uzun zaman önce eve döndüğüm ilk günümü hatırlatıyor. Bana yardım etmesini kabul ettirmeye çalıştığı günü. Bardağı odanın diğer ucuna fırlatıp ortalığı dağıttığım ve onun kalbini kırdığım günü. "Sadece normal çay, şef. Brownie yok ama gökkuşağı cupcake yaptım. İster misin?"

"Hayır, teşekkürler Andi. Aslında..." Gözleri tekrar bana dönüyor. "Rook ile ciddi bir konu hakkında konuşmaya geldik."

"Geri dönmeyeceğim, X."

"Bugün buraya bunun için gelmedik." O ve Oz yavaşça ilerlediler. Sanki ürkek bir hayvana yaklaşıyorlarmış ve onu korkutup kaçırmak istemiyorlarmış gibi... *beni* korkutup kaçırmak istemiyorlarmış gibi. "Bir şey oldu. Senin de bilmek isteyebileceğin, oldukça önemli bir şey ve bunu sokaktaki rastgele birinden duymanı istemedik."

"Hiçbir şey duymadım. Asla sokakta dolaşmam."

Oz benim yanımdaki tek sandalyeye oturur ve beyzbol şapkasını dizine koyar. "Doğru, ama bu önemli bir şey. Şu anda dünyamızı sarsıyor. Ahh... En çok Jess'i sarsıyor."

"Jess? Lenaghan?" Adamların ciddi ses tonunu hisseden Andi, odanın diğer ucuna koşar ve yanıma oturur. Elini sıkıca yumruk yapmış olan elimi açar ve parmaklarımızı birbirine geçirir. "Ona bir şey mi oldu, Şef? İyi, değil mi? Daha fazla sıkıntı çekmeyi hak etmiyor."

"Şey... mesele de bu." Alex kahve masama oturur ve elini saçlarında gezdirir. "Bar sınavlarına giriyor. Kane öldürüldüğünden ve kulüp yandığından beri her şey berbat durumda. Bacaklarında ve kollarında yanıklar var ve o kadar çok yas tutuyor ki, hepimiz onun bir şey yapmasından korkuyoruz... şey... bunu kolaylaştırmak için biraz çılgınca bir şey. Geri dönüşü olmayan türden bir delilik." Derin bir nefes alır ve bana aylardır görmezden geldiğim dünyaya bir pencere açar. Onun acısını düşünmek için durmadım. Kane ve Jay'in cenazelerini sormak için durmadım.

hiçbir şey sormadım, çünkü kendi sorunlarımla çok meşguldüm.

"Belki onu aramalıyım... Ya da çiçek falan gönderebilirim." Andi'ye dönüyorum. "Çiçek gönderebiliriz, değil mi? Doğru olan bu mu? Bilmiyorum lan..."

"Henüz bitirmedim," diye araya girdi Alex. "Tüm bunların üstüne, olan biten tüm boktan şeylerin üstüne, ve hala çözülmemiş tüm meselelerin üstüne, o baro sınavına çalışıyor. Yıllardır bunun için çalışıyor; yedi yaşında, tartışarak her şeyden kurtulabileceğini fark ettiğinden beri bu onun hayali. İnsanlarla tartışmaktan zevk alıyor."

"Jules gibi," diye gülüyor Oz.

"Evet, şey..." Alex başını sallar. "Jess bu hafta sınavlarına girdi."

"Tamam..." Benim kadar hayat tecrübesi olan bir adam, ne zaman kötü bir şey olacağını bilir. Birinin sadece haberlerin bir kısmını, en önemli kısımlarını değil, verdiğini anlar. "Sadede gel, X."

"Dün onun son günüydü."

"Onun için iyi olmuş. Şimdi lanet olası konuya gel!"

Evimde sessizlik hakim olur. Dans eden Andi, horlayan Nacho ve mırıldanan Ninja'dan, nefesimi kesen garip bir sessizliğe ve havadaki ağırlığa geçeriz. Gözlerim Alex'ten Oz'a geçer. Andi'ye bakarım, ama o da benim kadar karanlıkta kalmıştır. Alex'e geri bakarım ve kendimi kaybetmeden önce konuşmasını isterim.

"Bishop ölmedi."

HANGİ BISHOP? Bilmiyorum. Sormadım.

O isim X'in dudaklarından çıktığı anda, sandalyemden fırladım ve takma bacağımın izin verdiği kadar hızlı koştum. Cüzdan. Telefon. Anahtarlar. Meslektaşlarım bizi yakalamadan önce Andi'nin elini tutup kapıdan çıktım.

Yolcu koltuğuna oturdum ve Andi'nin sürmesine izin verdim, çünkü yeni bacağımla henüz sürmeyi öğrenmemiştim. Ona, o kardeşlerin gizli görevdeyken kaldıkları evin bulunduğu mahalleye gitmesini söyledim.

Onlar benim bildiğimi bilmiyorlardı.

Kimsenin sırlarını bildiğini bilmiyorlardı, ama bir yıl boyunca patronuma yalan söylemem gerekiyorsa, o kadar saygı duyduğum patronuma, sadece yalan söyleme düşüncesi bile midemi bulandırıyorsa, o zaman neden yalan söylediğimi bilmem gerekiyordu.

Bunun değdiğini bilmem gerekiyordu.

Tam doğru zamanda oradan geçmem sadece birkaç hafta sürdü. Eric ve Jay'in sabahın erken saatlerinde banliyödeki evlerinden çıkarken onları görmem, evlerine gizlice girip ihtiyacım olan şeyi bulmam sadece birkaç hafta sürdü.

Onların iyi insanlar olduklarına dair imzalı yeminli beyanlar bulmuşum gibi değil.

Onların iyi insanlar olduklarını kanıtlayacak pek bir şey bulamadım, ama Abel Hayes hakkında yıllarca toplanan bilgilerin bulunduğu ev tarzı bir savaş odası buldum. Yasal olarak edinilmiş silahlar buldum. Bir uyuşturucu kartelini çökertmek için planlar, Abel Hayes'in kendisi tarafından işlenen suçların tarih ve saatleri, adamı yakalamak için hiçbir şeyin kaybolmaması veya unutulmaması için sıralanmış ve kataloglanmış yığınlarca kanıt buldum.

Hepimizin aynı takımda olduğumuzu, onların Abel'in cebinde olmadığını, ürünü veya karı çalmadıklarını kanıtlayacak bir şey arıyordum.

Cevapları aldıktan sonra hem rahatlama hem de korku hissettim; rahatlama, çünkü onlar kirli değıllerdi, korku ise, çünkü yakında ben de onlardan biri olacaktım.

Onların, katılmamı istedikleri savaşı verdiklerini anladığımda, telefonlarına cevap verdim ve bağlılığımı yemin ettim. Çünkü kızları büyüme şansı bulamadan öldürmek, okulu bitirmemiş çocuklara uyuşturucu satmak ve yanlış zamanda yanlış yerde bulunmak dışında Abel'in dünyasıyla hiçbir ilgisi olmayan insanlara zarar vermek, benim bu güce katılmamın nedenleriydi.

Onlara yardım etmek doğru olan şeydi, patronuma yalan söylemek beni rahatsız etse de.

Andi araba yoluna girer girmez kemerimi çözüp arabadan çıkıyorum. Keşke "arabadan fırlayıp cevaplar talep etsem" ama artık uçamıyorum. Süpermen değilim ve bu günlerde zıplamaktan ve topallamaktan başka bir şey yapamıyorum.

"Yavaş ol Riley. Sana yardım edeyim." Andi yanıma koşar ve elini uzatır. "Sanki savaşa gidiyormuşuz gibi hissediyorum."

"Evet, sanırım öyle." Sol bacağımı kaldırıp beton garaj yoluna koyuyorum. Hareketlerimizde gizlilik yok. Gizli saklı bir şey yok. İçerideki kişi bizim burada olduğumuzu zaten biliyor. "Arabada bekleyebilir misin, Deedee?" Homurdanarak ayağa kalkıyorum ve onun başının üzerinde yükseliyorum. Elleri beni dengelemek için kalçalarımaya dayanıyor, ben de dengemi sağlamak için ellerimi omuzlarına koyuyorum. "Bu adamlar benim arkadaşlarım... şey..." Omuz silkiyorum. "Sayılır. Öyleydiler. Ama şu anda durumun ne olduğunu bilmiyorum ve herkesin ne kadar istikrarlı olduğunu da bilmiyorum. Arabada kalıp beni bekler misin? Çok uzun sürmez..."

Gülümseyerek başını sallar ve göğsüme bir öpücük kondurur. "Seninle geleceğimi bildiğini biliyorum. Hayatta geride kalmam, o yüzden aptalca davranma; sana yakışmıyor."

"Deedee... bu adamlar tehlikeli." "Onlar polis! Sen öyle dedin."

"Doğru. Ama onlar benim, X'in veya Oz'un gibi değiller. Bunlar farklı türden polisler ve içlerinden biri aylardır ölü. İçeride kimlerin olduğunu veya ne bulacağımızı bilmiyorum. İçlerinden biri başaramadığı için artık düşman olup olmadığını bilmiyorum. Abel Jess'i yaraladığı için ölü bir adam mıyım, bilmiyorum... Deedee, bu duruma güvenmiyorum, gelmene izin veremem."

Her zamanki gibi isteklerimi görmezden gelerek, parmaklarını benimkilerle birleştirip bir adım geri çekildi. "Neden kapıyı çalıp bir bakalım? Seni şimdi bırakmayacağım. Yaralandığından beri çok uğraştım, şimdi beni dışlamana izin veremem. Biz bir takımız, değil mi? Ayrıca, koltuk değneklerini unuttun. Beş dakika sonra yorulduğunda bana ihtiyacın olacak. Zorluk çıkarmayı bırak da içeri girelim."

Onun beni garaj yolunda ve ön merdivenlere giden patikada sürüklemesine izin veriyorum. Aşağıda durup yukarı bakıyorum ve merdivenleri sayıyorum; dört basamak ve bir protez bacak. Dee yukarı çıkmak için harekete geçiyor ama onu geri çekiyorum. "Arkamda dur, Dee. Sen benim yeleşim değilsin."

"Beni mi koruyorsun?" Gözleri parıldıyor; kısmen alaycı, kısmen duygusal. "Bir daha vurulmana izin veremem, Riley. Baştan başlamak zorunda kalırsak çok kızarım."

"Seni dışlamayacağım, söz veriyorum." Onu tamamen vücudumun arkasına saklayana kadar geri çekerim, sonra boş elimi korkuluğa koyar ve kendimi yukarı çekerim. "Sadece... Sakin ol, tamam mı? Sessiz ol."

Jay mi, Kane mi? Jay mi, Kane mi? Jay mi, Kane mi?

O alaycı bir şekilde gülüyor. "Ben her zaman havalıyım. Snoop'tan daha havalıyım. *Fifty'den* daha havalıyım. Rat Pack'in tamamından daha havalıyım."

"Dee. Sus. *Fifty* da neymiş?"

"Yeni ve geliştirilmiş *Fifty*, şimdi sen sus." Önümüzdeki kapı aralandığında benim tarafıma gelir. Sus ve geride kal emirlerime rağmen koruyucu davranarak, Eric DeWhit elinde silahla ve gözlerinde vahşi bir öfkeyle dışarı çıktığında beni korur.

"Mahremiyetimize ihtiyacımız var." Silahı kaldırır. "Şu anda ziyaretçi kabul etmiyoruz."

"*Biz* kimiz, Eric?" Bir basamak daha çıkıyorum ve istemeden onun dikkatini bacağıma çekiyorum. Kaşları yukarı kalkıyor, duruşu çok az da olsa gevşiyor. "İçeride kim var?"

"Bishop. Bacağına ne oldu?"

"*Hangi* Bishop?" Andi biraz fazla heyecanlanıp benimle Eric'in silahı arasına girince onu geri çekiyorum. "Hangi Bishop, Eric? Çünkü son duyduğumda ikisi de ölmüştü."

"Bacağına ne oldu?" Sanki bacağımın beni yavaş tutacağına güveniyormuş gibi, geri adım atıp verandaya çıkmama izin veriyor. Beni baştan aşağı süzdükten sonra boynunu eğip Andi'yi inceliyor. "Onun bacağına ne oldu?"

"Ayı saldırısı." Omuz silkiyor. "Çok talihsiz bir olaydı, ama bir ayının piknik öğle yemeğini çalarsan böyle olur. Artık biliyoruz."

"Artık biliyoruz." Eric'in şakacı gülümsemesi, bu adamlarla birkaç gece geçirdiğimde hatırladığım gülümseme, birkaç kademe yükselir ve

gözlerindeki ateşi söndürür. "Cidden, ne oldu?" "Hayes beni yakaladı."

Sözlerim Eric'in beynine ulaşır ulaşmaz,
Andi'yi geri çekerim, çünkü silah tutan eli gerilir. "Kız kardeşleri kaçırdığı
gece, ben yaralandım. Bir hafta sonra, beni öldürmeden önce bacağımı
kestiler."

"Kimse bize bunu söylemedi," diye tersler. "Kimse bize hiçbir şey
söylemedi. Sana bir..." Belirsizlikle nefesini verir. "Oturman mı lazım?
Yardım mı lazım?"

"Yardıma ihtiyacım yok, ama bir bacağa ihtiyacım var."

"Riley?!" Andi koluma vurur ve kollarını belime dolayarak beni
neredeyse yana devirir. "Tanrım, bu senin ilk bacak şakandı. Şakalar
yapabiliyormuşsun." Eric'e bakar. "Şakalar yapabiliyor!"

"Tamam." Kıkırdarak silahını bırakıp ön kapıyı ardına kadar açtı.
"Neyse. Seni bekletmekten kendimi pislik gibi hissediyorum. Bir saniye
içeri girip otur. Senin tarafını da dinlemek istiyorum."

"Hangi Bishop, Eric? Az önce haber aldım ama hangisi olduğunu
bilmiyorum
olduğunu bilmiyorum..."

"Jay öldü." Ön kapıdan içeri girer girmez,
Kane'in merdivenlerin altında benimle benzer bir pozisyonda durduğunu
fark ettim; eli sıkıca kavrulmuş ve bir kadının vücudu sırtına sıkıca
yaslanmış. Jess Lenaghan uysal ya da küçük biri değil, dört ay önce polis
karakolunun ortasında bu haydutun savunmasını üstlenen avukat, ama
şimdi onun arkasında duruyor. Saklanmıyor, daha çok ona sıkıca
sarılıyor. Onu bırakmayı reddediyor. "Jay başaramadı," diye tekrarlıyor.
"Burada ne işin var?"

"Jay öldü mü?" Erkekler ve kadınlar arasında bir çatışma var; ben ön
kapıda, Kane merdivenlerin altında ve Eric ortada. Kane'in kız arkadaşı
platin sarışın, benimki ise siyah saçlı. Kane'in dünyası karanlık ve
tehlikeli, benimki ise bacağımı kaybetmeden önce, olabildiğince hafif ve
sığıdı.

Her açıdan zıtız.

Ama yine de aynı takımda çalışıyorduk ve ikimiz de aynı adamın
yasını tutuyorduk. Berbat bir hastane odasında tek başıma otururken
onların ölümlerinin yasını tuttum ve kendime de aynı kaderi diledim,
ama şimdi Kane geri döndü

geri döndü ve Jay için yas tutmak yeniden başladı. İki kat daha güçlü. İki kat daha fazla acı. "Kurtulamadı mı?"

"Hayır, ama bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Şu anda acil bir konu yoksa, gitmeni tercih ederim."

"Jess?" Andi bana doğru eğilir, elimi tutar ve Kane onu korumak için vücudunu eğdiğinde aptalca bir yüz ifadesi yapar. "Orada iyi misin? Barbarlar seni zorla tutuyor mu? Yoksa birkaç ay ayrı kaldıktan sonra daha fazla özel zamana ihtiyaç duyduğun bir seks kölesi durumu mu?"

"Burada olmak istediğim için buradayım." Kane'in etrafından dolaşarak kendini korumasından kurtulur ve Kane'i kızdırır. "Onu yeni geri aldım, belki birkaç yıl sonra tekrar gelebilirsiniz. Sohbetimiz henüz bitmedi."

"Seks meselesi." Andi bana bakar. "Seks meselesi, o yüzden belki de onların iradesine saygı duymalıyız..."

"Ben kimseyi götürmek için burada değilim." Koltuk değneği ya da dayanacak bir sopa olmadan uzun süre ayakta durmaktan bacağım ağrıyor ve vücudum Dee'yi beni ayakta tutmak için kullanmak yerine onu korumaya çalıştığı için alnımda ter damlaları belirliyor. "Bir dakika oturabilir miyim? Düşmek üzereyim ve bunu burada yapmak istemiyorum."

"Arabaya binip orada oturabilirsin," diyor Kane. "Eminim bu senin için rahat olur."

"Sen gerçekten çok kaba birisin." Andi parmağını ona doğru uzatır, ama haydut tehlikeli bir şekilde kaşlarını kaldırıncı, sözlerini değiştirir. "Tamam, biraz kaba birisin. Kaba olmak zorunda değilsin."

"Düne kadar ölmüştüm, Conner. Kız arkadaşım da düne kadar öldüğümü sanıyordu. Konuşmamız bitmedi."

"Adımı nereden biliyorsun?" Bana döner. "Adımı nereden biliyor?"

"Çevrede kimlerin olduğunu bilmek onların işi. Endişelenme." Onu tekrar geri çekerim. "Gerçekten konuşmak istiyorum, Bish. Benim dünyamda, üç dakika öncesine kadar sen ölmüştün. Şimdi geri döndün, ama bana Jay'in hala öldüğünü söylüyorsun. Tek bildiğim, hiç başlamadığım bir savaşa askere alındığım, silah arkadaşları bulduğum, o arkadaşları kaybettiğim, karnıma kurşun yediğim, bacağımı kaybettiğim ve şimdi buradayız ve hala hiçbir cevap bulamadım. Patronum artık bana güvenmiyor. Bacağım

bir laboratuvarı tek başına. Kendi boktan tavrım yüzünden kızımı neredeyse kaybediyordum. Ve bugün senin hiç de ölmediğini öğrendim." Titreyen bacağını gizlemek için elimi kaldırıyorum. Bacağım pes etmek üzere. Sert zemine düşüp uzanmak üzereyim. "Sadece cevaplar istiyorum, Bish. Bu konuyu kapatmam lazım."

Kane ona izin verdiğinde oturma odasına giden Eric, çantaları ve eşyaları yere atar ve Andi ile benim oturmamız için yer açar. Kane, Jess'i odaya getirir, solumdaki koltuğun koluna oturur ve Jess koltuğa kayıp çıplak bacaklarını yukarı kaldırdığında onu biraz daha korur.

"Yirmi dakikan var. Hepsi bu. Sorularını sor, sonra git. Aramızda bir sorun yok, ama şu anda Jess benim önceliğim ve sen buna engel oluyorsun."

"Sen benim önümde duruyordun," diye fısıldadı Jess. Kane'in yanından eğilerek gözleri benimkilere baktı. "Sen benim önümde vurulmuştun. Sana iyi olup olmadığını hiç sormadım."

"Onun kurşunlarını üstüne aldığın için yirmi dakikan var." Kane'in koyu renkli gözleri parlıyor. Kokain bağımlısı gibi, dozunu almak için bekliyor. Jess onun dozu ve bizim buraya gelmemiz onu bundan alıkoydu. "Sorularını sor."

"Jay?"

"Hala ölü. Kulüpten çıkamadı."

"O da benim için kurşun yedi," diye inliyor Jess. "Herkes benim kurşunlarımı yedi."

Hâlâ sert adam, hâlâ onu koruyor ve bana dik dik bakıyor, Kane'in eli Jess'in bacağını okşamak için geriye kayıyor. "Sonraki soru."

"Abel Hayes?"

"Onu bizzat ben öldürdüm. Gözlerinin arasına bir kurşun sıktım ve öldüğünden emin olana kadar oradan ayrılmadım."

"Nereye gittin? Ondan sonra, şimdiye kadar ortalarda yoktun. Nereye gittin?"

"Brass beni içeri aldı. Dünya benim öldüğümü sanıyordu. Abel'in örgütü beni görmüyordu, bu yüzden adamlarım beni hayaletken en üstteki adamı bulmak için kullanıyorlardı."

"En üstteki adam...?" Gözlerim onunkinden Eric'inkine, sonra tekrar Kane'inkine kayıyor. "Abel en üstte değil mi?"

"Görünüşe göre o da bir askerden başka bir şey değildi." Omuzlarını silkiyor. "O, başkasının oyununda bir piyondur. Hepimiz öyleydik."

"Peki en üstte kim var?"

"Bilmiyorum. Hâlâ arıyoruz. Sıra sende; bacağına ne oldu?"

"Ameliyat sonrası enfeksiyon. Karnımdan ve bacağımdan kurşun yarası aldım."

İddiaya göre bacağımla iyileşmiyordum, bu yüzden onu kestiler." "İddiaya göre mi?"

Omuz silkiyorum. "Uyuyordum."

"Söylentilere göre sen de kurşun yemişsin," diyor Andi Jess'e. Uygunsuz bir heyecanla öne eğilen Andi, sarışına yaklaşmak için eğiliyor. "Kolunu kesmediklerine sevindim. Bakabilir miyim?"

Kane Jess'i engellemek için araya girer. "Hayır."

Andi kaşlarını çatı. "Hâlâ kaba davranıyorsun." Bana döndü. "Bu *Nope* mı?" "Nope."

Kaşları çatılır. "Hayır mı?" "Hayır."

Eric'in kaşları çatıldı. "Hayır mı?"

"Tanrım. Hayır!" Andi'yi geri çekerim. "*Hayır*, Jay'di. Kardeşi. Sus."

Kanepeye yaslanarak omzunu omzuma dayadı ve Kane'i işaret etti. "Senin kardeşini tercih ederim. O daha nazikti."

O, hiç mizah içermeyen bir kahkaha atar. "Ben de, Conner. İnan bana, ben de onu tercih ederim." Gözleri tekrar bana döner. "Ben yokken bilmem gereken bir şey var mı?"

"Hiçbir şey duymadım. Polislikten ayrıldım ve iyileşmekle ve kız arkadaşıma defolup gitmesini söylemekle meşguldüm."

Gözleri Dee'ye kayar. "Dinlemedi."

Kıkırdarak gülümserim. "Hiç dinlemez. Hiç dinlemediğini öğrendim." "Polislikten ayrıldın mı? Neden?"

Omuz silkiyorum. "Bu iş bana göre değil. Patronum artık bana güvenmiyor. Bir yıl boyunca ona yalan söyledim, bu yüzden anlaşılabilir bir durum. Masa başında oturmak

ve hayatımın Main Street'te devriye gezip, yaya geçidini kullanmayanlara ceza kesmekten ibaret olmasını istemiyorum. Herkese karşı doğru olanı yaptım ve istifa ettim."

"Şimdi ne yapacaksın? Bacağın nasıl?"

Protezimi uzatıp inceliyorum. "Sorun yok. Dee ve ben her gün çalışıyoruz. Gittikçe güçleniyorum, hızlanıyorum. Koşabiliyorum... çok yavaş ama," diye gülümsüyorum. "İlerleme kaydediyorum."

"Fizik tedaviye falan mı gidiyorsun?"

"Evet, haftada birkaç kez. Dee ve ben de her gün evde çalışıyoruz."

Gözleri Dee'ye döner, onu inceler, sanki ne kadar yetkin olduğunu belirlemeye çalışır gibi. "Ne tür bir iyileşme olacağını söylüyorlar?"

Omuz silkiyorum. "Doktor, sonunda neredeyse normale döneceğimi söylüyor. Ne kadar istediğime bağlı. Yeni bacağım gerçek bacağım kadar duyarlı hale gelene kadar çalışabilirim."

"Peki bunu ne kadar istiyorsun?"

Bu anda farkına varıyorum ki, Kane Bishop bana iyileşmemi ne kadar sürdürmeyi düşündüğümü soran ilk kişi. Eski bağımsızlığımı geri kazanmak için ne kadar çok çalışmayı düşündüğümü soran ilk kişi. Hala önemli şeyler yapabileceğim, hala kanunları uygulayabileceğim ve insanlara yardım edebileceğim bir gelecek görmemi sağlayan ilk kişi.

Daha önce, iş düşüncesi beni iç geçirirdi. Belki bir alışveriş merkezinde güvenlik görevlisi olabilirim diye düşünürdüm. İş yerlerinin kapılarının altından kartlar kaydırarak, devriye gezdiğimi ve tesislerinin güvenli olduğunu garanti ederdim. Bir masa ve üst üste yığılmış evrakları hayal ederdim. Keşke bu evraklar devrilip beni boğarak öldürse diye düşünürdüm.

Ama şimdi başka bir şey görüyorum. Biraz daha umut verici bir şey.

Kucağımda Andi'nin elini sıkarak omuz silkiyorum. "Sonuna kadar gideceğim.

Bakmam gereken bir ailem var. Bana güvenen insanlar var." Gözleri

Andi'ye kaydı. "Kahretsin. Çocuğun mu var?"

O canlanır ve geniş bir gülümsemeyle cevap verir. "Hayır, ama bir domuzum var."

Kane'in dudakları seğirir. İçeri girdiğimizden beri ilk kez, yaralanmamdan aylar önce ilk kez, gözlerinde öfke dışında başka bir şey belirir. "Domuz mu? Evcil domuzun mu var?"

"Tutu giyiyor," diye ekliyorum. "Yakında yapay elmaslı bir tasma da lazım olacak."

Kane gülerek ayağa kalkar ve Jess'i ayağa kaldırır. İleri adım atarak, boş elini uzatır ve beni de ayağa kaldırır. "Hayatta olduğuna sevindim, Cruz." Beni kucaklayarak sırtımı okşadı. "Kızımın önüne geçip onun yerine kurşunları yedin. Bu da seni sonsuza kadar güveneabileceğim bir adam yapar, bu yüzden domuzunun yeni bir tasmaya ihtiyacı olduğunda bana gel. Sana bir erkeğe yakışır bir iş bulurum."

"Teşekkürler, Bish." Geri çekiliriz. "Geri döndüğünü görmekten memnunum. Jay için üzgünüm. Gerçekten. Onu çok iyi bir arkadaş olarak görüyordum, bu yüzden öldüğü için üzgünüm."

Aynalar, zıtlıklar, Jess Kane'in kolunun altına, Andi de benim kolumun altına girer. Önümüzde olanı görmek için bir an dururuz, sonra Eric ellerini havaya kaldırır.

"Anlıyorum. Yine fazlalık oldum. Siktirin gidin!" Topuklarını döndürüp, içeri girdiğimizde yere attığı bok yığınının bir şapka kapıyor. "Siz yukarı çıkıp seks partinizi yapın. Sorun değil, duygularım incinmedi falan. Ben lokantaya gidip bir şeyler yiyeceğim."

EPILOG

ÜÇ AY SONRA

"Günaydın tatlım. Bugün nasılsın?" Tombul Bayan Dolly masasının arkasından atlayarak beni duvara sıkıştırmaya çalışır. "Yalnız başıma çok *uzun* ve yalnız bir geceydi."

Sırıışımı bastırıp, Checkmate Security'nin coşkulu resepsiyonistini geçmeye çalışıyorum, çünkü 300 kiloluk vücudunun 250 kilosu kıkında olan bu kadın beni yine baştan çıkarmaya çalışıyor.

Buralarda bu her gün olan bir şey, ama o sadece bana sadık değil; her gün Eric ve Spence'i de yatağa atmaya çalışıyor. Sanki komuta zincirinde ne kadar yukarı çıkarsa çabalarını o kadar artırıyor gibi; bana "tatlım" diyor ve bacağıma sürtünmeye çalışıyor. Çoğu zaman protezime sürtünüyor ve testislerimi geri çekecek şekilde kıkırdıyor, bacağıma ıskaladığında ise Andi'nin doğum günüm için aldığı bastonu alıyor; metalik, yeşil tonları ve doğrudan güneş ışığı altında parıldayan küçük altın lekeleri var.

İlk kez ambalajını açtığımda, eski pislik halime geri döndüm; bastonlar yaşlılar içindir ve benim hayatımda öyle bir şeye ihtiyacım yoktu. Ama kısa sürede, bastonun sandalye veya koltuk değneklerinden daha iyi olduğunu ve daha da iyisi, sinir bozucu insanları dövmek için kullanılabileceğini öğrendim. Sonuç olarak, bastonu alacağım ve hayatımdan memnun olacağım.

Checkmate'in hakimiyetini ele geçirmek için Dolly, yedi günün dördünde beni koridorda yakalıyor. Çoğu gün Eric'in kıkına dokunuyor ve bir keresinde Spence'in göğsünü yaladı. Ama en iyi hareketlerini Kane için saklıyor, çünkü ona göre onlar birbirleri için yaratılmışlar, o sadece Kane'in uyanıp Jess'i terk etmesini bekliyor.

"Kızımı seviyorum, Bayan Dolly." O beni duvara sıkıştırdığında elimi kaldırıp yüzümü başka yöne çeviriyorum. Bu günlerde en yeni protezimi takıyorum; bacağımın şekli hala değişiyor olduğu için geçici bir protez, ama Linc bana dinamik tepki veren bir ayak taktı ve web sitesinde vaat edilen her şeyi yapıyor. Neredeyse – *neredeyse* – gerçek bir bacak gibi. Çoğu gün Miss Dolly'den kaçabiliyorum, ki yeni işime rağmen, olmam gereken en çevik halim bu.

O benim işimin en tehlikeli kısmı, ama komik ve tatlı biri. Birimiz onun çılgınlığına razı olup evet dediği gün, o da kalp krizinden ölecek.

O oyun oynuyor. Ve komik rahatlama, her saniye garip bir şekilde birbirine sürtünmeye değer.

"Dolly, Andi öğrenmeden ellerini benden çekmeni istiyorum. O kıskanç ve patlamaya hazır biridir. Bu karışıklığı istemezsin."

"Pssht." Gözlerini devirerek geri çekilir ve bana yer açar. "O küçük kıızı bir dal gibi kırarım. Buradaki bu minicik kızlar beni korkutmuyor."

"Oh, kes şunu." Jess ikiz kardeşi ile birlikte dışarı çıkar. Jess ve Laine'i sadece tavırlarından ayırt edebilirim; Jess bu kalenin kraliçesidir ve unvanını hak ettiği gibi taşır, oysa Laine daha sessiz, daha yumuşak bir kız kardeştir. Dolly'nin şakalarını bizim kadar o da sever, çünkü Dolly Laine'in erkekini rahat bırakır. "Telefonlar çalışıyor kızım, ama sen yine kuleyle flört ediyorsun. Kane, kendini toparlamazsan seni kovabilir."

"Affedersiniz, Bayan Fancy, ama küstahlığınızı biraz kontrol etseniz iyi olur." Dolly ellerini beline koyar ve 130 kiloluk her kadının mükemmel bir şekilde yaptığı gibi başını sallamaya başlar. "Sen sadece onun geçici kızıydın, o yüzden arkanı kolla. Yakında yatağın senin tarafını ben alacağım."

Jess omuz silker. "Bana uyar. Zaten o inatçı bir katır. Bana emir verebileceğini ve sonuçlarına katlanabileceğini sanıyor."

"Sarışın!" Kane, X ve Oz'un itiraz edebileceği şekilde vücuduna silahlar bağlayarak yeni şirketinin ön resepsiyonuna girer ve ön kapıyı işaret eder. "Kadın, sana emirlerin verildi. Neden henüz uymadın?"

"Çünkü ben emirleri uygulayan bir koyun değilim; bunu zaten anlaştığımız sanıyordum? Burada kimin *gerçekten* yetkili olduğunu hepimiz biliyoruz ve bu kesinlikle sen değilsin. Bunu destekleyecek çığır açıcı bir kanıtın yok ve bu nedenle, sadece senin içgüdülerin olduğu için kaçıp saklanmayacağım."

"İçgüdülerim hayatımı binlerce kez kurtardı, kadın! Sana söyleneni yap. Sadece bu seferlik!"

Bu ofisteki boktan duruma gülümsüyordum. Dolly telefonlarda, Kane dümenin başında ve kadınların hiçbirisi kendilerine söylenenleri dinlemiyordu, burayı kimin yönettiği sır değildi. Ama şimdi Bish içgüdülerinden bahsediyor ve gözleri eğlenceli olmayan bir şeyle parıldıyor.

Aalışkanlıktan, elim kalçama düşüyor. Silahımı çıkarmıyorum, ama hazırım. Bekliyorum. "Neler oluyor?"

Kane bana dönüyor. "Jess benim oyun oynadığımı düşünüyor, ama bir şeyler oluyor. Bir şeyler yolunda değil ve ben ne olduğunu anlayana kadar, o kapının arkasında kalacak."

"Seni bırakmayacağım, aptal. Tekrar dene."

"Bish?" Gözlerine bakıyorum. Jess onu başından savabilir, ama ben dinliyorum. "Sorun ne?"

Beni ön bürodan geçerek, çalınmış iki metrelik dondurma külâhı şeklindeki plastik heykelin önünden ve gürültücü Dolly ile cevaplanmayan telefonlarından uzaklaştırıyor. "Annenin evinde geçenlerde yapılan kilitlenme olayını hatırlıyor musun? Rutin bir kilitlenme olduğunu söylediler, bu yüzden herkes prosedürü uyguladı."

X'in karakolundakinden çok da farklı olmayan savaş odasına girerken gözlerimi kısıyorum. Burası daha büyük, daha görkemli, beyaz tahtalar yerine akıllı tahtalar ve sıcak su ve kahve granülleri yerine kahve makinesi var. Özel para ile devlet fonları arasındaki fark bu.

Eric ve ardından Spence – Kane'in iki metrelik canavar arkadaşı, herhangi bir pisliği kuru bir dal gibi kırabilen – bizi takip ederek içeri girince, sağ bacağımla arka duvara yaslanıp sol bacağımın yükünü kaldırarak dinlendirdim. *Herkesin* ve kızlarının katıldığı bu ani toplantıda, benim tatlı annem hakkında konuşurken, ayakta kalmam gerektiğini biliyorum,

, sonra da haber alır almaz kaçmam gerektiğini biliyorum. "Ne olmuş ona?"

"Eh, bunun standart prosedür olup olmadığını merak etmeye başladım." Kane, uzun masadan bir uzaktan kumanda alıp büyük bir televizyonu işaret ederek onu açar ve böylece bulunduğumuz binanın tamamını, Kane'in evini ve polis karakolunu izleyebiliyoruz.

Alex sonuncusunu pek sevmeyecek.

Uzaktan kumandayı bırakıp Jess'in oturduğu yerin yanına bir sandalye çekiyor. Kız kardeşi yanına oturuyor, ardından kız kardeşinin erkek arkadaşı Angelo da yanlarına oturuyor. "Her yerde gözümüz ve kulağımız var, Rook, ve birilerinin o yeri bir şey ararken gördüğüne dair söylentiler duyuyorum. Dikkatliydim, sessizdim, ve eğer bir şey arıyorlardıysa, bulamadıklarını düşünüyorum. Ama bu söylentilerden hiç hoşlanmadığım kesin. "

"Neden biri yaşlılar evini arasın ki? Ne arıyorlar?"

Öne eğilip dirseklerini masaya dayadı, parmaklarını birbirine kenetledi ve omuz silkti. "Kim olduğunu, ne olduğunu ve neden olduğunu bilmiyorum. Bu haftalar önceydi ve mantıklı gelmediği için önemsemedim. Ama sonra bu oldu." Uzaktan kumandayı tekrar eline aldı ve yirmi kadar güvenlik kamerasından birini seçip tüm ekranı kaplayacak şekilde büyüttü.

Kane'in mutfak.

Düğmelere basıp görüntüleri geri sarıyor. Jess ve Kane'in yürüdüklerini görüyorum. Kahve. Kahvaltı. Postayı içeri getiriyorlar. Postaları ayırıyorlar, bazıları tezgahın ucuna bırakılıyor, diğerleri çöpe atılıyor. "Şunu izle..." Oynat düğmesine basıyor, ben de gözlerimi mutfak tezgahının siyah beyaz görüntüsüne dikiyorum. Postaların yığını görünüyor. Kahve fincanı görünüyor. Saç tokası görünüyor.

Bir dakika geçer. Sonra iki dakika.

Hiçbir şey olmadığında gözlerim Kane'e kayıyor.

"Görmüyorum." "Tekrar izle." Geri sarıyor ve yavaşlatıyor.

Bir yığın posta. Üst üste düzgün bir kare şeklinde istiflenmiş yarım düzine kağıt.

Yarısı boş bir kahve fincanı.

Bir saç tokası.

Sonra görüntü bir anlığına kesilir. Sadece bir saniye, çok kısa bir an. "Bu da neydi böyle?"

"Tekrar izle, Rook. Bu sefer de g rmezsen, yeni bir iş bulman gerekecek."

O, odadaki tüm erkekler gözlerini kısarak televizyonu izlerken, görüntüyü geri siler. İkizler o kadar endişeli değildir. İzlerler, ama gözlerinde erkeklerinki gibi endişe yoktur.

Kane oynat düğmesine basar ve ben *bir şey* görmem gerektiğini bildiğim için dikkatle izlerim. Yeni bastonuma yaslanıp tezg hın üzerinde dizili kağıtları incelerim. Düzgün yığının ortasından biraz kaymış bir veya iki kağıt vardır.

Kupa tamamen hareketsiz kalır.

Sa tokası olması gereken yerde duruyor. Sonra birdenbire bir hareket oluyor.

Gözlerim Kane'e kayıyor. "Kağıtlar hareket etti. Biraz dağınıktı. şimdi ise mükemmel."

"Yeni gelene bir kurdele ver." Kane uzaktan kumandayı yere atar ve kollarını kavuşturur. "Biri evime girmiş. Güvenlik sistemimi atlatacak kadar akıllılar ve benim izleyeceğimi biliyorlardı, bu yüzden hiçbir şeyi hareket ettirmemeye dikkat ettiler."

"Kağıtları mahvetmişler."

"Kesinlikle  yle. Peki, benim güvenliğimi açacak kadar akıllı olan kim? Ciddi hack becerileri olan biri. Çok cesur biri. Ve duvarları tırmanıp hayatta kalmayı bilen biri."

"Abel'in adamları mı?"

Koltukta geriye yaslanan Kane, sol ayağını sağ dizinin üzerine koyar ve Jess'in elini kucağına çeker. Onun yakınında olmasına ihtiyaı vardır. Onun güvende olmasına ihtiyaı vardır; bugün burada olması ve olması gereken Main Street'teki kendi ofisinde olmaması için bir neden vardır. "Kim olduğunu bilmiyorum. Ama her kimse, evime sanki herkese aıkmış gibi girip çıkıyor. Bu yüzden Jess, ben bu sorunu  zene kadar emirleri yerine getirecek."

"Ben gitmiyorum," diye homurdanır. "Sen benimle gelmedikçe hiçbir yere gitmiyorum. Ve sen kalmakta ısrar ettiğine göre..." Dudaklarını büzüp omuzlarını silker. Bir santim bile kıpırdamayacaktır.

"Demek Bish'in evinde biri vardı," diye homurdanır Spence. "Olaydan çok sonraya kadar fark edilmeden girip çıkabilirler. Onun dairesi boktan bir yer ve gözetim altında olmadığı için, orada olup olmadıklarını bilemeyiz."

"Benim dairem de aynı," diye ekliyor Eric. "Bütün bina kiracılarının gözü önünde yıkılıyor ve kimse geri dönüp kontrol etmeyi düşünmedi, bu yüzden içeride kimse olup olmadığını bilmiyoruz."

"Benim evim tam donanımlı," diye ekliyor Spence. Masanın başında, televizyonun yanında duran Spence, kalın göğsüne 53 santimlik pazılarını katlayıp kaşlarını çatıyor. "Güvenlik önlemlerim çok sıkı, ama ben de aynı sinyali aldım."

Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Sen de sinyal aldın mı? Hay sikeyim."

"Bish bize bunu gösterene kadar bilmiyordum. Benimkini izlemiyordum, uyarı almadım, bu yüzden hiçbir fikrim yoktu. Dün gece tekrar baktım ve tabii ki sinyal var. Benimkinden çalınan veya taşınan bir şey göremiyorum, ama sinyal var."

"Ama Lakeview biraz rastgele gibi geliyor."

Kane omuz silkiyor. "Olabilir, ama bu mesele çözülene kadar hepsini aynı kefeye koyuyorum. Mesele çözülene kadar hiçbirimiz yataklarımızda güvende değiliz, o yüzden..."

"O zaman çözelim." Kalbim göğsümde hızla atıyor ve düşüncelerimi Dee'ye yöneltiyor. Bu sabah spor salonunda ve bir süre eve dönmeyecek, bu yüzden endişelenmemeliyim, ama... "Evim için endişelenmem gerekir mi? Güvenlik sistemim bile yok. Gerekli mi bilmiyorum."

"Bu gerekli." Kane masayı işaret ediyor. "Eric öğleden sonra gelip tüm evi kaplayacak. Merak etme, kimse kız arkadaşını iç çamaşırlarıyla yakalamak için izlemeyecek. Ama bu işin önemli olduğunu hissediyorum. Bir şeyler dönüyor ve bu hoşuma gitmiyor." Televizyonu yirmi ekrana geri çevirir, uzaktan kumandayı atmak için döner, ancak Dee'nin arka garajdan geldiğini görünce durur.

"Ne oluyor lan?" Duvardan iterek kendimi ekranın önüne yaklaştırıyorum. İş saatlerinde buraya gelmesi ilk kez olmuyor. Garajdan geçmesi de ilk kez olmuyor. Ama Kane resmen kanımı kaynatıyor ve kalbim onu kendime çekmek için can atıyor.

Ne olur ne olmaz diye.

Masadan uzaklaşıp, bastonumla her dört adımda bir yere dokunarak kapıya doğru yürüdüm. "Bundan hoşlanmıyorum, Bish. Hiçbirinden hoşlanmıyorum." Kapıyı çarpıp, duvarında devasa bir Checkmate amblemi bulunan ofise geri döndüm. Dee bunu çizip boyamak için tam bir ayını harcamıştı. Meğer kızım resim yapabiliyormuş ve Nacho'nun olmaması gereken ofislerde dolaşıp tutu giymiş kıcıyla müşterileri ve çalışanları memnun ederken, o da bütün duvarları boyayarak eğleniyormuş.

Kane ve Angelo kapıdan ilk girenler, bunun önemli olduğunu biliyorlarmış gibi peşimden geliyorlar, ama Spence ve Eric de hemen arkalarından geliyorlar. Bir ofisten geçiyorum, sonra bir sonrakinden, sonra bir sonrakinden. Bu kompleks uzun, bu yüzden ofisler bir tarafta, koridor ve olanaklar diğer tarafta sıralanmış. Duvarlar her alanı birbirinden ayırıyor, ama Kane'inki hariç, duvarlar tavana kadar uzanmıyor. Bunlar sadece görsel mahremiyet için ayırıcılar, ama bir odadan diğerine konuşmalar duyuluyor.

Dolly tamamen beceriksizmiş gibi – ya da bizim eylemlerimizden büyülenmiş gibi – telefonlar durmadan çalarken, o savaş odasının kapısına gidip ikizlerin bizi takip etmesini engelliyor.

Ama belki de o hiç de beceriksiz değildir.

Belki de Kane'in ona emrettiği şeyi tam olarak yapıyordur.

Dee'nin tatlı yüzünü gösteren televizyondan garaj kapısını itene kadar geçen bir dakika, hayatımın en uzun dakikasıdır. O benim önümde olmadan, kalbim aşırı hızla çarpar ve neredeyse başım döner. Bacağım hala iyileşme aşamasında. Yürüyüşüm mükemmel değil, bu yüzden eskisine göre çok daha hızlı hareket edebiliyorum ama yine de düşmemek için bastonuma ihtiyacım var.

Garaj kapısını sertçe açarak Dee'yi yüksek sesle şaşırttım, ancak o başını kaldırıp gözlerime baktığında rahat bir nefes aldım. "Tanrım, Riley. Beni çok korkuttun." O, ciyaklayan domuzu sakinleştirmek için, bulunduğum yerden yirmi fit uzaklıktaki Nacho'nun çantasına elini uzattı.

Bir adım yaklaşıp, on iki arabalık devasa garajın köşelerindeki zifiri karanlık cepleri inceliyorum. Kane beni resmen

beni korkuttu. "Burada ne yapıyorsun, Dee? Neden işte değilsin?"

"Şey..." Ekibimin geri kalanı garaja girerken gözleri fal taşı gibi açılır. Savaşa giden askerler gibiyiz. Kafese çıkan dövüşçüler gibi. "Streç bantlarımı unuttuğum için eve gittim. Ama... Riley, evimizde biri varmış. Her yer darmadağın."

Kane'in gözlerine bakmak için arkama döndüm. "Seninki mahvolmamıştı. Spence'inki de mahvolmamıştı." Nacho'nun çığlıkları imkansız desibel seviyelerine ulaştığında Dee'ye döndüm.

Gözlerim bir anlığına yabancının gözleriyle buluştu, sonra elim kalçama indi ve Dee çığlık atarken ve kalın bir kol karnını sarmalarken, silahımı çekip doldurdum.

Kane silahını kaldırıp öldürmeye hazır bir şekilde ileri atılır, ardından Eric, Spence ve Angelo da aynısını yapar. Ziyaretçimiz, kayak maskesi ve aşağıya çekilmiş beyzbol şapkası dahil olmak üzere tamamen siyah giyinmiştir. Çığlık atan Dee'yi geniş göğsüne çeker, ama gözleri benimkinden Spence'inkine, Ang'inkine, Eric'inkine geçer.

"Bırak onu, orospu çocuğu." Kararlı bir adımla öne çıkıyorum. Panik yok. Korku yok. Çünkü bunu kaybetmeyeceğiz.

Kane ve Ang ayrılıp onun etrafını sararlar. Spence ve Eric de aynısını yapar. Nefesim göğsümden hızla geçer, ama gözlerim Andi'nin dudaklarını sıkıca kapatıp onun sarsıntılı hareketlerine uyum sağlarken ona kilitli kalır. O, Andi'den çok daha iri. Daha güçlü. Daha kararlı. Ama Andi, onu güvende tutacağıma güveniyor.

Bir adım, sonra iki, sonra üç, dört, beş adım ilerliyorum, ta ki silahımın namlusu onun alnının birkaç santim önüne gelene kadar. O, ondan bir ayak daha kısa; silahımdan güvenli bir mesafede. "Beş kişiye karşı bir. Lanet olasıca geri çekil."

Gözleri bir adamdan diğerine kayıyor. "Kane Bishop'ı arıyorum."

"O Kane Bishop değil ve kendini koruma becerisi yok. Onu kullanmak senin ilk hatan oldu. Onu bırak, sonra bir erkek gibi öl."

Bu hikaye henüz bitmedi...

YAZARIN NOTU

Sizi merakta bıraktığımı biliyorum, ama lütfen bana güvenin. 5. kitap, Checkmate evreninde BÜYÜK bir dönüm noktası ve bir epiloga sığdırılmaz.

Beklemeye degeceğini söz veriyorum.

Pawns'da çözüldüğünü sandığımız hikaye, tahmin ettiğimizden çok daha büyük. Askerler bol, kadınlar satılıyor ve hikaye henüz bitmedi.

Lütfen bana güvenin ve bu yolculuğa açık fikirli bir şekilde katılın.

Her zamanki gibi, bana en yakın ve en sevdiğim kişilere teşekkür etmeliyim.

Kelly, Tink ve Karen – sizi çok seviyorum. Kendiniz olduğunuz için teşekkür ederim.

Debbie ve Siddhi – Sevgili beta okuyucularım. Yazılarımı okuduğunuz için teşekkür ederim. Görüşleriniz çok değerli.

Amy Q – Kitaplarımın kapaklarını tasarlıyorsun ve bu konuda harika bir iş çıkarıyorsun. Çalışmalarını çok seviyorum.

Lindsy – Düzeltmenim. Kitaplarım halka ulaşmadan önce son gözden geçiren kişi. Görüşlerin paha biçilemez. Sıkı çalışman için teşekkür ederim.

Sevgili okuyucularım: Sizi seviyorum. Desteğiniz için teşekkür ederim.

Kocam ve bebeklerime; ben diğer çiftler gibi bir hayat yaşamak isterken sizler bana destek oldunuz. Bana inandığınız için teşekkür ederim. Sizin desteğiniz olmasaydı bunu başaramazdım. Sizi çok, çok, çok seviyorum.

Benimle ve diğer okuyucularla vakit geçirmek istiyorsanız ekibime katılın.

[Rollin Ekibi](#)

Yakında görüşürüz. Uzun süre bana kızgın kalmayacağınıza söz veriyorum! Emilia x

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[İçindekiler](#)

[Adanma](#)

[Emilia Finn'in diğer](#)

[eserleri Bağlantı kurmak](#)

[ister misin?](#)

[KAZANMAK İÇİN OYNUYOR](#)

[Önsöz](#)

[1. Andi](#)

[2. Andi](#)

[3. Riley](#)

[4. Andi](#)

[5. Riley](#)

[6. Andi](#)

[7. Riley](#)

[8. Andi](#)

[9. Riley](#)

[10. Andi](#)

[11. Riley](#)

[12. Andi](#)

[13. Riley](#)

[14. Andi](#)

[15. Riley](#)

[16. Andi](#)

[17. Riley](#)

[18. Andi](#)

[19. Andi](#)

[20. Riley](#)

[21. Epilog](#)

[Yazarın Notu](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

